

En vandrer i de åndelige land

av
"Franchezzo"

Mottatt gjennom A. Farnese i 1896

norsk oversettelse gjort av Rune Øverby i 2011, av boken
A Wanderer in the Spirit Lands
 (en vandrer i de åndelige land)
 By Franchezzo

Mottatt gjennom A. Farnese i 1896

Innholdsfortegnelse	side
Introduksjon	4
Første Del – Dager I mørke	5
Kapittel 1: Min Død	5
Kapittel 2: Fortvilelse (Despair)	8
Kapittel 3: Håp – vandringer på jord-planet – en dør til åndelig innsikt	11
Kapittel 4: Broderskapet av håp	19
Kapittel 5: Ånder på Jordplanet	26
Kapittel 6: Morgengryets land – Kjærlighetens gaver – Dalen av selviskhet – Landet av uro – Gniernes land - Gamblernes Land	30
Kapittel 7: Historien om Raould	35
Kapittel 8: Fristelser	39
Kapittel 9: Det frosne Land – Grottene av søvn	41
Kapittel 10: Mitt hus i Morgengryets land – Forbindelsen mellom de levende og de døde	45
Kapittel 11: Ahrinziman	49
Kapittel 12: Min andre død	52
2. DEL: LYSETS MORGENDEMNING	54
Kapittel 13: Velkommen til morgengryets land – mitt nye hjem som	
Kapittel 14: En fars kjærlighet	58
Kapittel 15: En ny ekspedisjon foreslås	59
Kapittel 16: Clairvoyance—reisen begynte	62
Kapittel 17: Astralplanet og dets innbyggere - spøkelses, alver, vampyrer, etc.	65
Kapittel 18: Ankomsten til Helvete	75
3. DEL HELVETETS KONGERIKE:	77
Kapittel 19: Veggen av ild	
Kapittel 20: "Keiser -byen"	81
Kapittel 21: Helvetes ild – en hevngjerrig ånd – pirater - sjøen av tilgriset søle – fjellet av selvisk undertrykkelse – den øde skogen av forlatthet – budskaper av kjærlighet	85
Kapittel 22: Fornøyelser i Den Store By i Helvete – Ord med advarsler	100
Kapittel 23: Mine forgjengeres Palass - Falske Brødre Forbløffes	108
Kapittel 24: Historien om Benedetto – Komplott deltagerne Forvirret igjen	113
Kapittel 25: Å gå løs i kamp i helvete	118

Kapittel 26: Farvel til det Mørke Land	121
4. Del Gjennom gullportene:	
Kapittel 27: Velkomsten ved vår tilbakekomst – Et magisk speil – Arbeide i byer på Jorden – Landet av anger – Dalen av Fantom-tåke – Et hjem for Hvile	124
Kapittel 28: Mitt hjem og Arbeide i Morgenlandet	137
Kapittel 29: Dannelsen av Planeter	139
Kapittel 30: Materialiseringen av Ånder	145
Kapittel 31: Hvorfor Sfærene er Usynlige - Ånds fotografier	147
Kapittel 32: Gjennom porter av gull – Min Mor – Mitt Hjem i Landet av Den Lyse Dag – Jeg gjenforenes med Benedetto	148
Kapittel 33: Min Visjon av Sfærene	156
Kapittel 34: Konklusjon	162

Forfatterens tilegnelse

Til dem, som enda arbeider hardt i uvishetens tåke og mørke - et mørke som tilslører deres jordiske livs fremtid

- tilegner jeg disse opptegnelser om en sjels vandring, som er gått fra det jordiske liv til det hinsidige livs skjulte mysterier. Det er mitt håp at mine erfaringer, som jeg nå gir videre til verden, kan stanse noen på deres nedovergående bane og få dem til å tenke, før de forlater det dødelige liv med deres mange uangrede synder hvilende på seg, slik som jeg gjorde.

De av mine brødre, som har vandret raskt av sted på den nedovergående sti, dem vil jeg gjerne advare om den makt sannheten alltid har over dem, som ikke blindt forsøker å stenge den ute; for hvis ettervirkningene av et liv, som er tilbrakt i utsvevelser og egenkjærighet, ofte er fryktelig selv under det jordiske liv, men **så er de dobbelt så fryktelige i ånde verdenen**, hvor all forstillelse er borte fra sjelen, og den står som i all sin synds nakne heslighet med skrammen av de åndelige sykdommer, som den har pådratt seg i det jordiske liv, innpreget i deres skikkelse, og denne skram kan aldri utslettes uten ved den oppriktige angers legende virkning og dens egne tårers rensende vann.

Jeg ber jordens beboere være forvisset om, at hvis disse vandrere i det annet liv kan vende tilbake og advare deres brødre, som enda er på jorden, da er de ivrige etter å gjøre det. Jeg vil gjerne at jordens beboere skal forstå, at ånder som materialiserer seg har en høyere misjon å utføre enn bare å trøste dem, som sørger over de kjære de har mistet. Jeg vil gjerne de skal innse, at nå - selv i den ellefte time av menneskets hovmod og synd, har disse åndevandrere tillatelse fra den Allerhøyeste til å gå tilbake og fortelle om den skjebne, som overgår dem som overtredet Guds og menneskers rettfærdige lover. Jeg ville også gjerne ha ørkesløse og likegyldige mennesker til å stanse opp og tenke etter, om det ikke i spiritismen finnes noe høyere, helligere og edlere enn å tilbringe en ledig time med spekulasjoner over de hemmelige krefter som kan bevege et bord og stave seg gjennom et alfabet. Om ikke dette skulle bety, at de som er vandret

forut nå vender tilbake til Jorden for å advare deres brødre, og at disse tegn skulle være begynnelsen til en åpen dør, hvorigjennom et lys kunne ledes til de mørke steder på Jorden og i de lavere verdener.

Som en kriger, som har kjempet og seiret, ser jeg tilbake over scenen for disse anstrengelser, som jeg har gjennomgått, og jeg føler at alt er blitt vunnet for godt kjøp - alt som jeg håpte og strebet etter er blitt vunnet, og jeg søker nå bare å peke på en bedre vei for andre, som enda befinner seg i kampens hete, for at de skal anvende den kostbare tid som er gitt dem, slik at de kan betrede og følge den skinnende sti, som vil føre dem hjem til hvile og fred til sist.

Franchezzo

Introduksjon

Forord av samtale-mottaker (Transkriber)

Den følgende fortelling var skrevet for mer enn et år siden, (1895) og ved å gi det til offentligheten, påstår jeg ikke å være dens forfatter, da jeg kun har handlet som dens mottaker og har forsøkt å skrive det ned så sannferdig og så omhyggelig, som jeg kunne, av de ord gitt til meg fra Ånden av forfatteren selv, **som er en av flere ånder (bevisstheter/personer)**, som har ønsket *meg* å skrive ned deres opplevelser i den åndelige verden.

Jeg måtte skrive disse ord så hurtig som min penn kunne gå over papiret, og mange av disse beretninger og uttalelser, ***er helt i motsætning til hva jeg selv trodde å være i overensstemmelse med livsbetingelsene i åndenes verden.***

”Åndeforfatteren” Franchezzo har jeg ofte sett materialisert, og han er blitt gjenkjent ved disse anledninger av venner, som kjente ham i jordelivet.

Etter å ha gitt denne beretning til det offentlige, som jeg mottog det fra den overjordiske forfatter, må jeg gi **ham** hele ansvaret for uttalelsene her, og de her beskrevne scener.

A.Farnese.

London, 1896

1. DEL

DAGER I MØRKET

Kapittel 1 – min død

Jeg vandret gjennom fjerntliggende områder i land, som ikke har noe navn eller kjennes som noe sted for mennesker på jorden, og jeg vil skrive så kort som mulig om mine vandringer for at de, hvis skjebne det er å gå over grensen hit, kan vite hva som venter dem, når turen kommer til dem.

I mitt jordiske liv levde jeg som de mennesker, som kun er innstilt på å oppnå de høyeste nytelser. Hvis jeg ikke var uvennlig mot folk, og hvis jeg var overbærende mot dem jeg holdt av, så var det alltid i forventning om, at de til gjengjeld skulle tjene til min tilfredsstillelse, og at jeg ved hjelp av dem og mine evner og min vennlighet, kunne skaffe meg den kjærlighet og beundring som var mitt liv.

Jeg hadde evner og var høyt begavet, så vel åndelig som legemlig, og helt fra jeg var barn var jeg blitt beundret, og det var alltid det beste jeg viste. Det streifet meg aldri, at det var noe som het selvoppgivende kjærlighet, at man kunne hengi seg så fullstendig i kjærlighet til andre, at man ikke har annet i tankerne enn å sørge for at de man elsker kan bli lykkelige. I hele mitt liv og blant de kvinner jeg elsket (*og det er et uttrykk som menn ofte bruker om det, som kun er en lidenskap, og som er alt for smått til å kalles kjærlighet*) blant alle disse kvinner, som jeg fra tid til annen interesserte meg for, var det ikke én som appellerte til min høyere natur, slik at det fikk meg til å føle at dette var sann kjærlighet - noe som jeg innerst inne sukket etter.

Hos dem alle fant jeg noe som skuffet meg. De elsket meg, som jeg elsket dem -verken mer eller mindre. Den samme lidenskap jeg gav dem ble gjengjelt på samme måte av dem.

Feilgrep begikk jeg, akk hvor mange! Jeg syndet, jeg vet ikke hvor mange ganger. Og dog lå verden for mine føtter og kalte meg begavet og edel. Jeg ble løpt etter og forkjælt av kvinnene, som ødela meg. Jeg behøvde kun å fri for å vinne, men når jeg vant ble allting bare til aske i mine hender. Og så kom det en tid, som jeg ikke skal dvele ved, men hvor jeg gjorde det mest skjebnesvangre misgrep av alle og ødela to skjebner, hvor jeg tidligere kun hadde ødelagt én. Det var ikke kun en blomsterkrans av roser jeg bar, men en tung lenke - den var liksom av jern, og den knuget meg og såret meg, inntil jeg til sist rev den av meg og gjorde meg fri.

Fri? Akk, jeg stakkar! Jeg skulle aldri mer bli fri; våre tidligere villfarelser og feilgrep holder aldri opp med å følge oss hvor vi går og står og tyngte oss enda mens vi lever - ja, også etter at legemets liv er til ende, og inntil vi har sonet dem alle og utslettet dem av vår fortid.

Og det var på dette tidspunkt, hvor jeg mente jeg hadde forstått hva kjærlighet var, og trodde jeg hadde lært alt hva kjærlighet kunne lære meg, og hva kvinnen kunne gi - at jeg møtte *en kvinne*. Åh, hva skal jeg kalle henne? Hun var mer enn en dødelig kvinne i mine øyne, og jeg kalte henne mitt livs gode engel, og fra det første øyeblikk jeg lærte henne å kjenne, bøyde jeg meg for hennes føtter og gav henne hele min sjels -

mitt høyere selvs kjærlighet, som dog var fattig og egoistisk sammenlignet med hva den burde ha vært, men det var alt hva jeg hadde å gi, og jeg gav alt. For første gang i mitt liv tenkte jeg mer på andre enn på meg selv, og selv om jeg ikke kunne heve meg til de rene tanker og lyse drømmer, som fylte hennes sjel, så takker jeg Gud for at jeg aldri gav etter for fristelsen til å trekke henne ned til meg.

Tiden gikk. Jeg solte meg i hennes milde nærværelse, jeg vokste i hellige tanker, som jeg trodde hadde forlatt meg for alltid; jeg drømte yndige drømmer, hvor jeg så meg befridd for disse lenker fra min fortid, og som holdt meg så hardt og grusomt fast, nå da jeg lengtes etter noe bedre. Og jeg våknet alltid av mine drømmer med skrekk for at en annen kunne ta henne fra meg, men også til bevissthet om at jeg dessverre ingen rett hadde til å si et ord for å holde henne tilbake. Lille meg! Disse dagers nagende lidelser! Jeg visste, at det var meg selv alene som hadde bygget denne mur mellom oss, og jeg følte at jeg ikke var i stand til å røre henne, slik som jeg var kommet på mine ville veier.

Hvordan kunne jeg våge å ta dette uskyldige, rene liv og knytte det til mitt eget? Håpet visket til meg, at det ville ende slik, men fornuften la seg alltid imellom. Og skjønt hun var så vennlig og så øm imot meg, at jeg leste den uskyldige hemmelighet om hennes kjærlighet til meg, så visste jeg, så følte jeg, at på jorden kunne hun aldri bli min. Hennes renhet og sannferdighet reiste en skranke mellom oss, som jeg aldri kunne overskride. Jeg forsøkte å forlate henne, men det lyktes ikke.

Som en magnet dras mot polen, slik ble jeg alltid dratt mot henne, inntil jeg til sist holdt opp med å kjempe men bare nøt lykken ved å være i hennes selskap, og jeg var lykkelig over at jeg i det minste hadde gleden av hennes nærværelses solskinn, og at den ikke ble nektet meg.

Og så kom den fryktelige og uventede dag, hvor jeg plutselig og uten varsel ble revet bort fra livet. Jeg følte at jeg ble senket ned i et svelg. Det var legemets død, den som venter oss alle.

Men jeg visste ikke at jeg var død.

Etter noen timers lidelse og dødsqual gikk jeg over i en dyp og drømmeløs søvn.

Da jeg våknet var det for å finne meg selv i totalt mørke. Jeg kunne reise meg, jeg

kunne bevege meg. Litt etter litt følte jeg meg bedre. Men hvor var jeg? Hvorfor var det intet lys, hvorfor kun dette mørke? Jeg reiste meg og famlet omkring, som man gjør i et mørkt værelse, men jeg kunne ikke finne lys noen steder og ikke høre en lyd.

Det var ingenting omkring meg, kun stillhet, mørke og død.

Nå *ville* jeg finne døren. Jeg kunne bevege meg men kun langsomt og svakt, og jeg famlet stadig omkring, jeg vet ikke hvor lenge. Det synes å ha vært i timer, og med voksende redsel og motløshet følte jeg, at jeg måtte finne *noen* eller en vei, som førte vekk fra dette sted. Men til min fortvilelse kunne jeg aldri finne noen dør, noen vegg eller noe som helst. Alt var tomhet og mørke.

Jeg skrek og ropte, men ingen svarte. Igjen og igjen ropte jeg. Stadig taushet, ikke engang et ekko av min egen stemme kom tilbake for å gi meg et lite mot.

Så tenkte jeg på henne jeg elsket, men noe fikk meg til å gyse ved å nevne hennes navn. Jeg tenkte på alle mine venner og kalte på dem. Men ingen svarte meg.

Var jeg kommet i et fengsel?

Nei!

Et fengsel har murer, og dette sted hadde ingen.

Var jeg blitt sinnssyk? Hadde jeg dilerium eller hva? Jeg kunne føle meg selv, mitt legeme. Det var det samme. Men riktig det samme? Nei! Det var skjedd en forandring med meg, men jeg kunne ikke si på hvilken måte, jeg følte kun at jeg var skrumpet sammen og vanskapt. Når jeg følte på mitt ansikt, syntes jeg det var bredere og mer grovt som om det var helt forvrengt.

Hva ville jeg dog ikke betale for litt lys, hvis jeg kunne. Eller bare om noen som kunne fortelle meg noe, selv om det var det verste.

Kom det da aldri noen her? Var jeg helt alene? Og henne, min lyse engel, åh, hvor var hun? Før jeg var falt søvn hadde hun vært hos meg. Men hvor var hun nå? Noe syntes å ta om min hjerne og min hals, og jeg ropte høyt - jeg ropte vilt hennes navn: "Du må komme, bare en eneste gang!"

Plutselig fikk jeg den fryktelige tanke at jeg hadde mistet henne. Igjen kalte jeg vilt på henne, og for første gang hadde min stemme lyd, dens ekko kom tilbake til meg i det fryktelige mørke.

Det skinte så et lys i mørket. I begynnelsen var det så svakt, at jeg knapt kunne skimte det. Det kom langt, langt borte fra noe som så ut å være en liten stjerne som vokste og vokste og kom nærmere og nærmere, inntil det til sist sto for meg som en stor lyskule, som dog hadde form som en mektig stjerne.

Og i denne lysstjerne så jeg min elskede.

Hennes øyne var lukket som om hun sov, men hennes armer var utstrakt imot meg som ville hun favne meg, og jeg hørte hennes blide, melodiske stemme, som jeg kjente så godt: "Åh, min elskede, min elskede, hvor er du nå? Jeg kan ikke se deg, jeg hører kun din stemme, og min sjel svarer din."

Jeg forsøkte å fare bort til henne, men jeg kunne ikke. En eller annen usynlig kraft holdt meg tilbake, og rundt omkring henne viste seg som en ring, som jeg ikke kunne forsere.

I min store forvirring og lidelse, sank jeg sammen, og jeg ropte til henne at hun ikke måtte forlate meg.

Dernest syntes hun å miste bevisstheten. Hennes hode sank ned på brystet, og jeg så henne sveve bort fra meg som båret på sterke armer.

Jeg prøvde å reise meg for å følge henne. Men jeg kunne ikke, det var som om tunge lenker holdt meg fast, og etter noen fruktesløse anstrengelser sank jeg sammen og gled over i bevisstløshet.

Da jeg våknet igjen, var jeg henrykt ved å se, at den jeg elsket var vendt tilbake til meg.

Hun var meg ganske nær. Og hun lignet seg selv, som hun var på det jordiske plan, bare var hun nå blek og bedrøvet og kledd i sort.

Den store, stjerneformede lyskule, jeg først så henne i, var forsvunnet, og alt omkring meg var mørkt - dog ikke det ytterste mørke, idet det omkring henne var et blekt, svakt lysskjær. I dette kunne jeg skimte at hun bar blomster i sine hender, hvite blomster.

Jeg nærmet meg henne, og jeg så at hun gråt stille, mens hun la blomstene ned på en lav jordhaug. Hennes stemme mumlet blidt: "Åh, min elskede, min elskede, kommer du aldri tilbake til meg? Kan du virkelig være død? Og er du nå der hvor min kjærlighet ikke kan følge deg? Der hvor du ikke kan høre min stemme. Min elskede - åh, min dyrebare elskede!"

Hun knelte, og jeg kom henne ganske nær, men kunne ikke røre ved henne, og da jeg knelte ved siden av henne så jeg og over på en lav avlang, oppspadd jordhaug.

En redsel kom over meg. Nå viste jeg at jeg var død, og at jordhaugen var min egen grav.

illustrasjonen
forestiller den unge,
døde Franchezzo,
stående ved sin grav i
fysisk sett usynlig form
-mens hans "levende"
kvinne bak derav ikke
kan se ham lenger

Kapittel 2

Fortvilelse

(Despair)

Død! Død! Ropte jeg vilt? Nei, sikkert ikke. De døde føler intet mer. De smuldrer bort og blir til støv, og alt er forbi, alt er tapt for dem. De har ikke mer bevissthet om noe. Slik hadde min skrytende livsfilosofi vært, og den var fullstendig feil; den dødes sjel lever, selv om hans legeme forfaller.

Det hadde prestene i min kirke lært meg, men jeg hadde gjort narr av dem som tåper og svindlere, som til deres egen fordel lærte menneskene, at de lever videre og kun kan komme i himmelen gjennom en port, som de alene hadde nøklene til. Det er nøkler som kun virker på deres befaling mot at det blir lest messe for den bortgangne sjel. Prester, som narret enfoldige, skremte kvinner og svaktbegavede menn, og med legeme og sjel arbeidet de på å levere det illusoriske privilegium de hadde lovd, ved først å inngi menneskene skrekk gjennom deres forferdelige fortellinger om helvete og skjærsild. Jeg ville aldri ha noe med disse privilegier å gjøre, og mitt kjennskap til prester og det skjulte liv mange av dem førte, hadde vært for grundig til å kunne lytte til deres tomme løfter om en tilgivelse, som de ikke kunne gi. Og jeg hadde erklært, at jeg heller ville se døden i øynene, når den kom, og med det mot som kun den har som tror at døden er alltings utslettelse.

Og hvis de prester hadde urett, hvem hadde så rett? Hvem kunne fortelle oss noe om fremtiden, eller om det overhodet var en Gud til? De levende kunne ikke; de kunne kun by på teorier og gjetteværk. Og fra de døde vendte ingen tilbake, som kunne fortelle de etterlevende noe om det som venter bak døden og graven.

Og nå sto jeg selv bak graven, min egen, og jeg hørte min elskede si at jeg var død, og jeg så henne legge blomster på min grav.

Som jeg betraktet jordhaugen ved min grav ble den gjennomsiktig for mine øyne. Jeg så kisten, hvor mitt navn og datoen for min død var anbrakt, og gjennom kistelokket så jeg den hvite skikkelse, nemlig mitt eget legeme, og jeg så med skrekk hvorledes det var begynt å gå i forråtnelse og var fryktelig å se på. Dets skjønnhet var borte, og dets

ansiktstrekk ville snart være ukjennelige. Og jeg sto fullt bevisst og stirret ned på det og deretter på meg selv; jeg kunne føle hvert lem, jeg kunne med mine hender føle hvert trekk i mitt ansikt; jeg viste at jeg var død, og dog levde jeg.

Hvis dette var døden, så måtte prestene tross alt ha rett, for de døde lever - men hvor lever de? Og i hvilken tilstand?

Var dette mørke helvete?

Prestene ville altså ikke ha funnet noe annet sted til meg, for jeg var så fortaapt som tenkes kunne, og så fjernt fra alle kirkens grunnsætninger, at de ikke kunne henvise meg til noe annet sted, ikke engang til skjærsilden.

Jeg hadde frigjort meg fra alle kirkens bånd og hadde hånet den, da jeg mente at en kirke, som kjente til og tolererte mange av sine egne mest forherdede geistliges skamløse og herskesyke levevis, ikke kunne gjøre krav på å være åndelig veileder for noen som helst. Vel var det mange fromme og gode menn tidligere i kirken, men det var også en mengde personer, hvis skammelige livsførelse var gjenstand for alminnelig latter og forakt.

Kirken, som skulle være et eksempel for alle mennesker, utstøtte ikke disse menn, som levde et slikt ille liv. Den forfremmet dem tvert imot til høyere hedersposter.

Ingen, som har levd i mitt fedreland og sett kirkens maktmisbruk, vil undres over at en nasjon forsøker avkaste dens åk. De som kan huske den sosiale og politiske tilstand i Italia for noen år siden, og den rolle som den romerske kirke spilte med å hjelpe undertrykkerne med å styrke de lenker, som bandt de undertrykte, og som viste hvorledes det huslige liv var fylt med spioner - prester som legfolk - inntil mennesker var redd for at hviske deres sanne følelser til deres nærmeste og dyrebareste for ikke å bli forrådt til presten og senere til myndighetene; de som kan huske hvorledes fengslene var overfylte med ulykkelige menn, enda bare gutter, som ikke var skyldige i annen forbrytelse enn kjærlighet til fedrelandet og hat til dets undertrykkere - alle de, sier jeg, som kjente til dette, undrer seg ikke over den rasende forbitrelse og glødende lidenskap, som ulmet i italienerne, og som til sist brøt ut i en flamme, som fortærte menneskers tro på Gud og hans såkalte stedfortreder på jorden, og som en flom gjennombrøt alle demninger og bortskyllet menneskenes håp om en udødlighet, som kun kunne oppnås ved å underkaste seg kirkens forordninger.

Alt dette hadde vært årsaken til min opprørske og hånlig holdning overfor den kirke, som jeg var blitt døpt i. Og den kirke hadde ikke plass til meg i sin teologi. Hvis dens anathema¹ kunne sende en sjel i helvete, så måtte det absolutt gjelde meg. (1.Ifølge det katolske kirkes oppfattelse har den makt til ved sin fordømmelse å sende sjeler i helvete.)

Og dog, idet jeg tenkte slik, så jeg på min elskede, og jeg ble klar over, at hun aldri var kommet til helvete for å se meg. Hun syntes dødelig (”jordisk”) nok, og ettersom hun knelte ved min grav, måtte jeg jo enda være på jorden. Forlot de døde da ikke jorden, men vandret omkring så tett ved deres jordiske liv?

Med slike og mange lignende tanker, prøvde jeg å nærme meg henne, som jeg elsket så høyt, men oppdaget at jeg ikke kunne. Det var som om en usynlig mur omgav henne og holdt meg tilbake. Jeg kunne gå rundt på begge sider av henne, jeg kunne også nærme meg henne og fjerne meg fra henne, men

jeg kunne ikke komme i berøring med henne. Alle mine anstrengelser var forgjeves. Jeg talte til henne, kalte henne ved navn; jeg fortalte henne at jeg stadig var ved bevissthet, at jeg stadig var den samme selv om jeg var død. Hun gråt stadig, sørgende og taus, berørte ømt blomstene, mumlet for seg selv at jeg hadde vært så glad i blomster, og at jeg måtte kunne merke, der jeg var, at hun hadde gitt meg dem.

Igjen og igjen talte jeg til henne så høyt jeg kunne, men hun hørte meg ikke. Hun var døv for min stemme, og med hånden for sin panne og som i drømme gikk hun langsomt bort.

Jeg prøvde å følge etter henne, men det var forgjeves; jeg kunne kun fjerne meg noen få meter fra graven. Og nå så jeg hvorfor jeg ikke kunne: en lenke som lignet sort sytråd - den så ikke ut til å være tykkere enn spindelvev - holdt meg fast til mitt legeme.

Med ingen av mine krefter kunne rykke denne tråd i stykker. Den var elastisk, så jeg kunne bevege meg til en viss grad, men den trakk meg alltid tilbake igjen.

En ny redsel grep meg. Jeg begynte å bli bevisst om meg selv, og jeg følte at mitt legeme var begynt å gå i forråtnelse, og dette oppløsende legeme innvirket på meg liksom en legemsdel som var blitt forgiftet og på den måten påførte hele legemet lidelse.

Nå hørte jeg en stemme tale til meg. Det var som om den kom et eller annet sted fra i mørket, og den lød sterk og majestetisk: "Du elsket dette legeme mer enn din sjel. Se nå på det. Det blir til støv. Og du skal vite, at det var dette legeme, som du æret og klynget deg til. Forstå nå hvor forgjengelig det er, og hvor usselt det er blitt, og kast så et blikk på ditt åndelegeme. Se nå hvor du har utsultet det, sammentrengt og forsømt det for dine fornøyers skyld. Se hvor elendig og frastøtende og vanskapt ditt jordiske liv har gjort din sjel, som er udødelig og guddommelig og som skal vare evig..."

Jeg så på meg selv. Det var som om et speil ble holdt opp for mine øyne.

Oh redsel! Det var uten tvil meg selv. Men akk, hvor var det skrekkelig forandret! Mine ansiktstrekk var usle og elendige og så helt igjennom frastøtende; ansiktet var vanskapt, det var som om alt det lave i min sjel var kommet frem i fullt dagslys.

Jeg for tilbake i redsel ved dette syn, og jeg bad om at jorden måtte åpne seg og skjule meg for alles blikk for alltid. Aldri mer ville jeg kalle på min elskede, aldri mer ville jeg ønske at hun skulle se meg. Det var langt bedre for henne at hun tenkte på meg som en som var død og borte og aldri kom tilbake. Det var langt bedre at hun bare hadde erindringen om meg, slik som jeg hadde vært i mitt jordiske liv, enn at hun noen sinne skulle erfare hvor gyselig forandringen var og hvor forferdelig mitt virkelige selv var.

Akk! Akk! Min fortvilelse og angst overvældet meg. Jeg slo meg selv i ansiktet og rev i mitt hår i redsel og skrek høyt.

Men det var som om all denne sinnsbevegelse var for meget for meg. Jeg var helt utmattet, og sanseløs sank jeg om og mistet bevisstheten.

*

Jeg våknet igjen. Det var min elskedes nærværelse som vekket meg. Hun kom igjen med blomster, og idet hun la dem på min grav mumlet hun blide og ømme ord om meg.

Men nå forsøkte jeg ikke å få henne til å se meg. Nei, jeg for tilbake og prøvde å gjemme meg, og mitt hjerte ble hardt - selv mot henne - og jeg tenkte: La henne heller gråte for den elskede, som er gått bort, enn å vite at han enda lever.

Og jeg lot henne gå.

Men så snart hun var gått, kalte jeg som en avsindig på henne for at hun skulle komme tilbake igjen, og at hun på en eller annen måte kunne få vite om min skrekkelige tilstand, heller enn å forlate meg på dette sted, slik at jeg ikke så henne mer.

Hun *hørte* ikke mine kall, men hun *følte* den. Og langt borte så jeg, at hun vendte seg halvt om, som om hun ville gå tilbake, men så besinnet hun seg og gikk videre.

Hun kom mange ganger igjen, og hver gang følte jeg den samme gysen, som holdt meg fra å nærme meg henne - og hver gang, når hun forlot meg, den samme ville lengsel etter å kalle henne tilbake og beholde henne hos meg.

Men jeg kalte ikke mer på henne, for jeg viste at de døde kaller forgjeves, og at de levende ikke hører dem.

Og jeg var død for hele verden. Og allikevel var jeg levende og alene med min skrekkelige skjebne.

Nå viste jeg at døden ikke er en endeløs søvn og en rolig glemsel.

Det hadde vært langt bedre slik, og i min fortvilelse bad jeg om, at denne totale glemsel måtte bli min lot, men mens jeg bad viste jeg, at en slik bønn ikke kunne oppfylles, for mennesket er en udødelig sjel, og hva enten den har vært god eller ond, lever den evig.

Dens jordiske skikkelse oppløses og blir til støv, men ånden, det virkelige menneske, kjenner ikke til oppløsning og glemsel.

Hver dag - og jeg følte at det gikk dager bort over meg - våknet mitt sinn mer og mer, og jeg så klarere og klarere mitt livs begivenheter passere i en lang prosesjon for meg. I begynnelsen var de tåkete, men de ble gradvis skarpere og fremtrådte klarere.

Da bøyde jeg mitt hode i engstelse, hjelpeløshet, håpløshet og angst.

Jeg følte, at det nå var for sent å gjøre én eneste handling god igjen.

Kapittel 3

Håp – vandringer på jord-planet – en dør til åndelig innsikt

(Hope – Wanderings On The Earth Plane –
A Door To Spiritual Sight)

Hvor lenge varte denne tilstand? Jeg vet ikke. Den syntes å vare i lang, lang tid. Jeg satt enda hensunken i fortvilelse, da jeg hørte en mild og bløt stemme kalle på meg.

Det var min elskedes stemme.

Jeg følte jeg var nødt til å stå opp og følge denne stemme, inntil den førte meg til henne. Og idet jeg reiste meg for å gå, var det som om båndet, som holdt meg fast, begynte å gi etter, inntil jeg ikke merket at noe bandt meg. Jeg følte meg dratt av sted uten å hemmes, inntil jeg befant meg i et værelse, hvis konturer jeg svakt oppfattet, men som jeg mente å gjenkjenne, tross mørket som stadig omgav meg.

Det var min elskedes hjem. Det var det værelse, hvor jeg hadde tilbrakt så mange lykkelige timer i de dager, som jeg nå syntes å være atskilt fra, av et stort og skrekkelig svelg.

Hun satt ved et lite bord med et ark papir foran seg og en blyant i sin hånd. Hun gjentok flere ganger mitt navn og sa: "Dyrebareste av alle, hvis de døde noen sinne vender tilbake, så kom til meg og prøv om du kan få meg til å skrive noen få ord fra deg... om ikke annet så bare et ja eller nei som svar på mitt spørsmål."

For første gang siden min død så jeg henne med et svakt smil på sine lepper og et glimt av håp og forventning i de øyne, som hadde vært så bedrøvet over min bortgang. Hennes kjære ansikt var enda blekt av sorg. Akk, hvor jeg følte sødmen ved den kjærlighet hun nærte til meg! Den jeg nå mindre enn noen sinne turde håpe på. Nå så jeg tre andre skikkelser ved siden av henne. Jeg forstod at de var ånder, men hvor var de forskjellige fra meg! De var så lyse og strålende, at jeg nesten

ikke kunne holde ut å se på dem. Synet av dem skar i mine øyne som ild.

De var alle tre mannsskikkelser. En av dem var en høy, rolig og verdig utseende skikkelse. ***Han bøyde seg beskyttende over henne, som om han var hennes skytsengel.*** Ved siden av ham sto to pene, unge mannsskikkelser, og jeg forstod at det var hennes brødre, som hun ofte hadde fortalt meg om. De var døde som unge med alle livets gleder liggende foran seg, og hun hadde alltid i sitt hjerte forestilt seg dem som engler. Jeg trakk meg tilbake, for jeg merket at de så på meg, og jeg prøvde å tildekke mitt vanskapte ansikt og skikkelse med den mørke kappe jeg bar. Men så våknet min stolthet, og jeg sa:

"Har hun ikke selv kalt på meg? Og er jeg ikke kommet på hennes kall? Kan hun ikke være dommer over min skjebne, og er denne skjebne så uforanderlig, at hverken den dypeste sorg eller anger kan endre den? Er det virkelig intet håp på den andre siden av graven?"

Og den stemme, jeg hørte ved min grav, svarte meg:

"Sorgens sønn, skulle det ikke være håp på jorden for dem som synder? Tilgir mennesker ikke dem, som har begått urett og angret og ber om tilgivelse? Og mon Gud er mindre barmhjertig og mindre rettferdig?"

Føler du anger nettopp nå? Ransak ditt hjerte og se... eller er det kun fordi du lider og vil være fri for lidelsen og få nettopp dette ditt store ønske oppfylt?

Er det kun for deg selv eller for deres skyld, som du har brakt sorg og sjelslidelse og forurettelse, at du nå sørger?"

Og jeg viste, enda mens han talte, at jeg ikke angret virkelig. Jeg led kun, jeg elsket og lengtes kun. Så spurte min elskede igjen, om jeg var der og kunne høre henne, og hun ba meg skrive et ord ved hjelp av hennes hånd, så hun kunne vite, om jeg stadig levde og tenkte på henne.

Det var som mitt hjerte steg opp i halsen og overvældet meg, og jeg gikk bort til henne for å prøve å røre ved hennes hånd og bevege den. Men den høye ånd la seg imellom, og jeg var nødt til å trekke meg tilbake.

Så talte han og sa: "Gi dine ord til meg, og jeg vil få hennes hånd til å skrive dem ned for deg - for hennes skyld og den kjærlighet hun har til deg."

En stor glede bølget gjennom meg ved disse ord; jeg ville ha tatt hans hånd og kysse den. Men jeg kunne ikke. Min hånd syntes å ta glansen fra ham. Da bøyde jeg

meg ned for ham, for jeg følte at han var en meget opphøyd ånd.

Min elskede talte igjen og sa: "Er du her, dyrebareste venn?"

Jeg svarte bekreftende og så samtidig at ånden la sin hånd over hennes, og idet han gjorde det skrev hennes hånd: Ja.

Langsamt beveget hennes hånd seg bort over papiret, omtrent som når et barn skal lære å skrive. Hun smilte gjennom tårer og stilte meg igjen et spørsmål. Atter nedskrev hennes hånd mitt svar som første gang. Hun spurte om det var noe hun kunne gjøre for meg, et ønske jeg hadde som hun kunne hjelpe meg med å oppfylle. Og jeg svarte:

"Nei, ikke i øyeblikket."

Jeg ville gå bort nå for ikke at plage henne med min nærværelse. Jeg ville kun at hun skulle glemme meg. Mitt hjerte var både bittert og fullt av sorg, da jeg talte. Men hvor fint var ikke hennes svar - ja, hvor det beveget min sjel å høre henne si: "Si ikke slik til meg, for jeg vil alltid være din sanneste og dyrebareste venn, slik som jeg før var, og siden din død har det vært min eneste tanke å finne deg og tale med deg igjen."

Og jeg svarte: "Det har også vært mitt eneste ønske."

Hun spurte da om jeg ville komme igjen, og dette spørsmål besvarte jeg bekreftende, for hvor ville jeg ikke ha gått hen, hva ville jeg ikke ha gjort for hennes skyld?

Derpå sa den lyse ånd, at hun ikke måtte skrive mer den natt. Han lot hennes hånd skrive det og ba henne gå til ro.

Jeg følte meg nå trukket tilbake til min grav og til mitt jordiske legeme på den mørke kirkegård. Men ikke til den samme håpløse og elendige tilstand. Tross alt var det tent en gnist av håp i mitt hjerte, og jeg følte at jeg kanskje igjen kunne komme til å tale med henne.

Men nå oppdaget jeg, at jeg ikke var alene dér. De to ånder, som var hennes brødre, var fulgt etter meg, og de talte til meg. Jeg skal ikke referere alt hva de sa, men fatte meg i korthet. De lot meg forstå hvor stort svelget var mellom deres søster og meg, og de spurte om jeg ønsket å kaste en skygge over hennes unge liv med min mørke nærværelse. Hvis jeg forlot henne nå, ville hun med tiden glemme meg - hun ville dog alltid huske meg som en kjær og dyrebar venn, og hun ville alltid bevare minnet om meg med ømme følelser. Men hvis jeg virkelig elsket henne, ville jeg sikkert ikke ødelegge hennes liv ved min stadige forbindelse med henne.

Jeg svarte at jeg elsket henne, og at jeg ikke kunne utholde å forlate henne, ikke kunne utholde å tenke på at en annen skulle elske henne som jeg hadde gjort.

Deretter talte de om meg selv og min fortid og spurte, hvorledes jeg turde tenke på å knytte meg til hennes rene liv, selv på den tåkete måte hvorpå jeg håpte å gjøre det. Hvorledes kunne jeg forvente at møte henne når hun døde? Hun tvilhørte en lys sfære, som jeg ikke i lange tidsperioder kunne håpe at heve meg opp til.

Og hvis jeg elsket henne så oppriktig og edelt, kunne jeg så ikke bedre vise det ved å la henne glemme meg og på den måten selv finne den lykke livet kunne skjenke henne, i stedet for å holde en kjærlighet i live, som kun ville bringe henne sorg.

Jeg innvendte svakt, at jeg trodde hun elsket meg.

De sa: "Ja, hun elsker deg som hun i sine tanker har idealisert ditt bilde, slik som hun i sin uskyldighet har ment du var. Tror du hun ville elske deg, hvis hun kjente din fortid? Ville hun så ikke vike tilbake i redsel for deg? Gi henne valget å være fri for din nærværelse, men fortel henne først hele sannheten, så vil du ha utført en edlere handling og vist en sannere kjærlighet enn nå, hvor du ved å bedra henne prøver å knytte henne til et vesen som deg. Hvis du virkelig elsker henne, så tenk på henne og hennes lykke og ikke på deg selv."

Da døde håpet i min sjel. Jeg bøyde skamfullt mitt hode og i ytterste sjelekval, for

jeg viste at jeg var ussel og i ingen henseende passet for henne, og jeg så som i et spill hvorledes hennes liv kunne forme seg, hvis jeg fjernet meg, så hun kunne finne sin lykke med en annen, som var henne verdig, mens jeg med min kjærlighet kun ville trekke henne ned i tungsinnigheten sammen med meg.

For første gang i mitt liv satte jeg en annens lykke over min egen. Jeg elsket henne så høyt, at jeg kun hadde et eneste ønske: at hun måtte bli lykkelig.

Og så sa jeg til dem: "La det da være slik. Fortel henne sannheten om meg, og la henne bare si meg et vennlig ord til farvel. Så skal jeg gå fra henne og ikke mer formørke hennes liv med skyggen av mitt.

Vi gikk da tilbake til henne. Jeg så at hun sov utmattet av sorg over meg. Jeg bad om at jeg bare måtte gi henne et kyss - det første og det siste jeg noen sinne ville gi henne. Men det sa de nei til. Det var umulig, for så ville min berøring sønderrive den tråd som holdt henne ved livet.

Så vekket de henne og bad henne nedskrive deres ord, mens jeg sto hos dem og hørte hvert ord som ble sagt. Og ordene lød som nagler, som ble slått i den kiste, hvor mitt siste håp ble begravd for evig.

Hun skrev som i en drøm, inntil hele den skjendige historie om mitt liv var fortalt, og jeg selv kun hadde å meddele henne, at alt nå var forbi mellom oss, og at hun i fremtiden var fri for min nærværelse og egoistiske kjærlighet.

Jeg sa farvel til henne, og jeg følte det som om mine ord var bloddråper, som ble presset ut av mitt hjerte, og de må ha knust hennes hjerte.

Så forlot jeg henne.

Jeg vet ikke hvordan, men da jeg gikk følte jeg at strengen, som bandt meg til mitt jordiske hylster i graven, brast, og jeg var fri - fri til å gå hvor hen jeg ville - alene i min trøstesløshet - og hva så?

Akk, mens jeg skriver disse ord, fylles mine øyne av takknemlighetstårer. Jeg synker nesten sammen, mens jeg nedskriver dem. - *Hun* kalte på meg igjen. Hun som vi hadde anset for å være så fin og svak, at vi måtte treffe en beslutning for henne, *hun kalte meg tilbake til seg*.

Hun sa at hun aldri kunne oppgi meg, så lenge jeg hadde kjærlighet til henne. "La din fortid være som den var - selv om du er sunket ned i det dypeste helvete, vil jeg stadig elske deg, stadig følge deg og kreve min rett, min kjærlighets rett til å hjelpe og trøste og beskytte deg, inntil Gud i sin barmhjertighet vil tilgi deg din fortid, og oppreise deg igjen."

Da var det jeg sank sammen og gråt, som kun en mann kan gråte hvis hjerte har vært knuget og sønderknust og derpå blitt berørt av en kjærtegnende hånd, inntil tårene kommer frem og skaffer ham lindring.

Jeg gikk tilbake til min elskede og knelte ved siden av henne, og jeg hørte den rolige og skjønne ånd, som var hennes vokter, hviske til henne, at hennes bønn var hørt, og **at hun virkelig skulle lede meg tilbake til lyset.**

Deretter forlot jeg henne, og da jeg gikk bort, så jeg en hvit engel sveve over henne og gi henne kraft og styrke, henne som selv var en lysets engel. Jeg forlot henne og gikk bort, inntil hennes stemme atter ville kalle meg tilbake til hennes side.

Etter en kort, urolig søvn, som lysets ånder hadde brakt henne i, våknet min elskede neste dag og avla visitt hos en vennlig og god mann, som hun hadde lært å kjenne under sine anstrengelser for å finne en måte å sette henne i forbindelse med meg. Hvis det virkelig var sant, hva disse mennesker man kaller spiritualister hadde sagt, håpte hun å få meg i tale igjen ved deres hjelp. Tilskyndet av dem som våket over henne, hadde hun valgt denne mann, som var kjent som legemedium. Det var ham som fortalte henne, at

hvis hun selv forsøkte, ville hun kunne nedskrive budskaper fra de såkalte døde.

Dette fikk jeg først vite senere.

På den tid følte jeg meg bare tilkalt av hennes stemme, som hadde en stor makt over meg, og i lydighet mot denne stemme var det at jeg fant meg stående i et værelse, hvis konturer jeg kun svakt kunne skimte, fordi alt enda var mørkt omkring meg - bortsett fra det lys som omgav min elskede, og som skinte som en stjerne og slik svakt viste meg hennes omgivelser.

Det var denne gode mann, som jeg har omtalt, hun gikk til. Og det var hennes røst, idet hun talte gjennom ham, som hadde kaldt meg frem. Hun hadde nettopp fortalt ham, hva som var skjedd den foregående natt, og likeledes hvor høyt hun elsket meg, og at hun med glede ville gi sitt liv, hvis hun med det kunne trøste og hjelpe meg.

Og denne gode mann talte vennlige ord til henne. Jeg takker ham enda av hele mitt hjerte for dem. Han gav meg så meget håp; han åpenbarte for min elskede, at båndene til det jordiske legeme var brutt ved dets død, og at jeg fritt kunne elske henne, og at hun var fri til å gjengjelde denne kjærlighet - at hun selv bedre enn noen annen kunne hjelpe meg å rette meg opp; for hennes kjærlighet ville gi meg styrke og håp, som intet annet kunne gjøre, og den ville skinne på min sti under mine angerfulle bestrebelser. Og hun hadde nettopp nå rett til å inngi meg håpet. Min kjærlighet til henne hadde vært av så ren og sann karakter, mens hennes til meg var sterkere enn selve døden, idet den hadde brutt dødens skranke.

Han var så vennlig denne mann. Han hjalp meg med å tale til henne og forklare henne mange ting, som jeg ikke kunne ha gjort den foregående natt, da mitt hjerte var så bedrøvet og fullt av stolthet. Han hjalp meg videre med å fortelle, hvilke unnskyldninger som var for mitt liv i fortiden, selv om jeg erkjente, at det i virkeligheten ikke er noen unnskyldning for våre synder. Han lot meg fortelle henne, at tross alt det feilaktige jeg hadde gjort, hadde hun vært hellig for meg - jeg hadde elsket henne med en kjærlighet jeg ikke hadde hatt til andre enn henne. Han beroliget og styrket henne med en vennlighet, som jeg velsignet ham for - enda mer enn hans hjelp til meg selv - og da hun forlot ham til sist, fulgte jeg med til hennes hjem, fordi håpet var tent for oss begge.

Men da vi kom dit, møtte jeg en ny skranke, som hennes to avdøde brødre, som elsket henne så høyt, hadde reist. En usynlig mur omgav henne, som jeg ikke kunne trenge igjennom, og skjønt jeg kunne følge henne, kunne jeg ikke komme henne nær.

Jeg besluttet å gå tilbake til den vennlige mann og se om han kunne hjelpe meg. Mitt ønske brakte meg straks tilbake. Han var med det samme klar over min tilstedeværelse, og underlig nok syntes han å forstå mye av det jeg sa, dog ikke alt. Han oppfattet dog meningen med det jeg ønsket, og han forklarte meg mange ting, som jeg ikke kan nedskrive her, fordi det kun vedkommer meg selv. Videre betrodde han meg, at hvis jeg bare ville ha tålmodighet, ville alt med tiden bli godt. Og selv om slektningene bygde den åndelige mur opp omkring min elskede, kunne hennes vilje til enhver tid føre meg igjennom den, og inn til henne. Intet kunne utelukke hennes kjærlighet til meg, ingen murer kunne holde den tilbake. Hvis jeg nå ville prøve å lære åndelige ting å kjenne og selv arbeide på å gjøre fremskritt, ville svelget mellom oss også forsvinne.

Trøstet forlot jeg ham og vandret bort. Jeg viste ikke hvor hen.

Jeg begynte nå å oppfatte, at andre vesener som meg selv, svevde omkring meg i mørket, selv om jeg vanskelig nok kunne se dem. Jeg var så ensom og fortapt, at jeg

tenkte på å gå tilbake til min grav igjen, da det var det sted jeg var mest fortrolig med. Og min tanke syntes å føre meg tilbake, for jeg var der med det samme.

Blomstene, som min elskede hadde lagt på graven, var visnet. Hun hadde ikke vært der på to dager, *og siden hun hadde talt med meg*, var det som om graven ikke hadde den samme dragende makt over henne, og at hun hadde glemt legemet som lå deri. Og det gjorde meg godt. Jeg ønsket det faktisk. Det var godt for henne å glemme det døde legeme og kun tenke på den levende ånd.

Men de visne blomster talte om hennes kjærlighet, og jeg forsøkte å ta en av dem opp, en hvit rose, for å bære den. Men jeg kunne ikke løfte den, jeg kunne overhodet ikke røre den, min hånd gikk igjennom den, som den bare var gjenskinnet av en rose.

Ved enden av graven var det anbrakt et hvitt marmorkors, og på det leste jeg to navn. Det var mine to brødres, som jeg holdt så meget av. Da forstod jeg hva hun hadde gjort for meg; hun hadde lagt meg til hvile ved siden av mine brødre.

Da gråt jeg, og mine tårer smeltet smerten bort i mitt hjerte.

Hvor jeg følte meg alene!

Til sist vandret jeg bort blandt de andre mørke skikkelser, som gikk her på kirkegården; noen av dem vendte seg om og så etter meg. Kanskje hadde de vanskelig ved å skjelve liksom jeg. Tre mørke skikkelser gikk forbi meg; det så ut til å være to kvinneskikkelser og en mannskikkelse. De gikk tett forbi meg. Så vendte de om og fulgte etter meg.

Mannsskikkelsen rørte ved min arm og sa: "Hvor går du bort? Du er sikkert helt kommet over fra den andre siden. Ellers ville du ikke ha et slikt hastverk. Her er det ingen som har travelt, for vi vét alle at vi har evigheten for oss."

Han lo i en rå og kald tone, som fikk meg til å gyse. Kvinneskikkelsene tok meg under hver sin arm:

"Kom med oss. Vi skal vise deg hvordan du kan glede deg over livet, selv om du er død! Selv om vi ikke har fått våre legemer med til å gledes over, så kan vi låne noen kropper hos noen dødelige et øyeblikk."

Kom med oss! Vi skal vise deg, at all fornøyelse allikevel ikke er forbi, sa de. I min ensomhet var jeg glad for å ha noen vesener å tale med, til tross for at de alle så høyst tvilsomme og frastøtende ut. Kvinneskikkelsene var verst. Jeg fulgte med for å se hva som eventuelt ville skje. - Da så jeg langt, langt borte noe som lignet et maleri. Det så ut som et lys med en sort sky som bakgrunn. Og inne i det lys så jeg min elskedes åndeskikkelse. Hennes øyne var lukket, som jeg hadde sett dem ved mitt første sjelesyn, og liksom den gang var hennes hender utstrakte mot meg, og hennes stemme lød i mine ører som en røst fra himmelen:

"Oh, ta deg i vare! Ta deg i vare! Følg ikke med dem; de er ikke gode, og deres vei fører kun til fordervelse!"

Synet forsvant. Og som en som er våknet av en drøm, rystet jeg de tre skikkelser av meg og gikk videre i mørket.

Hvor lenge og hvor jeg vandret vet jeg ikke. Jeg fortsatte å haste av sted for å komme vekk fra erindringene, som var så ubehagelige, og det var som om jeg hadde hele rommet å vandre i.

Omsider satte jeg meg for å hvile litt; det syntes nemlig som om det jeg gikk på, var solid nok til å hvile på. Og mens jeg satt dér, så jeg et lys skinne i mørket, og da jeg nærmet meg, så jeg en lyståke som strålte ut fra et værelse, men lyset var så sterkt, at det gjorde ondt i mine øyne, som når man på det jordiske plan stirrer inn i middagssolen. Jeg kunne ikke holde det ut og ville vende om, da lød som en stemme:

"Stans, trette vandrere! Her er bare vennlige hjerter og hjelpende hender for deg. Og hvis du vil se din elskede, så kom inn, for hun er her. Du skal få lov å tale med henne."

Jeg merket en hånd, for jeg kunne ikke se den, og hånden trakk min kappe over mitt hode for å skjerme meg for det skarpe lys. Derpå ble jeg ført inn i værelset og anbrakt i en bred stol.

Jeg var så trett, så trett, og så glad for å hvile. Og i dette værelse var det en slik fred, at det følte som om jeg hadde funnet vei til himmelen.

Slik gikk en stund.

Da jeg så opp, fikk jeg øye på to yndige, vennlige kvinner. Det var for meg som å se to engler fra selve Guds rike. Og jeg sa til meg selv: Jeg er sikkert kommet nær ved himmelen.

Da jeg igjen så opp, var det som om mine øyne var blitt styrket; for på den motsatte side av de to lyse, gode kvinner så jeg min elskede smile sørgmodig, men inderlig ømt til meg.

I begynnelsen kunne jeg knapt tro det, så stor var min glede. Hun smilte, og dog viste jeg at hun ikke virkelig så meg. En av damene, som var til stede, kunne se meg, og hun beskrev meg for min elskede med lav, rolig stemme. Min elskede syntes fornøyd, for det bekreftet hva mannen hadde fortalt henne. Hun hadde fortalt disse damer om sin merkelige opplevelse, og hvorledes det hele forekom henne som en underlig drøm. Jeg ville ha ropt til henne, at jeg virkelig var som, at jeg stadig levde, stadig elsket henne og var trøstet ved hennes kjærlighet til meg. Men jeg kunne ikke bevege meg; en eller annen makt, jeg kun dunkelt følte, holdt meg tilbake.

Derneft talte de to vennlige damer. Jeg viste nå at de ikke var engler, da de enda bar deres jordiske legemer. De gjentok meget av, hva den vennlige mann hadde sagt om det håp, som var for en synder som meg.

Den stemme, som hadde lydt da jeg trådte inn i værelset, spurte meg nå om jeg ville synes om, at en av damene skrev en meddelelse fra meg. Det bekreftet jeg gledestrålende.

Derpå fremsa jeg min meddelelse, og ånden fikk damen til å nedskrive den. Jeg sa til min elskede, at jeg fremdeles levde og fremdeles elsket henne. Jeg bad henne aldri glemme meg og aldri opphøre med å tenke på meg, for jeg behøvde hennes kjærlighet og hjelp for å holde meg oppe. Jeg var stadig den samme for henne.

Og hun! Ja, jeg kan ikke beskrive de ord hun uttalte. De var behagelige, milde og kjærlige. De var så hellige for meg, at jeg alltid vil bevare dem i mitt hjerte.

Den tid som fulgte etter denne sammenkomst var som en dyp søvn for meg. Da jeg forlot værelset var jeg så utmattet, at jeg sank sammen på den lille sti jeg hadde vandret på. Det var en drømmeløs søvn, og jeg var helt bevisstløs. Men det var kun godt for meg, for alt omkring meg var mørk natt.

Hvor lenge jeg sov aner jeg ikke. Jeg hadde ikke annet å måle tiden med enn summen av de lidelser og den elendighet jeg allerede hadde gjennomlevd. Da jeg våknet var jeg frisk og uthvilt av min slummersøvn, og det var som om alle mine sanser var blitt skjerpet ved hvilen. Jeg kunne bevege meg hurtigere, mine lemmer følte friere, og jeg hadde nå et ønske bevisst, nemlig ønsket om å spise - noe jeg ikke hadde følt før.

Min sult ble så sterk, at jeg gikk av sted for å søke etter mat, men i lang tid kunne jeg ingenting finne. Omsider fant jeg noe som lignet harde brødskorper. Jeg var glad for å spise dem og følte meg mett.

Jeg må nå forklare, at ånder spiser liksom en åndelig kopi av den føde, som metter et jordisk legeme, men denne kopi kan kun ses med et åndelig øye og er skjult for det fysiske. Ånder føler som mennesker på jorden både sult og tørst og likeså heftig. Hvis jeg hadde vært alkoholist eller en dyrker av bordets gleder, ville jeg hurtigere ha følt sulten og tørsten, men hos meg var det slik, at naturen i så henseende alltid hadde

lett ved å tilfredsstill mine krav. Jeg vendte meg dog med avsky fra de tørre skorper, men det var mer ved bevisstheten om, at jeg enda ikke var i stand til å skaffe meg føden ved mitt arbeide - en svak minnelse om mitt jordiske liv -men måtte dele en tiggers skjebne og nøyes med hans føde.

Mine tanker gikk nå igjen til min elskede. Og da mine tanker bar min ånd med seg, så jeg meg selv trede inn i det værelse, hvor jeg sist hadde sett henne og de to damer.

Denne gang forekom det meg, at jeg kom inn straks, og jeg møtte to mannlige ånder, som jeg dog kun svakt kunne skimte. Det syntes å henge et slør mellom oss, og gjennom dette kunne jeg se dem og damene samt min elskede. Ved denne anledning ble det sagt meg, at jeg måtte meddele meg gjennom den dame, som før hadde nedskrevet mine ord. Det var imidlertid mitt inderlige ønske å få min elskede til selv å nedskrive mine ord direkte fra meg selv, slik som jeg hadde sett hun tidligere gjøre gjennom hennes skytsånd.

Det nektet man meg ikke, men til min skuffelse oppdaget jeg, at jeg ikke kunne gjøre det; det var som om hun ikke kunne oppfatte hva jeg sa, og jeg måtte oppgi og la damen skrive for meg, som hun tidligere hadde gjort. Etter å ha vært der en kort tid og ha avgitt min meddelelse, iakttok jeg min elskedes milde ansikt på samme måte som jeg hadde gjort i de lykkelige dager.

Min grubling ble imidlertid avbrutt av en av de mannlige ånder - en alvorlig og vakker ung mann, syntes han å være, så vidt jeg kunne skjelve ham. Han talte til meg med en rolig og vennlig stemme og sa, at hvis jeg virkelig ønsket å kunne skrive mine egne ord gjennom min elskedes hånd, ville det være godt for meg å slutte meg til de Botferdiges Broderskap, som liksom jeg selv ønsket å følge en bedre vei. Og hos dem ville jeg lære mange ting, Som jeg enda var uvitende om. Og jeg ville her få hjelp til å bli i stand til å få forbindelse med hennes sinn, så vel som jeg ville oppnå det privilegium, jeg ønsket så brennende, å kunne være hos henne i hennes stille stunder. Det var en angerens vei, sa han, og den var hård, meget hård. Skrittene var mange, møysommeligheten og lidelsen var stor, men den førte til et skjønt og lykkelig land ved veis ende, hvor jeg ville hvile i en lykke, som jeg på nåværende tidspunkt ikke kunne gjøre meg noen forestilling om.

Han forsikret meg - nettopp som den vennlige jordiske mann hadde gjort - at mitt vanskapte legeme, som jeg enda med engstelse søkte å skjule for min elskedes øyne, ville forandre seg, etter hvert som min ånd vokste og forandret seg, inntil jeg igjen ville bli vakker å se på - nettopp slik at hun ikke lengre ville sørge over å se meg. Hvis jeg ble i jordens sfære, hvor jeg nå var, ville jeg etter all sannsynlighet bli trukket tilbake til mine tidligere oppholdssteder for såkalte fornøyer, og i denne atmosfære av åndelig fornedrelse, ville jeg snart miste retten til overhodet å være i min elskedes nærhet. De som våket over henne ville for hennes egen skyld holde meg vekk fra henne. Hvis jeg ville slutte meg til dette broderskap, som var et håpets og bestrebelsenes broderskap til åndelig fremgang, ville jeg bli styrket, hjulpet og opplært slik, at jeg var rustet til å motstå alle fristelser, når jeg etter et passende tids forløp vendte tilbake til jordens sfære.

Jeg lyttet med forundring til denne velvillige ånds ord, og mitt ønske om å få mer å vite om dette broderskap vokste, jo mer jeg lyttet til ham. Da jeg bad ham om å ta meg med, forsikret han meg, at jeg skulle få dette ønske oppfylt. Han forklarte meg videre, at jeg kun skulle forbli dér av egen fri vilje. Ønsket jeg senere å forlate dem, kunne jeg straks gjøre det.

"Alt i åndenes verden er frivillig," sa han, "alle kan fritt gå dit hvor deres ønsker og

begjær leder dem. Hvis du ønsker å oppelske de høyere lengsler, vil midlene til å nå lengslenes mål bli gitt deg, og du vil få den styrke og kraft du har behov for. Du er i øvrig én som aldri har lært bønnens makt å kjenne, men den vil du lære, for allting skjer ved bønnens makt, enten du ber bevisst, eller det skjer ved en indre trang eller et ønske om å oppnå det du lenges etter. Ligger det i ditt sinn et begjær etter å gjøre ondt, vil nettopp dette begjær tiltrekke onde krefter; og de vil hjelpe deg til å tilfredsstille ditt begjær. Ligger det i ditt sinn et begjær etter å gjøre godt, vil du med dette begjær tiltrekke gode krefter. Og de vil hjelpe deg til å tilfredsstille det begjær."

Da jeg igjen var blitt trett og utmattet, rådet han meg til å si et foreløpig farvel til min elskede. Han forklarte meg, at både hun og jeg ville vinne en hel del krefter, hvis vi ble adskilt en passende tid. Og i dette tidsrom skulle jeg oppholde meg på det sted, han talte om. Det ville være best for henne, hvis hun unnlot å skrive i tre måneder, da hennes mediale evner hadde vært meget belastet, og de ville forringes i høy grad, hvis de ikke fikk denne hviletid. Dessuten ville jeg selv ha bastant bruk for hele denne tid, hvor forbindelsen med min elskede var avbrutt, hvis jeg bare skulle lære de simpleste forholdsregler, som var betingelsen for å kunne forbinde meg med henne.

Det var vanskelig for oss begge å avgi dette løfte. Men hun gikk foran meg med sitt eksempel, og jeg kunne bare følge etter. Hvis hun ville forsøke å være sterk, ville jeg også være det.

Jeg avla et høytidelig løfte om, at hvis den Gud, jeg så lenge hadde glemt, ville huske meg, så ville jeg anvende hele mitt liv og alle mine krefter på å gjøre den urett god igjen, som jeg hadde forvoldt

Og slik gikk det til, at jeg for en tid forlot den urolige jordiske sfære og gikk til den åndelige verden, som jeg hittil kun hadde sett så lite av, men hvor jeg nå skulle lide så meget. Da jeg forlot værelset for å følge min nye veileder, vendte jeg meg mot min elskede og vinket med hånden til farvel, og jeg bad om at de gode krefter og den Gud, jeg ikke turde be til for meg selv, måtte velsigne og bevare henne for alltid. Det siste jeg så av henne var hennes gode øyne, som fulgte meg med dette kjærlighetens og håpets blikk, som skulle holde meg oppe gjennom mang en fortredelig og pinlig time.

Kapittel 4

Broderskapet av håp

I den åndelige verden er det mange merkelige steder, mange vidunderlige syner og mange organisasjoner, hvis oppgave det er å hjelpe angrende sjeler; men jeg har aldri sett noe merkeligere enn dette hjem for hjelp, som ledes av Håpets Broderskap, og hvortil jeg nå ble ført.

Det var for meg som om jeg var både blind, døv og stum. Når jeg var sammen med andre, kunne jeg knapt hverken høre eller se dem - og heller ikke få dem til å høre meg. Skjønt jeg dog kunne skimte litt, virket det for meg som om jeg befant meg i et fullstendig mørkt værelse med bare et svakt lysskjær, som gav meg en anelse om hvor jeg var.

På det jordiske plan hadde jeg ikke følt dette så meget; selv om alt omkring meg var mørkt, kunne jeg dog både se og høre nok til å være bevisst om mine omgivelser. Men ved å stige opp til dette sted, som kun ligger i en kort avstand fra jorden, følte jeg at jeg hadde forlatt alt, og alt hadde forlatt meg - med unntagelse av min ånd.

Denne tid i mørke var skrekkelig for meg, ja, jeg tror ikke jeg helt kan tåle å minnes det enda. Jeg hadde elsket solskinn og lyset; jeg kom fra et land hvor alt var solskinn og lys og klarhet, hvor fargene var rike og himmelen klar, og hvor blomstene og hele landskapet var så vakkert. Jeg elsket lys, varme og harmoni, og her hadde jeg siden min død kun funnet mørke, kulde og tussmørke alle steder - et forferdelig sammensnørende tussmørke, som innhyllet meg liksom i en nattens kappe, som jeg på ingen måte selv kunne befri meg fra. Og dette forferdelige tussmørke knuget min ånd som intet annet i verden hadde gjort.

Jeg hadde vært meget stolt og overmodig på jorden. Jeg kom fra en slekt som ikke kjente til det å bøye seg for andre. I mine årer fløt blodet av en hovmodig adel. På min mors side var jeg beslektet med jordens mektigste, som herskesykt hadde styrt kongeriker etter deres forgodtbefinnende.

Og nå var den laveste, ydmykeste og mest elendige tigger i min fødebys gater lykkeligere og større enn jeg; for han hadde solskinn, den frie utsikt og den friske luft, alt det som jeg nå måtte savne, og jeg følte meg som den laveste og mest fornødrede fange i en celle.

Hadde jeg ikke hatt for meg den håpets stjerne gjennom min lysets engel, og det hun hadde gitt meg gjennom sin kjærlighet, så var jeg sunket ned i den bunnløse fortvilelse; men når jeg bare tenkte på, at hun ventet på meg, som hun hadde lovd å gjøre hele sitt liv, og når jeg i tankene gjenkalte for mitt blick hennes blide, ømme smil og de kjærlige ord hun hadde sagt, ja, da fikk mitt hjerte og min sjel og mitt mot nytt liv igjen.

Og jeg strebte etter å holde ut, etter å være tålmodig og sterk. Jeg hadde bruk for alle som kunne hjelpe meg, for fra nå av begynte en lidelsens og kampens tid, som det skal være min oppgave å få mennesker på jorden til å forstå.

Stedet, hvor jeg nå befant meg, kunne jeg kun skimte. Det lignet et mørkt fengsel, meget stort og med tåket omriss. Senere kunne jeg se at det var en stor, grå bygning, bygget av mørkegrå steiner, som for mine øye så ut til å være like så solide som de steiner man bygger med på jorden. Det var mange ganger (passasjer) i den bygning, noen var lange, det var store rom eller saler, men for det meste bestod den av små *celler med lite lys og sparsomt inventar*.

Her hadde hver ånd kun hva den hadde høstet i sitt jordeliv; og noen hadde ikke annet enn det lille leie hvorpå han lå og led - for dér led alle.

Det var et sorgens hus, men det var også et håpets hus, for alle strebet opp mot lyset, og for enhver var det begynt en håpets tid. Alle hadde satt deres fot på det laveste trinn på denne håpets stige,

som med tiden skulle føre dem til den lyse, klare himmel.

I min celle var det kun en seng, et bord og en stol - intet mer. Jeg tilbrakte tiden med å hvile og gjøre betraktninger. Det foregikk i min celle. Jeg var også i selskap med dem jeg følte meg åndsforbundet med, og sammen med disse, skulle jeg selv snart bli sterk nok til å høre foredrag i den store sal.

Foredragene var meget inntrengende, men så fint holdt, at de belærte enhver om de feil de hadde begått, og hvor de hadde gjort urett. Man søkte med stor omhu og ikke uten besvær å få oss til å fatte, hvilke konsekvenser våre handlinger hadde brakt over oss ved i egoistisk tilfredsstillelse å ha gjort en sjel skade og brakt den i fortvilelse - sett fra en upartisk iakttakers synspunkt. Baksiden av våre handlinger ble klart belyst for oss, slik at vi derigjennom ble konfrontert med våre ofre, eller hvis vi ikke personlig var ansvarlige for deres ulykke, så dog ofre for et sosialt system, som var oppfunnet for å opprettholde og tilfredsstille vår egoistiske levemåte. Jeg kan ikke fullstendig gjengi disse foredrag, men blandt dere jordiske mennesker, som leser dette og vet hva korrupsjon er - særlig i de store byer - kan man lett forestille seg hva foredragene dreide seg om.

Etter slike foredrag om oss selv og våre handlinger, og hvor vi ble avkledd alle de sosiale forkledninger vi hadde opptrådt i på jorden, vendte vi med skam og sorg i hjertene tilbake til våre celler for her å tenke over fortiden og nå etter beste evne å strebe etter å sone den i vår fremtid.

I disse foredrag ble det gitt oss stor hjelp, for samtidig med villfarelsen og dens følger, ble vi alltid anvist en vei til forbedring, så vi kunne overvinne det onde begjær i oss selv, og likeledes hvordan vi kunne sone våre dårlige handlinger ved med aktpågivenhet og i *rett* tid, å redde en annen sjel fra det samme, som hadde brakt oss til fall.

Disse undervisningstimer skulle gjøre oss egnet til fremskritt på et høyere stadium, hvoretter vi var i stand til å gå tilbake til jordsfæren, nå iført erfaringens rustning så vi kunne motstå fristelsene og andre av jordelivets farer; og slik kunne vi være med til å hjelpe andre dødelige, som kjempet mot jordens fristelser.

Når vi ikke var og hørte foredrag, sto det oss fritt å gå hvor hen vi ville. Dette gjaldt dog kun for dem i blant oss, som var sterke nok til å bevege seg omkring. Noen av dem som hadde etterlatt dyrebare kjære på jorden, pleide å dra for å besøke dem. Det **var** en trøst for dem, selv om deres kjære ikke kunne se dem. Vi ble dog advart mot å dvele for lenge i jordelivets sfære, da mange ville få vanskeligheter med å motstå de fristelser som var forbundet med det.

De sterkeste blant oss, som var i besittelse av de nødvendige egenskaper og ønsket å anvende dem i det godes tjeneste, ble brukt til å magnetisere dem, som var svakest, og som på grunn av utsvevelser i deres jordiske liv var i en fryktelig tilstand av utmattelse og lidelse. Det var foreløpig ikke annet å gjøre med slike stakkarer, enn å la dem ligge hjelpeløse i deres celler og magnetisere dem, så de kunne hjelpes litt etter litt på den måten.

Og her må jeg fortelle om det vidunderlige system, som ble praktisert i ”Håpets Hus” for å hjelpe disse ulykkelige ånder ut av deres lidelser, skjønt det kun kunne skje langsomt og gradvis. Noen ånder, som sto på et meget høyt åndelig utviklingstrinn, og som **hadde et naturlig ønske om å fungere som leger og helbrede slike stakkarer, fikk hjelp av enda høyere intelligenser fra enda høyere sfærer enn de selv var kommet fra.** Ved hjelp av den veldige kjærlighetskraft, som disse intelligenser lot strømme gjennom dem som hadde påtatt seg vervet, lyktes det å få de ulykkelige til midlertidig å glemme deres lidelser, og selv om det kun var midlertidig, så ble lidelsene dog mindre for hver gang.

Også for de ulykkelige var det håp; gjennom lidelsene ble deres lengsel etter lys og liv forøkt. Og kjærlighetens gnist slo ut i lys lue; nå ville *også de* hjelpe andre. De hadde kun dette ene ønske og håp. Men først skulle de selv hjelpes. Og hjelpen kom. Den ble dratt til dem på grunn av deres eget sterke ønske om å hjelpe. Gjennom lidelsen i sjelen vokste de, og samtidig minsket lidelsen. Litt etter litt vokste deres åndelige

legeme til full utvikling. Og så kom øyeblikket da de så, at de var i stand til å takke for hjelpen ved å yte kjærlighetens gjerning mot andre stakkarer, som enda befant seg i lidelse, og som de nå selv fikk styrke til å magnetisere, som de hadde sett og erfart andre gjøre med dem selv.

Det er ikke mulig å gi en klar beskrivelse av stedet, jeg har omtalt, og av dem som befant seg dér. Det har en sterk likhet med et jordisk hospital, men det er allikevel så mange eiendommeligheter, som overhodet ikke ligner de jordiske lokaliteter. Etter hvert som vitenskapen på jorden skrider frem, vil likheten nok bli større.

Alt var mørkt på dette sted, fordi de ulykkelige ånder ikke hadde lykkelige og glade ånders aura til å tilføre atmosfæren. *Og det er åndens egen sjelstilstand, som skaper klarhet eller mørke.*

Følelsen av mørke skyldes også den nesten totale blindhet hos disse ånder, hvis psykiske sanser aldri var blitt utviklet da de levde på jorden; og det gjorde dem ufølsomme for alt hva som omgav dem, når det gjaldt andres sjeleliv eller åndelighet. Det virket omtrent på samme måte, som når blinde og døve ikke kan se og høre eller fatte og forstå, hva som vanlig seende og normalt sansende mennesker opplever.

Det var som om jordplanets atmosfære var et sted, som passet bedre til disse ånders daværende utviklingstilstand, og selv om det på slike steder hersket nesten totalt mørke, følte de seg dog ikke uten selskap, da de da følte seg åndsforbundne med andre, som sto på det samme trinn som dem selv. ***Ånder, som var litt mer fremskredne i utvikling, men som også oppholdt seg i denne sfære, kunne de kun svakt skjelne, men noen var helt usynlige for dem.***

"Håpets arbeidende Brødre", som de ble kalt, var alle forsynt med et lite stjerneaktig lys, hvis stråler opplyste de celler de besøkte. Og hvor som helst brødrene var eller reiste, brakte de håpet med seg. Jeg for mitt vedkommende var fra begynnelsen en av de meget lidende ånder, og jeg henlå i min celle i nesten apatisk elendighet og ventet kun på, at det lille lysglimt skulle vise seg i den lange korridor og nærme seg døren til min celle. Og når det hadde vært der, spekulerte jeg på hvor lang tid, det etter jordisk tidsregning, ville vare før det viste seg igjen.

Men det var dog ikke så lenge, at jeg lå så hjelpeløs. I motsetning til de mange ånder, som hadde utsatt seg for drikking og andre av jordelivets laster, var mitt sinn alltid klart, og mitt ønske om å forbedre meg var alt for sterkt til særlig lenge å la meg ligge i uvirksomhet. Og så snart jeg følte jeg kunne bevege meg, bad jeg om å få lov til å gjøre noe, uansett hvor beskjedent det var. Hovedsaken var, at det jeg fikk lov til å utrette noe som var til gagn og god nytte.

Jeg hadde dette brennende ønske i min sjel.

Og da jeg selv hadde sterk magnetisk kraft, ble jeg derfor satt til å hjelpe en ulykkelig ung mann, som var helt ute av stand til å bevege seg, og som nesten hele tiden jamret seg og sukket. Stakkaren var kun tretti år, da han forlot det jordiske hylster, men i sin korte levetid hadde han kastet seg ut i slike utsvevelser, at han på den måten drepte seg selv. Det var nesten mer enn jeg kunne holde ut å være vitne til. Det var reaksjonen fra de misbrukte legemlige krefter, som nå liksom klamret seg til hans ånd, og det var denne håpløse tilstand som voldt ham de store lidelser.

Min oppgave var å foreta noen beroligende strykninger over ham, som gav ham en smule lindring, inntil en mer fremskreden og opphøyd ånd kunne overta min plass og sette ham i en tilstand av smertefri ubevissthet.

I hele denne ventetid, inntil den høyere ånd kom til stede, led jeg selv heftig både i mitt sinn og mitt åndslegeme, ***for i disse lavere sfærer føler ånden legemlige smerter.***

Etter hvert som jeg fikk min styrke tilbake, våknet mitt begjær igjen og gav meg en slik pine, at jeg ofte var fristet til å gjøre som mange stakkars ånder, nemlig å vende

tilbake til jorden for å finne midler, hvormed jeg kunne tilfredsstille mitt begjær gjennom andres fysiske legemer på jorden. Mine legemlige lidelser tiltok sterkt; for den potens jeg hadde vært så stolt av i mitt jordiske liv, og som jeg hadde brukt i et så dårlig øyemed, fikk meg til å lide mer enn de gjorde, hos hvem den hadde vært svak. Liksom musklene hos en atlet, som hadde gjort overdreven bruk av dem, etter en tid begynner å trekke seg sammen og gjøre ondt, slik begynte nå disse krefter jeg hadde misbrukt, ved deres uunngåelige reaksjon i mitt åndelige legeme, å forårsake de mest intense lidelser.

Etter hvert ble jeg sterkere og sterkere og samtidig i stand til å nyte det, som hadde vært en fornøyelse i mitt jordiske liv. Trangen til denne nytelse tiltok, inntil jeg knapt kunne holde meg fra å vende tilbake til jordplanet for å finne nytelse gjennom de mennesker, hvis organisme enda var i kjøttet, og hvis uanstendige liv og lave ønsker og begjær stiller dem på samme åndelige nivå som de jordbundne ånder, som ikke kan frigjøre seg fra disse sanselige gleder.

Mange, ja riktig mange som var i Håpets Hus sammen med meg, gav etter for fristelsen og gikk tilbake for å besøke jorden for en tid, hvoretter de vendte tilbake, utmattet og fornødt - ofte enda mer fornødt enn før.

Det sto alle fritt til å gå eller bli som de hadde lyst. Alle kunne vende tilbake, når de ønsket: dørene til Håpets Hus var aldri lukket for noen, hvor utakknemlige og uverdige de enn var, og jeg har ofte undret meg over den uendelige tålmodighet og ømhet, som alltid ble vist oss tross vår svakhet og våre synder.

Man kunne virkelig ynkes over disse stakkarer, som hadde gjort seg selv til slaver av deres lidenskaper, så det ikke var mulig for dem å motstå dem. Fra tid til annen dros de tilbake, inntil de til sist, mettet og uttømte, ikke kunne bevege seg mer, men lå i samme forferdelige tilstand, som den unge mann jeg pleide.

For mitt eget vedkommende kunne jeg også ha gitt etter for fristelsen, og jeg kunne derfor ikke se ned på disse villfarne sjeler, som ikke var blitt en slik velsignelse til del som den jeg hadde fått, ved bevisstheten om den rene kjærlighet og det håp min elskede hadde skjenket meg.

Jeg gikk ofte tilbake til jorden, men kun dit hvor min elskede bodde, og hennes kjærlighet dro meg alltid til den side, hvor hun var, bort fra alle fristelser, inn i hennes hjemms rene atmosfære, og skjønt jeg ikke kunne komme henne nær, på grunn av den usynlige iskalde mur som omgav henne, og som jeg tidligere har omtalt, pleide jeg å stå utenfor den og se på henne, når hun satt og arbeidet eller leste eller sov.

Når jeg var der, hadde hun alltid en dunkel anelse om at jeg var i hennes nærhet. Hun visket da mitt navn eller vendte seg om mot den side hvor jeg sto, og det skjedde alltid med et mildt og sørgmodig smil, som jeg tok med meg i erindringen. Og det var meg til trøst i mine ensomme stunder. Hun var blek og fin og hadde ofte et sørgmodig uttrykk i sine øyne. Dette gjorde meg så ondt, selv om det trøstet meg å se henne. Jeg kan si, at til tross for hennes anstrengelser for å være frimodig og tålmodig og forhåpningsfull, var anspennelsen nesten for mye for henne. Og for hver dag så hun mer svakelig ut. Hun hadde dessuten mange andre prøvelser i denne tiden. Det var uheldige omstendigheter, forbundet med tvil og frykt, i hennes familie på grunn av hennes samkvem med den åndelige verden. Og hennes slektninger syntes hun var begynt å bli så underlig. Somme tider spekulerte hun på, om ikke det hele var en illusjon, en drøm som hun en dag ville våkne av, og at hun kanskje ville finne ut av, at når alt kom til alt, ikke kunne være noen forbindelse mellom levende og døde, og ingen måter hvorpå hun kunne nå meg igjen. Hvis det skulle skje, ville vi begge fortvile. Jeg sto nå ved siden av henne og kunne lese hennes tanker - hjelpeløs og ute av stand til å overbevise henne om min nærværelse, og jeg bad om, at jeg på en eller annen måte måtte få lov til å overbevise henne om, at jeg var i hennes umiddelbare nærhet.

Så en natt, hvor jeg hadde sett henne falle i søvn etter en utmattende gråt, og hvor jeg selv var begynt at gråte, merket jeg at noen rørte ved min skulder, og da jeg så opp sto jeg ansikt til ansikt med hennes lyse skytsånd, han som første gang hadde hjulpet meg til å tale med henne.

Han spurte om jeg ville være rolig og selvbehersket, hvis han tillot meg å kysse henne, mens hun sov.

Jublende glad lofte jeg å være både rolig og selvbehersket. Derpå tok han min hånd i sin, og sammen gikk vi gjennom den isende mur som skilte meg fra henne. Bøyd over henne gjorde min ledsager noen merkelige bevegelser eller tegn med sin hånd. Deretter holdt han min hånd i noen minutter og bad meg derpå berøre henne ganske svakt. Hun våknet ikke ved det, men lå rolig sovende med en antydning av tårer i sine øyenvipper. De yndige lepper var lett atskilte som om hun talte i drømmer. Hun var så overjordisk vakker, som hun lå dér med den ene hånd under kinnet. Forsiktig grep jeg hennes hånd; den lukket seg ømt om min. Det var som om hun var i en halvt bevisst tilstand, og det kom et slikt uttrykk av glede i hennes ansikt, at jeg var redd for at hun skulle våkne. Men nei! Hennes skytsånd smilte og sa: "Kyss henne nå".

Jeg bøyde meg over henne og gav henne det første kyss, jeg noen sinne hadde gitt henne. Og da jeg i min kjærlighet kysset henne igjen og igjen, trakk den lyse ånd meg varsomt tilbake. Men hun våknet.

Hun så seg omkring og spurte: "Drømte jeg... eller var det min elskede? *Var* det virkelig min venn?"

"Ja!" svarte jeg. Og det var som om hun hadde hørt det, for hun smilte blidt og gjentok atter og atter mitt navn for seg selv.

Det varte lenge før hennes skytsånd igjen gav meg lov til å røre henne. Men jeg var ofte i hennes nærhet, og gleden over dette møte bodde i våre hjerter i mang en salig stund. Jeg kunne se hvor virkelig mitt kyss hadde vært for henne, og for meg var det som et håpets anker. Jeg klynget meg til det, og det oppmuntret meg til å tro, at jeg med tiden virkelig ville bli i stand til å la henne føle min berøring.

Kapittel 5

Ånder på Jordplanet

(Spirits of the Earth Plane)

Så kom den tid, hvor jeg kunne forlate Håpets Hus. Sterk og velutrustet, som jeg var blitt av min nye underbevissthet, var det min hensikt å begi meg av sted for å fullbyrde min utsoning på jordplanet og i de lavere sfærer, som mitt jordiske liv hadde vært nedsenket i.

Det var gått et halvt snes (dvs.10, et snes=20) måneder siden min død, og jeg var blitt så frisk, at jeg kunne bevege meg fritt og uhemmet over jordplanets store sfærer. Mitt syn og mine andre sanser var nå så utviklet, at jeg kunne se, høre og tenke klart, og lyset omkring meg var nå som en blek skumring, eller snarere som et svakt daggry. Etter at mine øyne i så lang tid hadde vært vendt til mørket, var dette dempede lyset meget velkomment, men jeg lengtes dog etter det fulle dagslys; det bleke gryningslys ble etter hvert som tiden gikk meget ensformig og trykkende.

Disse områder, som ligger i jordplanets tredje krets, eller rettere den første sfære, kalles "Skumringens Land", og hit kommer de ånder, som har vært for egoistiske og materialistiske til at deres sjeler kan nå et høyere åndelig utviklingstrinn. Det ligger dog et trinn over jordplanet, hvis **spøkelsesånder er bundne til deres tidligere jordiske bosteder.**

Mitt arbeide skulle begynne på selve jorden på de steder, som verdslige mennesker kaller forlystelsessteder, skjønt intet er så flyktig og nedverdiggende som de forlystelser jorden kan by på.

Nå erfarte jeg verdien av den undervisning jeg hadde fått i Håpets Hus. Det som engang var de største fristelser for meg betydde nå ingenting. Jeg viste hva slike gleder byr på og den pris man må betale for dem, og når jeg hadde å gjøre med en dødelig i min gjerning, var jeg så godt åndelig rustet mot fristelsene, at jeg ikke engang var lysten på å søke den tilfredsstillelse, som disse sjeler ikke var hevet over.

Det er få mennesker på jorden som vet, at ånder for en tid kan ta dødelige menneskers legemer i besittelse, som om det jordiske legeme tilhørte den diskarnerte og ikke den inkarnerende ånd. Mange tilfeller av såkalt midlertidig sinnssyke (den kan også være vedvarende) skyldes en makt, som besetter de lavere ånder og setter dem i stand til å ta menneskelige legemer i besittelse for å tilfredsstille et eller annet lavt begjær. Inkarnerende ånder med en svak karakter eller mindre motstandskraft blir ofte ofre for slike lavtstående diskarnerte ånder, **og det skal i mange tilfeller en veldig viljestyrke til for å holde dem borte - eller sagt på en annen måte: å holde hjernen klar, når en besettelse av en diskarnert ånd er under oppseiling.**

Det verk jeg nå er i ferd med, ser antagelig like så merkelig ut for dere, som det gjorde for meg, før jeg ble opplyst om de faktiske forhold i Håpets Broderskap, som arbeider i den åndelige verden og har til formål å hjelpe alle som er i nød. Håpets Broderskap er i virksomhet overalt og i alle sfærer, og dets medlemmer finnes i de laveste og mørkeste sfærer, til de aller høyeste, som omgir jorden og strekker seg inn i solsystemets sfærer. Broderskapet er som en umåtelig kjede av ånder, hvor de laveste og mest ydmyke vesener alltid hjelpes og beskyttes av dem, som står over dem i åndelig utvikling, og som er dem nærmest.

Når det var påkrevd å hjelpe en eller annen dødelig eller ulykkelig ånd, ble det sendt bud til Broderskapet, og den av brødrene, som måtte antaes å være best egnet til å utføre vervet, ble sendt av sted.

Som oftest hadde et slikt menneske, som hadde bruk for hjelp, ubevisst oppsendt en lengsel etter hjelp og styrke for å kunne motstå en eller annen fristelse.

Dette var i seg selv en bønn.

Og en slik bønn blir hørt i den åndelige verden som et skrik fra jordens barn. Det appelleres da til slike i den åndelige verden, som selv engang har vært jordens sønner

eller døtre.

Nå kunne det hende, at den som kjempet sin kamp mot fristelsene var en slektning eller en kjær venn til den ånd, som ble sendt til unnsetning. Vårt verv var da å følge og kontrollere den vi ønsket å hjelpe, til krisen var overstått. Vi pleide ved slike anledninger å identifisere oss så inderlig med den, vi var sendt ut for å hjelpe, at vi en tid virkelig delte alle de tanker og følelser som oppsto i vedkommendes bevissthet, slik at våre tanker gikk inn og tok bolig i den annens sjel under en slags dualistisk eksistenstilstand, hvor vi kunne inspirere ham eller henne med gode tanker. Men det påførte også oss hjelpere store lidelser og engstelser fra det menneske, hvis tanker ble til våre. Og på den måten skjedde det, at vi på ny gjennomlevde et kapittel av de kvaler og lidelser, vi engang selv hadde hatt, da vi vandret på jorden. Det kunne ikke unngås, at den inkarnerende ånd - altså det menneske vi skulle hjelpe -følte vårt sinns sorgfulle tilstand, slik at han eller hun fikk inntrykket av ting, som vi hadde gjort i vårt jordiske liv, og mente det var gjort av dem selv på et eller annet glemt tidspunkt, og som nå kom til dem som en levende drøm, de dog ikke kunne forbinde med virkeligheten.

Denne kontroll eller overskygning av et menneske på jorden ved åndelig intelligens, anvendes på mange måter, og de som ubesindig åpner seg for den, enten ved et sorgløst og slett levesett eller også av nysgjerrighet for å utforske mysterier, som overgår deres forstand og fatteevne, blir ofte hjemsokt av lavere ånder, som *oppsøker jordplanet, og som utnytter dem i en slik grad, at de blir viljeløse redskaper for deres lavere instinkter og slik bruker det menneskelige legeme etter behag.*

Mangen mann eller kvinne med en svak vilje, og som ellers i rene omgivelser fører et eksemplarisk liv, kan trekkes ned i synd og skitt ved slike lavtstående ånders innvirkning. Og slike syndere er de naturligvis kun delvis selv ansvarlige for; men det har deres verdslige omgivelser jo ingen mulighet for å sette seg inn i, da vitenskapen ikke beskjeftiger seg med slikt.

Slike onde ånder, som frister og bruker et menneskes organisme, vil få et forferdelig regnskap å avlegge; det er så fryktelig at mennesker ikke riktig har betingelser for å fatte det. Ved bevisst å synde på denne måten og også trekke andre med seg i fallet, nedsenker de seg

selv til en dybde av elendighet og gruffull lidelse, **som det skal mange århundrer til, - for atter å befri dem for.**

bildet her er kunst av J.E.Bowser, og kan symbolisere alle de omgivende, negative, astrale krefter som man usynlig omgis av.

Jeg har i mitt arbeide ofte måttet spille en kontroll-ånds rolle. Jeg ble sendt i denne egenskap for å spille en dobbeltrolle, idet jeg ikke alene skulle påvirke mennesket på jorden med en anelse om de fryktelige følger, det utsatte seg for ved å gi etter for synden, og jeg skulle samtidig påvirke den lavtstående åndelige intelligens, så at den ikke fikk utført det, som den hadde til hensikt å gjøre. Men jeg skulle også med min sterke viljekraft reise en skranke og holde dem tilbake, som ville lede menneskebarnet i fristelse.

På den tid ante jeg intet om, at ansvaret ikke utelukkende var mitt, når det gjaldt å holde slike menneskelige vesener uskadde og utenfor fare, altså dem jeg var sendt for å beskytte; jeg gjorde imidlertid den erfaring, at jeg kun var det siste ledd i en lang kjede av vesener, som alle på samme tid var til hjelp. Ethvert vesen sto et trinn i åndelig utvikling over sin protegé (yndling), og enhver skulle styrke og hjelpe dem, som var nærmest og sto lavere, hvis det skulle skje at motet sviktet og vedkommende derved også kom til å svikte sitt hellige verv

Den rolle, som var tildelt meg, skulle også tjene til å dyktiggjøre meg eller være en læretid for meg, idet den skulle lære meg selvfornektelse og oppofrelse, på bekostning av min egen bekvemmelighet, for å hjelpe en annen som var i nød.

Min stilling som ånd på jordplanet gjorde meg nyttig, idet jeg kunne sette en materiell kraft inn mot fristende ånder i en atmosfære, hvor en mer forfinet ånd ville være uskikket eller dårlig utrustet til å trengre inn. Jeg, som var jordbunden, kunne komme i nærmere kontakt med de menneskelige vesener, enn en åndelig mer fremskreden ånd hadde betingelser for.

Når et menneske jeg kontrollerte sov, kunne jeg ved hjelp av drømmer få vedkommende til å føle alt det samvittighetsnag og den redsel, den vemmelse og frykt jeg selv hadde erfart, fordi jeg i tidligere tider hadde gjennomgått det hele; og det måtte jeg nå gjenkalle meg i fryktelig sjele-

angst.

Alt dette lot jeg vedkommende, som jeg skulle beskytte og verne om, se i drømmer. Og når han våknet, innvirket jeg slik på hans sinn, at han ble minnet om nattens onde drømmer. Alle mine følelser og de derav følgende lidelser, ble overført til hans sinn både dag og natt, inntil han var påvirket i en slik grad, at han klart så hvilke konsekvenser hans syndige handlinger ville føre med seg, hvis han gjennomførte dem.

Disse spesielle erfaringer skal jeg ikke dvele lengre ved nå; for det er mange på deres side av livet, som er fortrolige med dem. Jeg vil kun si, at jeg vendte tilbake fra

min misjonsgjerning i bevissthet om å ha reddet mange fra de fallgruver, jeg selv i min fortid var falt i, og derved tildels hadde sonet mine egne synder. Atskillige ganger ble jeg sendt ut på misjonsgjerning, og hver gang vendte jeg tilbake med gode resultater.

Og her vil jeg slutte denne del av min beretning, men først vil jeg uttale:

Når mitt fremskritt i den åndelige verden gikk så hurtig, at det vil overraske de fleste som kjenner min tilstand ved inntredelsen i livet bak graven, og når jeg atter og atter motsto de fristelser som møtte meg, da tilkommer æren for det ikke meg, men den som sendte sin vidunderlige hjelp og trøst, som var gjennomtrengt av utholdende og uforanderlig kjærlighet. Den kom fra min gode engel på jorden, henne hvis skjønne bilde alltid kom mellom meg og alt ondt, jeg møtte og stiftet bekjentskap med.

Hvor alle andre forgjeves ville ha talt til meg og advart meg, lyttet jeg alltid til hennes røst og vendte meg fra det som er lavt og motbydelig.

Når jeg ikke hjalp en eller annen, som enda befant seg i et jordisk legeme, sendtes jeg av sted for å virke blant de ulykkelige ånder på jordplanet, som vandret rundt på samme måte som jeg selv engang hadde gjort. Og til dem kom jeg fra det store Håpets Broderskap, bærende i min hånd det svake, stjerneformede lys, som er denne ordens symbol.

Dette lys kunne som oftest fordrive mørket omkring meg, og jeg kunne da se de ulykkelige ånder bøye seg mot jorden, to eller tre sammen, eller også synke sammen i hjelpeløshet og elendighet i et hjørne. Men de var alt for håpløse og ulykkelige til å fatte noe som helst

Overfor slike sjeler var det mitt verv å forklare, at det fantes et Håpets Hus, hvor de kunne bli brakt bort. Jeg fortalte at jeg selv hadde vært der. Videre forklarte jeg dem, hvorledes de ved å hjelpe andre kunne hjelpe seg selv og høste glede og takknemlighet fra dem, som var enda verre stilt.

Hver lidende sjel fikk utlevert en individuell legende balsam, for alle gjerninger og alle virkningene, som gjerningene har etterlatt seg, er forskjellige for de forskjellige sjeler; derfor var deres synder også forskjellige, så vel som motivene. Og derfor måtte den legende balsam, som skulle lindre deres lidelser, også være individuell.

Kapittel 6

Morgengryets land – Kjærlighetens gaver – Dalen av selviskhet – Landet av uro – Gniernes land - Gamblernes Land

(Twilight Lands - Lover's Gifts - The Valley of Selfishness -
The Country of Unrest - The Miser's Land - The Gambler's Land)

Når mitt arbeide på et eller annet sted var ferdig, vendte jeg vanligvis tilbake til Skumringens Land for å hvile i en annen stor bygning, som tilhørte vårt broderskap.

Den minte meget om den første jeg har omtalt, den var bare ikke så mørk i utseende og heller ikke så naken og trist. Belønningen for våre anstrengelser var et lite værelse, som tilhørte den som tok det i besittelse. Jeg hadde i mitt værelse en stor skatt: et deilig bilde av min elskede.

Det lignet dog mer refleksen av hennes bilde i et speil, for når jeg så utholdende på henne, pleide hun å smile tilbake til meg som svar, som om hennes ånd var seg mitt blick bevisst. Og når jeg meget gjerne ville vite hva hun arbeidet med, forandrede maleriet seg så jeg kunne se hva hun beskjeftiget seg med.

Dette så mine åndsfeller som et stort og vidunderlig privilegium. Og det ble vist meg, at det var like så mye resultatet av hennes kjærlighet til meg og hennes tankers stadige fokus hos meg, som det var mine egne anstrengelser for å forbedre meg.

Det ble siden forklart meg, hvordan det levende bilde var blitt skapt. Det skjedde på den måten, at bildet først ble anbrakt over astralplanetets lysvirkning og deretter projisert inn i dets ramme i mitt rom. Yterligere forklaringer på dette fenomen kan jeg ikke komme inn på i denne bok, for man har ingen betingelser i deres verden for å kunne forstå det. Hvis dere, som leser dette, var her hos oss, så ville det være overflødig å forklare, for så viste dere det selv.

En annen gave fra min elskede var en hvit rosenknopp, som aldri visnet eller falmet. Jeg satte den i en liten vase foran meg, og den fortsatte å holde seg frisk og duftende. Den var for meg et sinnbilde på hennes kjærlighet til meg.

Derfor kalte jeg den alltid for min hvite rose.

Jeg hadde i lang tid lengtes etter en blomst. På jorden var jeg så lykkelig med blomster, og siden min elskede la blomster på min grav hadde jeg ingen slike sett.

Det var ingen blomster der hvor jeg oppholdt meg nå, ikke så meget som et blad eller et gresstrå, og langt mindre et forkrøplet tre eller en busk, **for den golde, tørre jordbunn på dette sted hadde vi selv skapt i vår egoisme; derfor kunne den ikke yte oss noe, hverken blomster eller grønne planter.**

Da jeg under et av mine besøk hos min Hvite Rose fortalte henne, hvor naken og gold den jord var, som jeg vandret på, bortsett fra maleriet av henne selv, som var meg til usigelig trøst i mine ensomme stunder (jeg kunne jo kun meddele meg til henne ved å skrive gjennom hennes hånd), bad hun i sin kjærlighet til meg og med hele sin sjels varme lagt i bønnen, om at det måtte bli gitt meg en blomst fra henne. Og den bønn ble hørt. Den hvite rosenknopp ble av en av mine åndevenner brakt til mitt værelse og etterlatt der, for at jeg kunne gledes ved den, når jeg vendte tilbake fra jordplanet og fra mitt besøk hos henne.

Akk, alle dere som har blomster i overflod på deres skjønne jord, sett pris på det dere har! Dere kan neppe fatte hvilken glede denne blomst gav meg, eller hvor meget jeg skattet den og hennes bilde og de elskelige ord, hun engang skrev til meg. Alt hva hun har gitt meg, fører jeg nå med meg fra sfære til sfære, etter hvert som jeg hever meg mot lyset.

Fra dette Skumringens Land foretok jeg mange dagsreiser og opplevde å se mange fremmede og forskjellige områder. Men alle bar de preg av et goldt og ørkenaktig utseende.

Et sted var det for eksempel en stor dal med grå steiner omkring en stor naken høyde eller fjell. Over det var som kun den dunkle skumringshimmel. Heller ikke her var det noen som helst vegetasjon, farver eller klarhet. Det var kun de store, grå steiner og den golde jords trøstesløshet.

Beboerne på dette sted var slike, som utelukkende hadde levd et selvisk liv og lukket deres hjerter for all uegennyttig kjærlighet mot andre. De hadde kun levd for å vinne ære og søke egne fornøyer – og dette til deres egen fornødelse. Det de var omgitt av var deres egen golde hårdhet.

En stor skare av denne trøstesløse dals beboere vandret urolig omkring. De var så opptatt av seg selv, at de hadde mistet evnen til å se noe annet.

Disse ulykkelige mennesker var usynlige for hverandre, og det fortsatte de å være, til den tid kom hvor de begynte å tenke på andre med ønsket om å gjøre noe godt, utover hva som angikk dem selv. Og når denne tanke oppsto i deres bevissthet, dros de mot hverandre og kunne da etter hvert se, at de ikke var alene, men mange. Og da lærte de, at de ved deres anstrengelser for å hjelpe hverandre, også hjalp seg selv, og de merket at egoismens lenker litt etter litt slapp.

Bakenfor denne dal kom jeg til en stor, tørr og sannet landstrekning med sparsom vegetasjon, hvor beboerne noen steder var begynt å anlegge små hager uten for deres boliger. Visse steder var husene klynget så tett sammen, at de dannet landsbyer.

Men alt bar preg av dette trøstesløse og hestlige utseende, som skyldtes beboernes åndelige fattigdom.

Dette var også et egoismens og begjærighetens land - dog ikke med en så fullstendig likegyldighet over for andres følelser som i den nevnte grå dal - derfor søkte de til en viss grad å nærme seg hverandre i et slags kameratskap.

Mange av dem var kommet fra den grå dal, men de fleste var kommet direkte fra

jorden, og nå kjempet de stakkars sjeler for å stige en smule høyere. Og hvor som helst dette skjedde, og det ble vist god vilje til å overvinne egen egoisme, begynte det så smått å gro tynne gresstrå og enkelte lave busker opp, frem av den tørre, sannete jord, som omgav deres boliger.

Det var slik noen elendige hytter, som var i dette land, og beboerne var lurvete og frastøtende folk, som lignet landstrykere og tiggere. **Og dog hadde mange av dem vært blant jordens rikeste forgrunnsfigurer i det såkalte gode selskap og hadde nydt alt, hva luksus kunne gi dem.** Men nettopp fordi de hadde anvendt deres rikdom alene på seg selv for å pleie deres egne fornøyer, og gitt andre de usle brødsmler fra deres egen rikdom, og som de neppe la merke til - nettopp derfor befant de seg nå i Skumringens Land, fattige på sjelens sanne åndelige rikdom, den rikdom som kan erverves i jordelivet så vel av fyrsten som av tiggeren, bare man selv vil rekke hånden ut for å få disse åndelige goder. Men de - være seg fyrste eller tigger - som har ofret nestekjærligheten på egenkjærlighetens alter, de må vandre gjennom Skumringens Land, hvor alle er helt fattige.

Beboerne i dette land kranglet og sloss nesten alltid, og beklaget seg over at de ikke var blitt rettferdig behandlet, men var blitt anbrakt på et så uselt sted tross de store stillinger de hadde inntatt i samfunnet, da de levde på jorden. De kritiserte andre og gav dem skylden for at de nå hadde det så tøft, og de forlangte at andre skulle lytte til deres historier om, hvor dårlig de var blitt behandlet.

Andre beskjeftiget seg med deres jordiske livs planer, og de forsøkte å få deres tilhørere til å tro, at de hadde funnet en måte (på bekostning av andre), som kunne gjøre ende på dette kjedelige liv. Atter andre utklekte planer - og forsøkte å gjennomføre dem - til skade for andre beboere, hvis planer derved ble spolert, da de gikk på tvers av de andres.

Slik var tilværelsen i dette tristhetens og uroens ulykkelige land.

Alle som ville lytte til meg, fikk noen håpets ord eller en oppmuntrende veiledning, som kunne tjene til å gjøre dem begripelig, på hvilken måte de kunne komme ut av denne mørke tilværelse og inn i lysere tilstander.

Så forlot jeg Skumringens Land og kom inn i Gniernes Land. Det er et sted som er overlatt dem, hvis tankevirksomhet utelukkende er blitt til samlermani. Det er ikke mange som har sympati for den virkelige gnier; det har kun de som deler den altopplukende lyst til å samle sammen, kun for fornøyelesens skyld.

I dette land var beboerne merkelige krokete vesener med lange klolignende fingre, med hvilke de skrapte i den sorte jordbunnen som rovfugler. Det var gull de søkte etter. Nå og da løntes deres anstrengelser, og når de hadde funnet noe, puttet de det de hadde funnet i små poser, som de bar på deres bryst, for at de skulle ligge nærmest ved deres hjerter, som det av alle ting i verden, var dem mest dyrebart.

Som oftest var de ensomme vesener, som instinkt -messig unngikk andre av frykt for å bli frarøvet deres kjære skatter.

Her var det intet for meg å gjøre. En ensom mann lyttet til meg et øyeblikk, men enda før jeg var halvt ferdig med å forklare ham en brøkdel av det jeg hadde på hjerte, vendte han seg om og fortsatte sin jakt etter skatter. I hemmelighet passet han på meg inntil jeg var gått. Han var redd for at jeg skulle finne ut noe om det, han hadde funnet.

De andre jeg traff, var så opptatt av deres søking, at de overhodet ikke bemerket min eksistens.

Så forlot jeg dette mørke land.

Fra Gniernes Land dro jeg ned i en mørk sfære, som i virkelighet sto under jorden i åndelig utvikling.

Stedet her hadde meget tilfelles med Uroens Land, men beboerne her syntes dog å

stå på et lavere utviklingstrinn, og de hadde et mer rått utseende.

Her ble det intet forsøk gjort på å dyrke jorden, og den himmel som hvelvet seg over dem, var mørk og trist, nesten som om det var natt. Det var kun såpass lys, at beboerne var i stand til å skjelne gjenstandene og se hverandre, men kun på ganske kort avstand.

Mens det i Uroens Land bare var utilfredshet og misunnelse, var her heftige kranbler mellom spillere og drankere, bedragerere og svindlere av enhver art. Det var innbruddstyver, og i det hele tatt var beboerne ånder av lastefulle mennesker fra de laveste til de mest slepne individer det finnes på jorden. Alle, hvis instinkter var forbryteriske, utsvevende og selviske, og som hadde lave tilbøyeligheter, var samlet her i denne mørke sfære. Dårlig selskap og dårlige kammerater og omgangsfeller, da de levde på jorden, hadde ført dem ut i slik fordervelse, **at de ikke kunne frigjøre seg for tilbøyelighetene, men tok dem med seg ut over døden og graven.**

Det var denne klasse ånder jeg var blitt sendt til; for tross alt var det noen blant dem, hvor man hadde et håp om at ikke all godhet og følelse av rettferdighet og andre gode egenskaper var utelukket, når en røst fra en høyere sfære lød til dem i deres fortvilelses ørken. Hvor denne røst kunne bli hørt og mottatt positivt, var det håp om å føre dem tilbake til et bedre oppholdssted.

(bilde på FORFALL)

De elendige hus og boliger i dette land var ofte store og rummelige, men de bar alle preg av møkk, råttenskap og forfall, så man trakk seg vekk og tilbake fra det. De hadde en del likhet med store hus, som engang har vært fine palasser men nå er tilholdssteder for beboere, som med deres adferd har forurenset alt, hva som engang var vakkert og godt.

Her var det store, øde landstrekninger med få spredte og elendige hus, eller bare hytter, og andre steder var det bygninger og

beboere sammenhøpte i skumle etterligninger av de store byer på jorden, men overalt hvor man vendte seg var det urenheter, smuss og elendighet. *Ingen steder kunne man se noe som helst av ting eller gjenstander, som kunne fryde øyet. Det hele var én stor trøstesløshet, skapt av de mørke vesener som bodde her.*

Mellom disse fornedrede innvånere vandret jeg nå med mitt lille stjerneformede lys, som flakket som en svak lysstråle i mørket hvor jeg beveget meg. Dette svake lysglimt manifesterte seg dog som en håpets stjerne for dem, som ikke var så forblindet av deres egoistiske lidenskaper og annet ondt, at de ikke kunne oppfatte det.

Hist og her traff jeg noen, som satt sammenkrøpne i en inngang eller lente seg opp av en mur. Andre steder fant jeg folk, som satt i mørke, elendige værelser. Det var noen, som hadde styrke til å heve seg så mye, at de kunne se mitt lille lys og lytte til mine ord, og som deretter ville slå inn på en bedre vei - den som førte tilbake til høyere sfærer, hvorfra de var falt på grunn av deres synder. Det var også noen i blant dem, som var såpass i stand til å bevege seg, at de sammen med meg kunne hjelpe andre fremad. De kunne dog ikke rive seg ut av bevisstheten om deres egen sørgelige tilstand, men dette

skjerpet lengselen etter å nå frem til noe høyere og lysere, enn den elendighet de befant seg i.

Og dette var det første skritt fremad og opp. Det neste var å hjelpe andre, og det ville snart skje.

Under mine vandringer gjennom dette land kom jeg en dag til utkanten av en stor by, som lå ensomt midt på en stor slette. Jordbunnen var sort og tørr og hadde meget til felles med de store slaggynger, man ser omkring fabrikker og jernverk i jordens industri -områder. Her kom jeg til noen falleferdige små hytter, som liksom dannet en slags grense mellom byen og den øde slette. Jeg sto stille et øyeblikk, og mitt øre oppfanget lyden av kjefting og skråll fra en av hyttene. Min nysgjerrighet fikk meg til å nærme meg for å se hva striden dreide seg om, og om det eventuelt var noen jeg kunne hjelpe.

Der inne var et stort, klumpet bord, som fylte hele det rom jeg trådte inn i, og rundt om bordet satt vel omkring et dusin (12) mannlige beboere på små elendig forarbeidede trestoler. Det var nok mannlige vesener, men det ville være en fornærmelse mot menneskeslekten å kalle dem menn. De lignet store menneskeaper, hvis grove, fordreide og oppsvulmede ansikter minte om ulvers, rovfuglers eller svins uttrykk. Det er svært vanskelig for meg å beskrive slike ansikter og vanskapte legemer. De var kledd i forskjellige lurvete etterligninger av deres tidligere jordiske og forfinede tilværelse, hvorav noen representerte moten fra århundrer tilbake; andre var i mer tidssvarende klær, men alle var skitne med lurvete hår. Øynene var ville og stirrende og glødende av heftige lidenskaper, ondskap og hevngjerrighet. Andre var sløve av fortvilelse.

Hva meg selv angikk, følte jeg det som om jeg var kommet til helvetes laveste hule. Men etter den tid har jeg sett en enda lavere region - meget mørkere og frykteligere og bebodd av vesener, som var enda mer ville og lavtstående, så at de jeg nå befant meg mellom, må karakteriseres som tamme og menneskelige.

Jeg skal vende tilbake til dette, når jeg kommer til det avsnitt av mine vandringer, som førte meg til deres rike i det laveste helvete.

De ånder, jeg nå befant meg mellom, kranglet og sloss om en pengepose, som lå henslengt på bordet. Den var blitt funnet av en av de tilstedeværende, hvoretter man hadde spilt om dens innhold. Striden synes å være oppstått ved, at enhver ville ha posen uten hensyn til andres rett. Det var simpelthen et spørsmål om hvem som var den sterkeste, og alle truet de hverandre på den voldsomste måte.

Den som hadde funnet pengene - eller rettere den åndelige gjenpart av de jordiske penger - så ut til å være en ung mann, som neppe var over de tretti, og som enda var i besittelse av "restene" av et godt utseende, bortsett fra de merker hans jordiske utsvevelser hadde etterlatt i hans ansikt. Ellers syntes han å være for pen til å være i dette selskap og i disse uhumske omgivelser.

Han mente at pengene tilhørte ham, og skjønt han frivillig hadde utlevert dem til spill, ville han ikke finne seg i, at noen røvde dem fra ham.

Jeg følte at jeg intet kunne utrette her. Det var fullstendig håpløst.

Under vill kjefting og skrik og skråll og protester om at den ene så vel som den andre hadde like så mye rett som den trettiårige til å mene hva som var riktig, vendte jeg om og forlot dem.

Men knapt var jeg kommet ut og på vei bort, før hele skaren stormet kjempende og støyende ut av hytten og sloss innbyrdes, rasende, for å ta den unge mann, som hadde tatt pengeposen. Den forreste av de kjempende slo og sparket i sitt forsøk på å få pengene fra ham; en av dem var så heldig å rive posen til seg, hvoretter de alle for løs på ham som nå hadde den. Mens alt dette foregikk, brøt den unge mannen ut av kamptumulten og løp bort mot meg. I neste øyeblikk lød som ville rop om å ta ham og

slå ham ned som bedrager, for det viste seg at posen ikke inneholdt gull, men steiner, idet pengene, liksom trylle -gullet i eventyret, ble - ikke til visne blad, men til steiner.

Nesten før jeg ble klar over hva som var skjedd, grep den unge mann fatt i meg og skrek i sin hjertens angst, at jeg måtte frelse ham fra disse djevler. Og nå kom hele skaren bort imot oss i hissige forfølgelse av deres offer. Lynsnart sprang jeg inn i en ubebodd hytte med den unge mannen og smekket døren igjen etter oss, hvorpå jeg satte ryggen mot døren for å holde forfølgerne ute.

Himmel, hvor de hylte! De hamret og banket og forsøkte å slå døren i gjennom. Og hvor jeg ansente meg og måtte bruke hele min sjelskraft og legemlige styrke for å holde dem ute. Mens det sto på, ante jeg ikke hvordan jeg skulle klare det, men nå vet jeg at det var usynlige krefter som kom meg til hjelp og holdt døren lukket, inntil forfølgerne, helt forvirret og ergerlige over at de ikke kunne rokke den, til sist gikk deres vei for å finne nye ting å krangle om.

Kapittel 7

Historien om Raould

Da de var gått, vendte jeg meg mot min ledsager, som hadde skjult seg. Han satt kvestet og blødende og nesten bevisstløs i et hjørne av hytten. Da jeg hjalp ham opp, sa jeg til ham, at hvis han ville anstrenge seg og gå med meg, ville det være godt for oss begge å forlate stedet, for det tilfelle at flokken skulle komme tilbake.

Med vanskelighet og besvær fikk jeg ham på bena og hjalp ham langsomt til et sted på den mørke slette, hvor vi var uten for fare, selv om vi var uten tak over hodet.

Det neste jeg gjorde var å lindre hans smerter ved de metoder jeg hadde lært i Håpets Hus, og noe senere var den stakkars fyr i stand til å tale og fortelle om seg selv, og hvordan han var kommet til dette fryktelige mørke sted.

Så vidt jeg forstod var han helt plutselig trådt ut av jordelivet, idet han var blitt skutt av en mann, som var sjalu på ham på grunn av hans forhold til drapsmannens hustru.

Det eneste lyspunkt i den stakkars ånds historie var, at han ikke nærte noe ønske om hevn og var heller ikke sint på den som så brått hadde skilt ham fra livet. Han følte kun skam og sorg over det hele. Det som mest hadde støtt ham, men som samtidig hadde åpnet hans øyne, var oppdagelsen av at den kvinne, som hans kjærlighet hadde vært til -hadde forårsaket det hele, og hun var helt ufølsom og blottet for kjærlighet til noen av dem. Hun tenkte kun på, hvorledes hennes måte å føre seg på kunne gagne henne selv og hennes sosiale posisjon i overklassen; og hun hadde kun hatt sinne og ergrelse til overs for sin ulykkelige ektefelle og offeret for hans sjalusi.

Den unge mann, som jeg vil kalle Raould, sa: "Da forstod jeg, at jeg virkelig var død, og allikevel hadde jeg evnen til å gå tilbake til jorden, og det var min første tanke - hvis det var mulig - å få henne til å forstå, at den døde stadig levde, tross hans tilsynelatende utslettelse. Og jeg tenkte på, om det kunne la seg gjennomføre og bringe henne trøst og åpenbare for henne, at jeg også bakenfor døden og graven tenkte på henne.

Og hvordan tror du så jeg fant henne? Du tror kanskje at hun gråt og sørget over meg? Nei, det gjorde hun ikke; den tanken streifet henne ei. Hun tenkte kun på seg selv og ønsket hun aldri hadde sett oss, eller at hun ved et eller annet kupp kunne utslette oss fra sitt liv og begynne livet med en annen, som var høyere på rangstigen enn noen av oss. Men da falt det liksom bort et slør fra mine øyne, og jeg forstod at hun aldri hadde elsket meg overhodet. Men jeg var både rik og adelig, og hun hadde håpt på å nå enda høyere på rangstigen ved min hjelp og innflytelse. Ja, det var direkte gått sport i hennes lidenskap for å nå det hun ville. Midlene var underordnede, bare hun kunne oppnå et

usselt fortrinn for å kunne hovere over en rivaliserende kvinne.

Og jeg! Jeg var ikke annet enn en stakkars forblindet dumrian, og jeg hadde måttet betale med mitt liv for min dårskap. For henne var jeg kun en ubehagelig erindring om den skam og skandale, som fulgte etter.

Så flyktet jeg i min bitterhet bort fra jorden til et annet sted. Det var meg likegyldig hvor dette sted var, jeg var komplett likeglad. Etter dette hadde jeg ingen tro på sannhet eller godhet av noen slags, og mine ville tanker og begjær trakk meg ned i dette mørke helvete, hvor jeg fant beslektede ånder blant dem, som på jorden hadde vært mine smigrere og snyltegjester.

Det var mellom slike folk jeg hadde forødt min timelige formue og tapt min sjel."

Han holdt pusten et øyeblikk, og jeg sa: "Ulykkelige venn, vil du ikke søke den angerens sti, som kan føre deg tilbake til et lysere land og hjelpe deg å gjenvinne den arv, du har mistet, nemlig din manndom og ditt høyere selv?"

"Det er dessverre for sent," sa han. "I helvete, og det her er sikkert helvete, er det ikke noe håp mer."

"Intet håp? Si ikke slikt min kjære venn; de ord har jeg hørt alt for mange ganger fra ulykkelige sjeler. Jeg kan forsikre deg at selv for sjeler som befinner seg i den mørkeste fortvilelse, er det håp. Jeg har kjent til sorg, som var likeså bitter og dyp som din, og dog hadde jeg alltid et håp å klynge meg til. Og dette håp var nettopp en kvinne, som jeg elsket, og hun var så ren og hvit som en engel. Hennes hender var alltid utstrakte mot meg i den dypeste og reneste kjærlighet. Hun var *mitt* håp, og hun gav meg troen på meg selv, og for hennes skyld har jeg prøvd å inngi andre ulykkelige, det samme håp, som hun gav meg. - Kom kjære venn, la meg føre deg til et lysere og bedre land."

"Men hvem er du, venn, som er kommet til meg med så vennlige ord og handlinger og uten å være kaldt på? Jeg skylder deg virkelig mitt liv, selv om jeg vet at vi dessverre ikke dør her, men kun lider døds kvaler. Fortel meg hvem du er, og hvordan du nå befinner deg her og kan si noe som gir meg håp. Det er ord som lyder som den herligste musikk i dette mørke og dette helvete. Jeg synes jeg begynner å få tillid til deg. Jeg trodde først du var en engel som var blitt sendt for å hjelpe meg. Men du ser jo ikke ut som en engel, du har meget til felles med mitt utseende."

Jeg fortalte ham nå min egen historie, og hvordan jeg hadde arbeidet meg opp mot lyset. Det skulle han også gjøre. Jeg betrodde ham at jeg hadde et lønnlig håp, et håp som jeg viste ikke ville svikte meg, nemlig at jeg engang, når tiden var fullkommen og jeg ved mine gjerninger hadde gjort meg fortjent til det, skulle være sammen med min elskede i et land, hvor vi ikke mer skulle være atskilte.

"Er din elskede, som du taler om, da tilfreds med å gå og vente på deg? Tror du hun vil tilbringe hele sitt liv på jorden alene, for å kunne forenes med deg i himmelen? Det

tror jeg ikke på, du narrer kun deg selv. Det er en drøm du lever på. Hvis hun ikke er gammel eller meget stygg, kan ingen kvinne tenke seg å leve ensom hele tiden for din skyld. Jeg tror nok hun vil kunne gjøre det en tid, hvis hun ellers er romantisk eller hvis ingen frir til henne. Hun må være en ren engel, hvis hun ikke trøster seg litt en gang imellom. Men tro meg, hvis du ikke har mer grunn til å håpe enn du har forklart, så har jeg ondt av deg."

Jeg må tilstå at hans ord ergret meg mye. De vakte en tvil, som ofte hadde lurt i meg, og virket

som et kaldt spann vann midt i den romantiske varme som hadde holdt meg oppe. For å berolige meg selv og frigjøre meg for tvilen - både hans og min - sa jeg heftig:

"Hvis jeg tar deg med til jorden og viser deg, at min elskede tenker på meg og sørger over meg, vil du så stadig tro at jeg er fanget i en illusjon? Vil du så ikke tro at jeg vet hva jeg snakker om? Og vil du så ikke innrømme, at din erfaring om kvinner og livet på jorden ikke alltid kan brukes, og at det her er noe du kan lære av?"

"Kjære venn, tilgi meg hvis jeg har såret deg med min vantro. Jeg beundrer din tro, og jeg ville ønske jeg hadde litt av den selv. La oss i hvert fall komme vekk herfra for å se henne."

Jeg grep hans hånd og fremtvang med min viljes kraft vår reise til min elskede. Vi hevet oss og for gjennom rommet med tankens fart, inntil vi befant oss på jorden og sto i rommet, hvor min elskede oppholdt seg. Jeg så at hennes skytsånd våkte over henne, og likeledes så jeg det tåkete omriss av rommet og dets møbler, men min venn Raould så ikke annet enn min elskedes skikkelse.

Hun satt i en stol, og hun lignet da en av de hellige, idet hennes lyse, rene ånd utstrålte et lys og omgav hennes panne med et skjær, som lignet en glorie.

Raould sank i kne ved hennes føtter:

"Det er en engel," utbrød han, "en av de hellige og ikke en kvinne, du har ført meg til. Hun hører ikke jorden til."

Så talte jeg til henne, nevnte henne navn, og hun hørte min stemme. Hennes ansikt oppklartes og tristheten i det forsvant. Hun sa blidt:

"Min dyrebareste, er du virkelig her? Jeg lengtes slik etter at du ville komme igjen. Jeg kan ikke tenke eller drømme om noe annet enn deg. Kan du røre ved meg nå?"

Hun rakte hånden frem, og et øyeblikk hvilte min hånd i hennes, men selv dette øyeblikk fikk henne til å gyse, som om en isende kulde hadde berørt henne.

"Se, elskede, jeg har brakt en ulykkelig venn med meg, og han ber om din forbønn. Jeg ville gjerne han skulle forstå, at det finnes en trofast kvinne på jorden - en sann kjærlighetens ånd, som velsigner oss, når vi er i stand til å motta kjærligheten."

Hun hadde ikke helt forstått mine ord, men hun fattet meningen med dem, og hun smilte: "Oh ja, jeg vil alltid være trofast mot deg, min elskede, som du er mot meg. Og en dag vil vi bli så usigelig glade og lykkelige."

Raould, som enda knelte ved hennes føtter, rakte sin hånd frem og forsøkte å berøre henne, men den usynlige mur holdt ham borte, slik som den tidligere hadde gjort med meg.

Da trakk Raould seg tilbake og ropte: "Hvis ditt hjerte er så fullt av kjærlighet og medlidenhet, så spar litt til meg, som er så ulykkelig og trenger til din forbønn. Be om at jeg også må bli hjulpet, så jeg kan vite at *dine* bønner høres, hvor mine ikke var verdige til å bli hørt, og jeg kan tro at det også er tilgivelse for meg."

Min elskede hørte den ulykkelige sjels stemme; hun knelte ved sin stol og bad en inderlig bønn om hjelp og trøst for oss begge. Raould ble meget beveget og vemodig stemt. Han sank helt sammen av overveldelse, så jeg måtte ta ham i hånden og føre ham tilbake til åndelandet. Men selv om han kom tilbake til det triste sted han kom fra, var han ikke mer blottet for det som gir sjelen selvoppholdelsesdrift og fremdrift, nemlig håpet. Det hadde han fått med seg som en kostelig gave.

Fra dette øyeblikk arbeidet Raould og jeg sammen i det mørke land, og fra dag til

dag ble han stadig mer forhåpningsfull, og det bevirket at han hurtig kom bort fra det mørke landområde. Av natur var han livlig og munter, en riktig franskmann, lystig og sjarmerende var han, og det skapte i hans sjel en lysere stemning, som selv ikke de sørgelige omgivelser kunne innvirke på. Vi ble gode venner, og vårt arbeide ble behageligere, fordi vi var to om det. Vårt kompaniskap skulle imidlertid ikke vare særlig lenge denne gang, men vi har siden truffet hverandre og arbeidet sammen mange ganger som kammerater i forskjellige regimenter, som tilfellet kan føre sammen og skille en tid.

Kapittel 8 **Fristelser**

Jeg fikk atter beskjed om å gå til jordplanet i en misjon for å bringe hjelp, og jeg måtte for en tid oppgi mine vandringer i de åndelige sfærer.

Og da var det at jeg ble utsatt for den største fristelse jeg har stått overfor i mitt liv.

Jeg kom under mitt arbeide til å stå ansikt til ansikt med en som enda var i det jordiske legeme. Hans dårlige innflytelse på mitt jordiske liv hadde vært overveldende, og han hadde gjort alt for at ødelegge og forderve det. Det skal ærlig innrømmes, at jeg heller ikke hadde hørt til Guds gode barn, så langt fra; men jeg kunne ikke unngå å føle rasende bitterhet og tørst etter hevn, hver gang jeg tenkte på det menneske og de krenkelser jeg hadde vært utsatt for, på grunn av ham. Og de krenkelser hadde jeg ruget over, inntil jeg i visse øyeblikk følte at jeg ville eksplodere av sinne.

Under mine vandringer på jordplanet hadde jeg lært mange måter, hvorpå en ånd stadig kan skade dem han hater, og som stadig er i ”kjøttet”. Vi har langt mer makt, enn noen på jorden drømmer om, men jeg mener det er klokest å fortie de uhyggelige muligheter som finnes - også etter døden - for den hevngjerrige ånd. Jeg kunne fortelle utførlig om mange fryktelige tilfeller av ugjerninger, som har funnet sted og som jeg er bekjent med.

Det er begått mystiske mord og hemmelige forbrytelser av enhver art, og ingen vet noe, som kan gi et fingerpek om motivet til ugjerningen, og heller ikke hvorledes den har gått for seg, eller hvem som har begått den. Men de som har utøvet disse onde gjerninger, har ikke selv vært ansvarlige for deres handlinger, idet de kun har tjent som redskaper for besettende ånder. Alt dette og mange andre beslektede ting er vi fortrolige med i ånde verdenen, og likeledes med forhold, hvor omstendighetene er meget forskjellige fra hvorledes det ser ut for menneskene.

Den gamle tro på djevel-besettelse er ikke så fantasifull når alt kommer til alt, bortsett fra at disse demoner eller djevler selv har vært mennesker engang.

Det ble da slik for meg, at jeg kom til å møte det menneske jeg hatet mest i mitt jordiske liv. Alle mine gamle følelser av forurettelse blusset opp i meg igjen, da jeg så ham. Og mitt sinne var ti ganger sterkere, enn det hadde vært i jordelivet; for en ånd har langt større evne til å lide eller nyte, gledes eller pines, elske eller hate, enn den hvis følelser er sløret og sløvet av det jordiske hylster. En frigjort ånds følelser er tifold mer heftige.

Da jeg nå på ny befant meg ved siden av denne person, blusset det lenge bortgjemte ønske om hevn opp igjen. Jeg så plutselig en ytterst raffinert og djevlesk plan for meg; for ønsket - eller rettere begjæret etter hevn - fikk meg til å se de mørke ånder fra helvete for meg, som var så avskyelige at intet levende vesen drømte om, at de eksisterte andre steder enn i et mareritt.

Disse vesener kan ikke leve på jordplanet eller i de laveste sfærer som omgir det, med mindre de er beslektede med de dødelige, eller også er i forbindelse med en eller annen magnetisk tiltrekning, som er i stand til å fastholde dem en tid. Og selv om de ofte kan heve seg der opp for å tilkjennegi at de eksisterer, eller som svar på en eller annen dødeligs hevngjerrighet og ønske om å gjøre ondt, så kan de ikke bli dér særlig lenge; for så snart tiltrekningskraften blir svakere, mister de deres holdepunkt og synker atter ned til deres mørke tilholdssteder.

I onde og urolige tider, hvor det hersker mye sinne, som for eksempel under den franske revolusjon eller andre tilsvarende begivenheter, hvor den undertrykte del av befolkningen lider under herskernes åk, skapes det store og sterke begjær om hevn over undertrykkerne, ledsagd av et glødende hat til dem. Og dette er ikke en enkelt sjels begjær men det samlet begjær fra et ubegrenset antall av sjeler, som er desperate av hevntørst. Folkemengdens begjær etter hevn virker da som en sterk magnetisk tiltrekning på disse ånder, som i virkeligheten er rene djevler, og de er en tid i stand til å beherske folkemassene, inntil hevntørsten ebber ut. Og tiltrekningskraften forminskes derved, for til slutt helt å forsvinne.

I mitt tilfelle flokket disse forferdelige vesener seg omkring meg i store skarer, og i

stor fryd visket de meg i øret og viste meg en måte hvorpå jeg kunne tilfredsstille min hevnfølelse; den var så lett og direkte, så enkel og gyselig og så forferdelig, at jeg ikke våger å nedskrive den her av frykt for at ideen skulle praktiseres av en eller annen, og derved forårsake at mennesker i ubegrenset antall og til ubestemt tid ville komme til å lide under den.

På ethvert annet tidspunkt ville jeg ha gyst tilbake i redsel for disse vesener og deres mørke innskytelser, men i dette øyeblikk, midt i mitt avsindige hat, bød jeg dem velkommen og var helt med - ved å be dem hjelpe meg å gjennomføre min hevn.

Da lød min elskedes røst som tonene fra en sølvklokke. Den kunne jeg aldri overhøre, den kunne bevege meg som intet annet. Stemmen oppfordret meg til å komme til henne med alt hva som var hellig for oss begge, ved alle de løfter vi hadde gitt hverandre og alle de forhåpninger vi gjorde oss. Jeg måtte øyeblikkelig oppgi min hevn, og jeg ble dratt - som med et rep - mot den jeg elsket og bort fra den jeg hatet.

Hele skaren av mørkets ånder fulgte med meg, klynget seg til meg og forsøkte å holde meg tilbake, men med et stadig svakere grep om meg etter hvert som kjærlighetens, renhetens og sannhetens stemme trengte inn i mitt hjerte.

Jeg så min elskede stå i sitt værelse med hendene strakt ut mot meg for å dra meg til seg. To sterkt strålende ånder sto på hver sin side av henne; omkring henne var det en ring av flammende sølvlys som en mur som omgav henne.

Idet jeg fulgte hennes kall, trengte jeg gjennom muren og sto ved hennes side. Det så ut som om skaren forsøkte å følge etter men ble kastet tilbake av den flammende ring. En av de modigste styrtet seg mot meg, før jeg passerte ringen, og prøvde å ta fatt i meg, men hans arm ble antent av lysflammen og skrumpede sammen, som om den var kastet i en smelteovn.

Med et brøl av smerte og raseri for han tilbake og forsvant, fulgt av en hånlig og skadefro latter fra de andre.

Med all sin kjærlighets makt bad min elskede meg om å oppgi den fryktelige tanke om hevn og aldri mer gi etter for så lav en innskyttelse. Hun spurte om jeg elsket min hevn høyere enn henne. Hvis jeg gav etter for denne tanke og dette begjær, ville det reise seg en uovervinnelig skranke mellom henne og meg; og den ville jeg selv skape av det onde materiale som min hevn og overlagte forbrytelse bestod av. Hun spurte meg om hennes kjærlighet til meg var så lite å regne mot det begjær som bodde i meg.

Så sterkt var mitt ønske om hevn, at jeg i begynnelsen ikke kunne gi etter for hennes bønn, **for begjæret er som sagt mange ganger fordoblet i den åndelige verden**, og derfor like så vanskelig å løsrive seg fra. Men da hun så i sin smerte og sorg over meg gav seg til å gråte, måtte jeg bøye meg. Hennes tårer var som dråper av hennes hjerteblod.

I min sjels dypeste smerte over å være den som fikk *hennes* tårer frem, knelte jeg ved hennes føtter og bad om tilgivelse for min ugudelige tanke; jeg bad om at jeg stadig måtte beholde hennes kjærlighet, som var det eneste som holdt meg oppe, mitt eneste håp, mitt alt.

Og som jeg bad, oppløstes kretsen av mørkets ånder, som hadde kjempet for å trenge inn i meg for å trekke meg tilbake til mitt begjær etter hevn. Hele skaren forsvant

som en sort tåke som oppløses i vinnen, og de sank alle ned til deres tilholdssteder igjen, mens jeg utmattet av anstrengelse sank sammen ved min elskedes føtter.

Min elskedes kjærlighet til meg og min lengsel og kjærlighet til henne var fra nå av en rustning og et vern omkring meg.

Og selv om de samme mørkets ånder ved andre anledninger vendte tilbake og gjorde et nytt forsøk på å trekke meg ned, var jeg nå rustet til å motstå alle deres dristige og onde overfall.

Kapittel 9

Det frosne Land – Grottene av søvn

(The Frozen Land—The Caverns of Slumber)

Jeg ble nå sendt til et land i underverdenen, som virkelig var underlig. Det var et land som syntes å være skapt av is og snø og derfor ble kalt Det Frosne Land; det var oppholdsstedet for dem som hadde vært kalde, egoistiske og beregnende i deres jordiske liv. Det var mennesker som hadde spredt kulde og mørke omkring seg selv og andre, og som i kraft av den innflytelse de hadde over andre, klarte å drepe alle varme og gode følelser i andres sjeler - alle de impulser og sinnsbevegelser som er hjertets og sjelens liv.

Hos disse ånder hadde kjærligheten vært så undertrykt, at solen ikke kunne skinne hvor de var, det var kun mørke og kulde tilbake.

Det var store statsmenn blant dem, som jeg så i dette isens og kuldens land. Det var slike som ikke hadde elsket deres land eller tenkt på dets nytte. Det var alene deres egen ærgjerrighet og storhet, som hadde vært deres mål, og for meg så det ut som om de bodde i deres ærgjerrighets høye frosne tårnkledte palasser. Andre så jeg på mer beskjedne steder, men alle var helt stivnet av kulde og fryktelig tilfrosne, fordi alt av sjelens varme var lukket ute.

Jeg hadde lært de onder å kjenne, som oppstår ved et overmål av sinnsbevegelser og lidenskaper. Nå så jeg de onde følger av det helt motsatte. Gud skje lov hadde dette land langt færre beboere enn det annet jeg hadde sett; for selv om virkningene av misbrukt makt er fryktelige, så er de ikke så vanskelige å overvinne som fravær av alle ømme følelser i hjertet.

Det var også mennesker fra alle jordens nasjoner der, som hadde vært fremragende medlemmer av en eller annen religiøs tro. **Det var romersk katolske kardinaler og prester, som hadde ført et strengt kaldt, men sterkt egoistisk liv, puritanske biskoper og prester, misjonærer, brahmanske prester, persere, egyptere, muhammedanere** - kort sagt religiøse fra alle slags nasjonaliteter var å finne i Det Frosne Land, men ikke i en eneste av dette lands beboere var det så mye følelse eller antydning av sjele-varme, at den kunne opptine isen omkring dem.

Hvis det bare var en antydning av følelse, bare en tåre av sorg over noe som kunne varme sjelen litt, ville isen begynne å smelte, og samtidig tenne et lite håp for sjelen. **Men jeg så ingen følelser av den art.**

Bildet; inkvisisjonen i Venezia

Jeg så en mannlig sjel, og denne sjel var innesluttet i et fengsel eller nærmest et bur av is. Sprinklene var av is, men de var sterke som polerte stålstenger. Denne mann hadde vært storinkvisitor i inkvisisjonen i Venezia, og han hadde vært en av dem hvis blotte navn inngår redsel og skrekk i det ulykkelige menneske, som falt i hans klør. I

historien bar han et meget berømt navn, men i ingen av beretningene om hans liv var det tilfeller, hvor skyggen av medlidenhet med hans ofre hadde rørt hans hjerte og fått ham til - bare for et øyeblikk - å avstå fra sin hestlige lyst til å pine og drepe dem som anklager om vranglære sendte i hans nett. Han var kjent for sitt eget strenge asketiske liv, hvor han ikke hadde mer overbærenhet med seg selv enn med andre. Kald og ubarmhjertig som han var, eide han derfor ikke i sitt hjerte følelser for andres lidelser. Hans ansikt uttrykte kald, ubevegelig grusomhet: en lang, tynn, høy nese, en fremstående skarp hake, høye brede kinnben. Han hadde tynne lepper, som var som en strek i ansiktet. Hodet var ganske bredt og flatt over ørene, mens de dyptliggende øyne, som lyste gjennomtrengende fra deres huler, hadde et vilt dyrs sjelsløse, kalde blikk.

Jeg så gjenferdene av denne manns ofre som en prosesjon av spøkelser. De vandret bak ham, lemlestet, sammentrykte, sønderrevne og blødende etter torturen. Det var bleke, astrale skaller, som sjelen for lengst hadde forlatt. Hans magnetisme bandt dem til ham, som om han var lenket til dem, men de var kun hylstre. Det er ofte spøkelser av denne art som hjemsøker steder hvor en eller annen er blitt myrdet.

Jeg så andre ånder hjemsøke denne mannen. De hånet ham i hans hjelpeløshet og viste ham de lidelser han hadde tilføyd dem, men disse var helt annerledes av utseende, og deres intelligens var liksom av mer solid stoff og hadde styrke og kraft. Det var ånder hvis astrale legemer enda holdt de udødelige sjeler fengslet i seg, og til tross for at de hadde vært så underkuet og pinte, hadde de kun et eneste ønske: **hevn**.

Og dette begjær slapp dem ikke - eller rettere de slapp ikke fra begjæret om å komme deres tidligere undertrykkere til livs og få hevn over dem.

Isburet, som ovennevnte intelligens var innesluttet i, virket både som et vern mot de forfølgere som ville hevne seg på ham, og som et fengsel for ham selv. En av åndene,

som var mer skarp enn de andre, hadde konstruert en lang tynn stang, som han støtte inn mellom sprinklene for å stikke sin undertrykker og plageånd. Det var underlig å se hvorledes mannen i buret hadde lært å unngå den spisse ende. Andre hadde skarpe, korte spyd, som de kastet inn gjennom sprinklene for å ramme ham, som nå var deres offer. Andre igjen sprøytet råttent, slimet vann på ham, og ofte forenet hele skaren seg, for med samlet kraft, å sprengte burets sprinkler, men det lyktes dem aldri. Merkværdig nok holdt sprinklene for det veldige trykk, og mannen i buret hånet dem; han viste av lang tids erfaring, at buret ikke kunne knuses. Han satt nærmest og frydet seg over deres forgjævn anstrengelser.

På mitt spørsmål, om denne mann noen sinne ble løslatt, fikk jeg svar fra den høye, majestetiske ånd, hvis røst jeg ved forskjellige anledninger hadde hørt - blant annet ved min grav, hvor jeg hadde bedt om hjelp i min ulykkelige tilstand. Da jeg atter hørte den kjente røst, var det som om den kom langt borte fra, på samme måte som når profetene etter sigende hadde hørt Herrens røst. Denne røst, som lød som dype toner, kunne hverken den fengslede eller de som søkte å gjøre ham skade høre. Deres ører var døve, så de ikke kunne høre, og deres øyne blinde så de ikke kunne se.

Og røsten sa til meg: "Sønn, betrakt denne manns tanker et øyeblikk og se, hvordan han ville bruke sin frihet, hvis han fikk den."

Og jeg så inn i mannens sinn, som når man ser bilder i et speil. Først spekulasjoner om hvordan han kunne slippe ut av sitt fangenskap, deretter hvordan han, når han var sluppet ut, kunne tvinge seg tilbake til jorden og det jordiske plan. Og når han omsider var kommet så langt, ville han finne en annen, hvis tilbøyelighet og ærgjerrighet lignet hans, og ved hvis hjelp han kunne pålegge mennesker på jorden et enda tungere åk og grunnlegge et enda grusommere tyranni, en enda mer ubarmhjertig inkvisisjon, som hvis det var mulig, ville utrydde menneskers siste rest av frihet. Han syntes å svelge i seg tanken om nye undertrykkelser, og han erindret med stolthet hvorledes han uten på den minste måte å bli rørt, hadde lyttet til sukkene og skrikene fra de ofre han hadde pint til døde.

I sin umettelige lidenskap, hvor det gjaldt undertrykkelse, og i sin ærgjerrighet etter posisjon, hadde han skapt sin orden bare som et påskudd for å kunne gjennomføre sine grusomme handlinger. Og i hans harde og ubøyerlige og ufølsomme sjel var det ikke så mye som et atom av medlidenhet eller samvittighetsnag over de handlinger, som hadde brakt så mange sjeler til vanvidd ved de smerter, han hadde påført dem. Hvis en slik mann ble satt i frihet, så han kunne vende tilbake til et jordisk liv, ville det i overført betydning være det samme som å slippe det villeste rovdyr løs. Han ante enda ikke hvor han befant seg, og at inkvisisjonen, som han elsket og som han stadig tenkte på å styrke i alle dens dødbringende krefter, i mellomtiden var blitt et levn fra fortiden. At den er avskaffet av en langt større makt, enn den han noen sinne hadde håndtert, og heller ikke at den liksom den mørke tidsalder, hvor den hadde vokst som en giftig plante, var forsvunnet for aldri mer å vende tilbake. Og at den, Gud være lovet, aldri mer skulle vanære menneskeheten med forbrytelser i Hans navn, som kun prekte fred og kjærlighet på jorden. Etterdønningene av den bevegelse, som omsider feide inkvisisjonen bort, merkes enda på jorden, men det vil gå mange år før menneskene har oppløst restene av disse mørke tidsaldre, inntil alt hva som er rent og sant og godt omsider vil gjengi dem en tro på kjærlighetens Gud, og overvinne troen på skrekkens Gud, slik som disse undertrykkere fremstilte det høyeste vesen for den uvitende menneskehet.

Nedslått og sorgfull vendte jeg meg bort fra Det Frosne Land. Jeg hadde ikke lyst til å utforske landets hemmeligheter eller i det hele tatt oppholde meg der. Jeg følte at jeg intet kunne utrette, og at ingen ville kunne forstå meg. Beboerne i dette land fikk

meg bare til å fryse, og jeg var opprørt over at jeg intet kunne utrette.

På veien tilbake fra Det Frosne Land til Skumringens Land passerte jeg en mengde store huler, som var meget rommelige, og som ble kalt Slumringshulene. Her lå det en mengde ånder i en tilstand av fullstendig sløvhet. De var helt uten bevissthet om alt det som omgav dem. ***Det var ånder av mennesker, som hadde mistet livet ved å spise eller innta narkotika.***

I mange tilfeller varte deres søvn i århundrer, i andre, hvor de ikke hadde gitt så mye etter for denne fristelse, kunne den bare vare tyve, femti eller hundre år. Vennlige ånder, som selv hadde gjennomlevd de samme kvaler, gav dem magnetisme. Litt etter litt og meget langsomt - og i forhold til om ånden var mer eller mindre medtatt, våknet disse elendige ånder opp, og den sløvede tilstand, som lignet et retardert barns eller slike som anbringes på en åndssvakeanstalt, vakte dem til bevissthet ved den livgivende magnetisme. Men den åndelige utvikling hos disse sjeler gikk meget langsomt fremad, fordi de i deres sløvede tilværelse, som narkoen hadde forårsaket, ikke kunne gjøre bruk av de erfaringer, som de hadde innhøstet under deres jordiske liv, men måtte tilegne seg ny lærdom under helt andre og meget vanskeligere forhold.

Når man tenkte på all den tid, som var gått tapt for disse elendige ånder, mens de henlå helt bevisstløse, var Slumringshulene usigelig triste å være i.

Kapittel 10

Mitt hus i Morgengryets land – Forbindelsen mellom de levende og de døde

(My House in the Twilight Lands - Communion Between the Living and the Dead)

Jeg ble nå en tid i mitt hjem i Skumringens Land for å lære noe mer om meg selv og om mine egne evner. Og jeg prøvde å anvende de erfaringer jeg hadde gjort på mine vandringar.

Min beste læremester var en mann, som hadde levd et liv på jorden som i mangt og meget lignet mitt eget. Han hadde passert gjennom de lavere sfærer, som jeg nå var i ferd med å gjøre. Nå bodde han i et lyst solskinnslend, hvorfra han med mellomrom kom ned for å lære og hjelpe dem av Broderskapet som var hans elever, hvilket jeg nå også var blitt.

Det var også en annen lærer eller leder, som jeg stundom så, og av hvem jeg lærte mange merkelige ting; *men da han hørte hjemme i en høyere sfære enn den andre, kunne jeg sjeldent oppfatte hans person.*

Den undervisning jeg mottok fra ham, kom til meg mer som mentale innskytelser som svar på et eller annet spørsmål fra min side. Denne ånd vil jeg nå beskrive; ved denne tid i Skumringens Land så jeg ham ganske vist meget utydelig, men senere, hvor mine fremskritt hadde brakt meg i en lysere tilstand, så jeg ham enda meget klart.

Skjønt han ikke alltid var fullt tydelig for meg, var jeg dog ofte hans nærværelse bevisst, og jeg følte alltid at den hjelp jeg behøvde kom fra ham. Senere erfarte jeg at han hadde vært min særlige vokter under det jordiske liv, og derfor kunne jeg lettere tilskrive ham gode tanker og innskytelser og mange av mine høyere lengsler. Det var også hans stemme, som hadde talt advarende og kjærlig til meg og trøstet meg, da jeg kjempet, nesten overveldet av den fryktelige situasjon jeg befant meg i ved min inntreden i den åndelige verden.

I de mørke dager, hvor jeg tilbrakte en vanskelig tid i min lille celle, merket jeg alltid hans nærværelse, og at han lindret mine lidelser og gav meg mot gjennom sin vidunderlige kunnskap og kraft.

Da jeg nå vendte tilbake til Skumringens Land etter å ha besøkt de mørkere sfærer, følte jeg det nesten som om jeg var kommet tilbake til et hjem. Bart og usselt som mitt værelse var, inneholdt det dog mine største skatter: speilet, hvor jeg kunne se min elskede, rosen og brevet hun hadde sendt meg.

Dessuten hadde jeg venner, kamerater som var i samme situasjon som jeg, og skjønt vi ofte var meget alene da vi hver for oss gjennomtenkte våre fortidige villfarelser, var det dog meget behagelig engang imellom å få besøk av en eller annen venn. Og da vi alle var likestilte intelligenser, som hadde vanæret oss selv i det jordiske liv og nå søkte en bedre vei, var vi knyttet til hverandre med sympatiens bånd.

Det er vanskelig å forklare for utenforstående, men vårt liv og vår tilværelse både lignet og ikke lignet en jordisk tilværelse. Vi inntok for eksempel på visse tider, og når som helst vi følte sult, en slags enkel føde, som syntes fremstilt på magisk måte. Men det gikk ofte en hel uke, uten at vi overhodet tenkte på mat; det skulle da være, hvis en av de tilstedeværende, som i sitt jordiske liv hadde hengitt seg til bordets gleder, henledet våre tanker på det. Og i disse tilfeller var trangen ofte mer hyppig og vanskeligere å tilfredsstille.

For mitt eget vedkommende hadde min smak vært enkel. Verken mat eller drikkevarer hadde noen særlig tiltrekning på meg. Men vi var alltid omgitt av denne skumring, hvor det verken var natt eller dag, og den virket meget nedstemmende på meg i min ensomhet, som også var meget ensformig. Jeg elsker lys og solskinn, og det var alltid som et livgivende bad. Jeg ble født i et land, hvor det alltid var blomster.

Selv om vi vanligvis spaserte uten for bygningen og i de omliggende områder, så kunne vi engang imellom sveve litt, dog ikke så godt som de mer fremskredne

ånder kunne. Men når vi skulle et sted, kunne vår vilje føre oss av sted nesten med tankens hastighet.

Med hensyn til søvn hadde vi i lange perioder ingen trang til det. På den andre siden kunne vi ligge og sove i uker - stundom halvt beviste om hva som foregikk omkring oss. Til andre tider kunne vi være borte i dyp søvn.

En annen merkelig ting var vårt tøy, som aldri syntes å slites, men fornyet seg selv på en hemmelighetsfull måte. Under hele denne periode av mine vandringer, og mens jeg oppholdt meg her, var min kledning av en mørk, meget mørk blå farve, med et gult belte rundt livet og et anker innvevd i gul tråd på min venstre arm med ordene: "Håpet er evig" brodert neden under. Jeg hadde stramtsittende underklær av samme farve. Kjortelen var lang og lignet litt på munkers, eller den påkledning andre broderskaper eller religiøse institusjoners medlemmer bruker på jorden. Kjortelen hadde en hette, som hang ned over ryggen, og som kunne brukes til å dekke ansiktet med, hvis man ikke ønsket det skulle ses; for våre trekk var så forandret av lidelser og samvittighetsnag, at vi ofte var glade for å kunne skjule dem.

Dype øyenhuler, innsunkne kinn, herjede og bøyde skikkelser og de dype furer, som sorgen hadde avsatt på hvert ansikt, fortalte deres egen historie uten kommentarer. Og de iblant oss, som hadde dyrebare venner på jorden eller i den åndelige verden, som stadig sørget over tapet av oss, - for dem (*av de som hadde evner å delvis se oss*) ønsket vi å skjule våre vanskapte former og ansikter.

Vår daglige tilværelse var ensformig, idet studiene og forelesningene fulgte hverandre som et urverk. **Man regnet ikke med tid i dager eller uker, man regnet kun med åndens fremskritt og utvikling. Når man på kortere eller lengre tid hadde tilegnet seg en leksjon, ble ånden rykket opp til et høyere stadium i studiet.**

Det er ånder for hvem det tar meget lang tid, før de kan fatte meningen med undervisningen. I slike tilfeller blir vedkommende på ingen måte presset eller drevet frem, som man har for skikk å gjøre ved menneskers utdanning på jorden, hvor tid er penger, som man sier. Et menneske som ånd har hele evigheten for seg og kan gå fremad eller stagnere, som han behager. Og han kan forbli på samme stadium, hvor han befinner seg, inntil han har tenkt problemene igjennom, som er blitt vist ham. Og så er han moden til neste skritt.

Man søker som sagt ikke å forsere noen raskere frem, enn han selv ønsker, og ingen antaster hans frihet til selv å bestemme sin utviklingstilstand, så lenge han ikke forgriper seg på andres frihet, men retter seg etter **Det Store Broderskaps enkle regel**: sympati og frihet for alle. Ingen blir tvunget til å lære. Ingen blir holdt tilbake fra å lære. Og hvis en søkte å forlate dette sted - noe som ofte skjedde - sto det ham fritt. Han kunne gå, hvis han ønsket, og vende tilbake når han ønsket. Dørene var ikke lukket for noen, som ville gå eller komme. Og ingen bebreidet en annens feil, for enhver følte sin egen feils alvor.

Noen hadde vært der i lengre tid, erfarte jeg; for dem var leksjonene vanskelige, og de var da langsomme til å lære. Andre var gått så mange ganger tilbake til jordplanet, at de til sist var steget ned i lavere sfærer og hadde gjennomgått et renseskurs i det andre av "Håpets Hus", hvor jeg først hadde vært. **Det så ut som om de var stagnert i stedet for å gå fremad; men i virkeligheten hadde selv dette vært en nødvendig leksjon i stedet for en stagnasjon, idet de på den måten var blitt kurert for ønsket om jordplanets forlystelser.** Noen få, som lik meg selv, var sterkt motivert til å komme opp, gjorde hurtige fremskritt og gikk fra det ene trinnet til det andre. Men det var dessverre alt for mange, som hadde bruk for all den hjelp de kunne få, for å holdes oppe og trøstes under deres motgang. Og det falt i min lodd å være i stand til - ut fra mitt eget store håp - å utdele det til andre, som var mindre lykkelige, og som ikke var så

begunstiget som jeg, som hadde med en strøm av kjærlighet og sympati fra min elskede, - hun som alltid oppmuntret meg til nye anstrengelser med et løfte om glede og fred til sist.

*

Som kom en tid, hvor jeg opplevde en ny kilde til lykke, idet jeg ble i stand til å tilbringe visse øyeblikk på jorden sammen med min elskede, når det var mulig for henne å være fullt bevisst om min nærhet.

Jeg hadde mange ganger besøkt henne uten at hun merket det. Under mine vandringer hadde jeg hatt mulighet for å få noen korte lykkelige øyeblikk, hvor jeg kunne gå til jorden for å se henne. Men nå kunne hun, selv om jeg var nesten usynlig for henne, la meg forstå at hun følte min nærværelse, og hun kunne også merke min berøring, når jeg la min hånd over hennes. Hun talte til meg og kunne svakt høre mitt svar.

Hvor underlig men salig var ikke dette møte mellom den levende og den døde.

Som oftest kom jeg til henne med hjertet fullt av den bitreste kval og samvittighetsnag over fortiden, og med en følelse av skam og ydmykelse over alt det som hadde gjort meg til den stakkar jeg var. Og det syntes håpløst å tro jeg kunne heve meg til noe høyere og renere. Men ved synet av hennes ansikt, som røpet at hun trodde på meg og elsket meg tross alt, ble mitt hjerte beroliget, og inngav meg nytt håp og nytt mot, så jeg kunne kjempe videre.

I min ensomhet og forbindelsen med henne, vokste en tillid og et håp til fremtiden, som jeg ikke kan beskrive.

Jeg fikk vite, at hun hadde utviklet sine evner og studert hvorledes hun kunne anvende de vidunderlige gaver hun hadde, og som hadde slumret i hennes bevissthetsliv i så lang tid. Det gledet henne ubeskrivelig, at det var lyktes henne å utvikle seg så mye, at forhenget mellom henne og meg var trukket til side, så jeg ikke mer var lukket ute fra henne.

Og deretter ble det skjenket oss en annen stor glede.

Min elskede hadde funnet et medium, gjennom hvis særegne organisme det ble mulig for en ånd å ikle seg et jordisk legeme i likhet med det, som ånden var ikledd under sitt jordiske liv, så det var gjenkjennelig for de venner den hadde etterlatt på jorden.

Jeg ble nå i stand til å materialisere (som det ble kalt) en solid hånd, hvormed jeg kunne berøre henne. Stor var vår lykke, selv om jeg enda var nektet den senere glede å kunne vise meg for henne.

Det ble sagt til meg, at jeg ikke kunne gjøre det uten at det materialiserte ansikt bar spor av mine lidelser, og det ville bedrøve henne å se det. Senere, når jeg var mer fremskreden, skulle jeg kunne vise meg selv klart.

Akk, så mange stakkars ånder kom til disse møter i håp om å kunne vise seg og bli gjenkjent og derved få anledning til å se en eller annen, som ville være lykkelig for å vite, at de stadig levde og kunne vende tilbake. **Den åndelige verden er fylt med ensomme sjeler, som alle er begjærlige etter å vende tilbake for å vise, at de stadig lever og stadig tenker på deres kjære på jorden, at de følger dem i deres kamper og er like så rede til, ja, ofte bedre i stand til det dér hvor de er, - å råde og hjelpe, enn de var på jorden, hvor de var lukket inne i den fysiske kroppen.**

Jeg har sett ånder i slik sorg, slik desperasjon i forsøket på bare å få et bevisst lite glimt, en klar tanke – hvor i de kunne vise de gjenlevende at deres nærvær var følt og

forstått.

Jeg har sett mange, ja, veldig mange ånder sveve over jordplanet, som kunne være dratt til en lysere sfære, men som ikke ville fordi en de elsket på jordplanet, måtte kjempe *der* under prøvelser, og i dype bekymringer, gikk og sørget over deres død. Åndene svevde da over slike ulykkelige og håpte på et eller annet lykkelig tilfelle, som kunne gjøre den dødelige bekjent med deres nærværelse og deres uforandrede kjærlighet.

Kunne de bare sette seg i forbindelse med hverandre, slik som venner på jorden gjør, når den ene er reist til fjerne land og har latt den andre tilbake, så ville som ikke være slik en håpløs sorg, som jeg så ofte har vært vitne til. Og selv om tiden mildner de flestes sorg, ville det være en lykke for både de levende ånder og de dødelige, hvis de kunne sette seg i forbindelse med hverandre.

Jeg har kjent en mor, hvis sønn var kommet på avveie, og som trodde at denne mor var en engel i himmelen langt borte. Jeg har sett, sier jeg, at hun i årevis har fulgt sin sønn og forgjeves har anstrengt seg for å inngi ham følelsen av sitt nærvær for derved å advare ham mot lastens veier. - Jeg har sett et par elskende, som en eller annen misforståelse hadde skilt av, og for hvem døden hadde reist en uoverstigelig skranke. Den som gikk bort svevde omkring den som ble latt tilbake, og med alle de til rådighet stående midler søkte vedkommende å meddele seg til den etterlatte, og søkte å forklare den rette sammenheng og årsaken til misforståelsen, og at de i hjertet stadig hadde vært ærlige og oppriktige overfor hverandre, hvor mye det motsatte enn syntes å være tilfellet.

Jeg har sett ånder, som i dypeste sorg forgjeves har søkt å oppnå et bevisst blikk, en eneste tanke, som kunne vise at deres nærværelse ble merket og ble forstått. Jeg har sett dem i fortvilelse kaste seg ned foran den elskede etterlatte og forsøke å ta fatt i vedkommendes hånd, tøy eller annet. Og åndens hånd var ute av stand til å berøre noe som helst, og de etterlattes ører var døve for den åndelige stemme. Ved slike leiligheter kunne det skje, at den etterlattes dypeste sorg og ubeskrivelige lengsel ble åpenbart, men vedkommende, som sørget og lengtes, hadde ingen betingelser for å komme til kunnskap om at den som var dratt bort, nettopp hadde vært nærværende i det gitte øyeblikk.

Hvor stor sorgen og fortvilelsen og lengselen etter en avdød enn kan være på jorden, så er det for intet å regne mot den sorg, den lengsel og det savn en ånd må føle og lide, når den er kommet til klarhet over, hvilken uoverstigelig mur som skiller ånden fra dens kjære på jorden.

Intet under at man fra åndelig side på alle måter prøver å meddele mennesker, at de **kan** komme i forbindelse med deres kjære som er dratt av sted. Selv om det i så henseende er mye som ser tåpelig og latterlig ut, ja kanskje også banalt og grotesk, fordi mange medier i forskjellige sirkler fremstiller falske åndemanifestasjoner. Men over alt det falske må man ikke glemme alt det som er ekte og oppbyggende, og som kan være medvirkende til at dørene mellom den åndelige og den materielle verden en dag åpnes, slik at mennesker ikke skal leve i den sorg og fortvilelse, som er en følge av uvitenheten om de faktiske forhold.

Kapittel 11

Ahrinziman

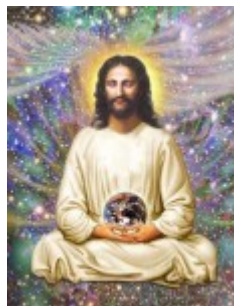
Til disse materialisasjons-møter ble jeg ledsagd av den majestetiske ånd, jeg før har omtalt, og som jeg kjente under navnet *Ahrinziman*, hvilket betyr "Den østerlandske Leder". Og da jeg nå begynte å se ham klarere, vil jeg beskrive ham.

Han var en høy, majestetisk skikkelse med lange bølgende hvite klær, som var kantet med et gult bånd. Og han bar et gult belte om livet. Hans ansiktsfarve var en østerlendings med bleke, mørke trekk. Ansiktstrekkene var regelmessige og pene, noe lignende statuer av Apollon, skjønt deres østerlandske trekk avvek noe fra den fullkomne greske type. Hans øyne var store og mørke, milde og ømme som en kvinnes, dog med en annerledes kraft av impulsivitet i det dype blikk. Den ble kontrollert av hans sterke personlighet, men røpet samtidig at han i sitt jordiske liv hadde kjent både til kjærlighetens og hatets lidenskaper. Nå var hans personlighet rensert for alt det, som i et jordisk liv kan plette sjelens hvite drakt, og det utgikk liksom et sympatiens bånd mellom ham og dem, som liksom jeg selv måtte kjempe for å undertrykke restene av de jordiske lidenskaper og kjødelige begjær. Et kort, silkebløtt skjegg dekket hans kinn og hake, og hans bølgende sorte hår hang ned over hans skuldre. Hele hans skjønne, høye og kraftige skikkelse hadde Østens smidighet og ynde; *for så markert er enhver race, at ånden i lange tider bærer preg av sin jordiske nasjonalitet*, og skjønt det var gått århundrer siden Ahrinziman hadde forlatt sitt jordiske hylster, hadde han beholdt de østlige folkeslags særpreg.

Han hadde betydelig likhet med et menneske på jorden, men dog var hans ansiktstrekk og øynenes klarhet og den åndskraft som utgikk fra dem, så overjordisk - at mine ord ikke kan skildre denne eiendommelige skjønnhets og følsomhets utstråling. *Kun den som har sett en ånd fra de høyere sfærer, vil kunne forstå hva jeg har sett i denne skikkelse.*

en

I sitt jordiske liv hadde han hengitt seg til dype studier av den okkulte vitenskap, og etter sin inntreden i den åndelige verden hadde han forøkt sine kunnskaper, inntil det ikke syntes å være noen grenser for hans innsikt. Liksom jeg, som har varm og lidenskapelig natur, hadde han i løpet av mange år lært seg å beherske alle de lidenskaper, som kunne trekke ham nedover,

inntil han nå sto på det høye nivå, hvorfra han bestandig reiste ned for å hjelpe dem opp, som kjemper med å overvinne de hindringer som sperrer deres adgang til lyset.

Og jeg var blandt dem som kjempet. Jeg var selv falt så dypt - og mange andre med meg. Men nettopp fordi vi hadde gjennomgått de mange lidelser, var vi mottagelige for hans hjelp; og ved den sympati og forståelse han viste oss ble vi villige og lærenemme elever, som han ikke forgjeves talte til, og han gav oss mange gode og veiledende råd. Med all sin elskverdige sympati eide han også en enorm viljestyrke, som vi andre ikke hadde mulighet for å lodde. Han kunne, når det behaget ham, få lidenskapelige vesener

til å stanse, når de var i ferd med et eller annet, som ville skade dem selv eller andre. Han kunne også uten å berøre dem - holde dem fast som ved et trylleslag, så de var ute av stand til å røre en finger.

Så sterk var hans vilje i kjærlighetens ånd.

Deretter talte han til dem, underviste dem og lærte dem med en kjærlighet, som gikk igjennom dem som en varmenende strøm. Og når han slik hadde fått dem til å forstå hvilke konsekvenser deres gjerninger ville medføre, gav han dem atter fri, så de kunne handle som de ønsket. Men ingen ønsket å begå den misgjerning, som de av denne mektige ånd var blitt advart mot.

For mitt eget vedkommende hadde jeg alltid betraktet meg selv som en hvis vilje var sterk, og som ikke lot seg bøye av andres, men overfor denne mektige ånd følte jeg meg som et barn, som måtte underkaste meg den sterkeres vilje, fordi den utsprang av ren kjærlighet.

Enhver ånd, i den åndelige verden så vel som på jorden, må før eller senere bøye seg for den kjærlighet som overvinner alt.

Men la meg gjenta: I alle henseender er mennesket fri i den åndelige verden - fri som luften - til å følge sine tilbøyeligheter eller ønsker. Grensene for hva et menneske kan tillate seg, og den utstrekning hvori han kan krenke andres rettigheter, er fastsatt ved en rekke lover og ordensregler, som eksisterer i den sfære han tilhører.

I de lavere sfærer hersker som derimot ingen annen lov enn undertrykkerens styrke og makt over de undertrykte. Han kan gjøre hva han har lyst til, han kan tvinge og forurette andre til de ytterste grenser for hva de kan tåle. Men hvis det så kommer en som er sterkere enn ham, vil det samme bli gjort mot undertrykkeren av hans overmann.

De mest undertrykte slaver på jorden er mindre ulykkelige enn dem jeg har sett i de lavere sfærer, hvor kun den sterkeste har rett, og hvor det kun finnes ånder som har trosset Guds og menneskers lover; det er mennesker som har vært deres egen lov (av selviskhet) og har misbrukt deres medmennesker til det ytterste. I disse sfærer, som jeg kort skal beskrive, ser det ut til at hvor sterk og grusom og umenneskelig en ånd enn måtte være, så finnes det alltid en eller annen som er enda sterkere og enda grusommere enn den første, inntil vi til sist kommer til dem som sies å regjere selve helvete: ondskapens konger og fyrster. Og det går enda videre, inntil "djevlene" kurerer seg selv. De verste og mest tyranniske vil til sist lenges etter en annen tilstand, etter lover som kan begrense dette, eller heller etter en annen makt som kan kontrollere voldshandlingene.

Og *det* vil være det første skritt, det første ønske om et bedre liv, som kan muliggjøre Håpets Brødres arbeide i disse mørke sfærer. ***Det er gjennom denne lille sprekk av håp de kan inngi dem tanken om en forbedring og få dem til å forstå, at det er en mulighet for dem.***

Etter hvert som ånden skrider frem i utvikling, vil det på ethvert trinn på stigen, herske en høyere grad av lov og orden, som ånden vil være rede til å rette seg etter, på samme måte som han forventer at andre skal underkaste seg den.

Den fullkomne opprettholdelse og lydighet mot de høyeste moralske lover finnes kun i de høyeste sfærer, men det er mange grader før dem; den som respekterer andres rettigheter vil også finne sine egne respektert, mens den som tramper på sin neste igjen vil krenkes av en som er sterkere.

I alle henseender har mennesket i den åndelige verden sin frihet. Man kan være virksom eller doven, gjøre godt eller ondt, kalle på en velsignelse eller en forbannelse. **Det mennesket er, vil hans omgivelser være.** Og den sfære han passer til vil alltid være

den høyeste han kan komme til, inntil han ved egne anstrengelser blir i stand til å bo i en høyere.

Slik behøver den gode ingen beskyttelse mot den onde i de åndelige sfærer som det her er tale om. Deres egne forskjellige tilstander setter en uoverstigelig skranke mellom dem. De som er ovenfra kan alltid stige ned til dem som er nedenunder for å prøve å hjelpe dem, men det er en stor avgrunn mellom dem, som de lavere ånder ikke kan overskride. *Kun på jorden og på andre planeter, hvor det er fysisk liv, kan som være en blanding av gode og slette innflytelser med nesten like stor makt.* Jeg gjentar: **nesten** like stor makt, ettersom det gode har større makt på jorden, med mindre menneskene selv utelukker seg fra de gode krefters innflytelse og bistand ved å søke de laverses.

I fortiden, hvor menneskers hjerter var som små barns, lå den åndelige verden like ved deres dør. Men menneskene viste det ikke. Nå har de fjernet seg langt fra forbindelsen med den åndelige verden og er liksom skipbruddene på en tømmer-flåte, som seiler gjennom den tykke tåke for å finne den. Hjelpsomme loser fra den åndelige verden prøver å hjelpe dem til å gjenfinne en forbindelse med dette strålende land, for å tenne et håp for de trette kjempende mennesker på jorden.

illustrasjonsideer på dimensjonslagene som Rune har fått ide på, og ikke i "originalboka". Merk at hvert plan er "virkelig og fast" når man ER på pågjeldende plan!!!

Kapittel 12

Min andre død

Materialisasjonsmøtene (på det fysiske planet) fant sted hver fjortende dag, og når

jeg talte med dem, kunne jeg regne ut at det var gått bort imot tre måneder, siden Ahrinziman meddelte meg, at jeg måtte forberede meg på å gjennomgå en stor forandring. Den var i ferd med å skje i mine omgivelser og i mitt indre, **og forandringen ville bety min overgang til en høyere sfære.**

Jeg hadde hørt at de forskjellige åndelige lærere inndelte sfærene forskjellig, og det betydde ikke så meget. Disse inndelinger ligner mer kartlegningen av områder, hvor grensene flyter over i hverandre. Det er ikke nødvendig å markere dem nøyaktig, da forandringene i landene og mellom folkene gir seg selv, når man reiser gjennom dem.

Noen vil derfor si at det er syv sfærer, og at den syvende er den himmel som det er tale om i Bibelen. Andre sier at det er tolv sfærer, andre igjen at det er flere. Enhver sfære er imidlertid inndelt i kretser, vanligvis tolv i en sfære, skjønt noen ånder som oppholder seg her har en annen inndeling. Det er liksom når menneskers målestokk på jorden varierer fra land til land, mens det de måler er og blir det samme. Jeg for mitt vedkommende er vant til å regne med syv sfærer over jorden og syv under jorden. Uttrykkene over og under betegner avstanden fra den store sentralsol i vårt solsystem, idet det nærmest betraktes som vårt høyeste mål (så lenge vi er i jordiske sfæres begrensninger), hvorimot den fjerneste betraktes som den laveste og mest fornedrede sfære. Enhver er da igjen inndelt i tolv kretser. Og disse overlapper hverandre så mye, at overgangen fra den ene til den annen skjer nesten umerkelig.

Jeg hadde hittil oppholdt meg på et sted som kalles jordplanet; det er liksom et stort, bredt belte som omgir jorden og gjennomtrenger dens atmosfære. Dette jordplan omfatter den første av de syv sfærer som er neden under jorden, og det er oppholdsstedet for de ånder, som sies å være jordbundne i større eller mindre grad, fordi de ikke er i stand til å synke under jordens tiltrekning eller befri seg for dens innflytelse.

Jeg fikk vite at jeg nå hadde frigjort meg så meget fra jordens tiltrekning og likeledes overvunnet mitt begjær etter jordiske ting, at jeg var i stand til å gå inn i en høyere sfære.

Overgangen fra en lavere sfæres legeme til en høyere sfæres, skjer som oftest under dyp søvn, som har meget til felles med den søvn som inntreffer når ånden forlater det jordiske

legeme. Etter hvert som en ånd blir mer opphøyd og mer eterisk, ledsages forandringen av en større bevissthetsgrad. Men når det skjer en overgang fra en høy sfære til en annen, er det som om man skifter

kledning og får en litt finere sådan, enn den man kasserte. Slik går ånden bestandig fremad, og for hver gang den skifter oppholdssted, skifter den også til en kledning, som blir finere og finere, jo høyere ånden stiger, liksom den i tilsvarende grad løsriver seg mer og mer fra alt som hører jorden til - inntil den overskrider sfærene rundt om vår jord og lander på "solsystemets sfæres' kyst", som da stråler den ankomne i møte med sin blendende skjønnhet og prakt.

Det hendte da, at jeg ved tilbakekomsten fra et av mine besøk på jorden, følte meg overveldet av en merkelig og usædvanlig dørskhet, som mer lignet en hjernelammelse enn søvn. Jeg

trakk meg derfor tilbake til mitt lille værelse i Skumringens Land og la meg på leiet, hvoretter jeg straks falt i en dyp og drømmeløs søvn, som mye lignet dødens søvn.

I denne tilstand lå jeg omtrent i to uker etter jordisk tidsregning, og under denne periode forlot min sjel det vanskapte astrallegeme og trådte frem som en nyskapt yngling, *kledd i den lysere og renere åndelige kledning, som min energi for å overvinne det onde i meg og alt det lave begjær, hadde frembrakt.*

Det er mennesker, hvis kunnskap til livet er så begrenset, og hvis sinn er så lite utviklet, at de i utviklingen ikke når over barnets horisont, likegyldig hvor mange år de har levd på jorden. **Og når de da går fra det jordiske liv over i den åndelige verden, må de leve deres liv som barn i den.** Men slik var det ikke for mitt vedkommende; ved min inntreden i den nye tilstand var jeg også i besittelse av den alder og den utvikling, som mitt jordiske liv hadde gitt meg.

Under min fullstendige bevisstløshet hadde tjenende ånder brakt meg til en annen sfære, hvor jeg lå under min drømmeløse søvn, inntil jeg skulle våkne. Det avkastede astrallegeme hadde de oppløst til astralplanets elementer, omtrent på samme måte som mitt jordiske legeme ved min første død oppløstes til det jordiske stoff, hvorav det var blitt skapt, mens den udødelige sjel gikk over i en høyere tilstand.

2. DEL LYSETS MORGENDEMNING

Kapittel 13 Velkommen til morgengryets land – mitt nye hjem der

(Welcome in the Land of Dawn - My New Home There)

Ved min oppvåkning for annen gang av en dødssøvn, befant jeg meg i meget behagelige omgivelser. Endelig så jeg dagslyset. Skjønt det var matt og uten sol, var det dog en overveldende og velsignet forandring fra den triste skumring og den mørke natt.

Jeg lå i et lite pent værelse på en seng med bløte, hvite sengekleder. Det lignet mye et jordisk værelse. Foran meg var det et langt vindu, hvorfra jeg kunne se ut over et mektig bakkelandskap. Det var ingen trær eller busker og ingen blomster, bortsett fra at

det hist og her vokste noen små ville planter; men selv de var oppmuntrende for mine øyne. Derimot var jordbunnen dekket av gress og bregner. Hvilken forandring fra den hårde,

bare jord i Skumringens Land!

Denne region ble kalt Morgendemringens Land. Og lyset var virkelig som når dagen er i ferd med å bryte frem, rett før solen står opp for å gi jorden varme. Himmelen var av en blek, blågrå farge, og hvite småskyer drev rolig bort mot horisonten.

Det væreelse jeg bodde i var på ingen måte overdådig utstyrt, men det var komfortabelt og minte meget om et væreelse i en jordisk villa. Det inneholdt alt fornødent men var ikke spesielt skjønt; det var dog en stor forandring fra mitt tidligere tilholdssteds nakne fengselsaktige utseende. Det var noen malerier av scener av mitt jordiske liv, som jeg hadde vært glad for, og erindringene om dem var til stor glede for meg. Det var også malerier fra mitt liv som ånd ("avdød/astral-menneske"), som var en sann fryd for meg. Og så var det mitt bildespeil og min rose, som ikke var visnet, samt brevet - ja, alle mine skatter som var så dyrebare for meg.

Jeg stanset mine undersøkelser for å se inn i speilet og se litt av hva min elskede foretok seg.

Hun sov. Og det var et lykkelig smil på hennes ansikt, som syntes å røpe, at hun i drømmer hadde erfart at det var hendt meg noe godt.

Så gikk jeg bort til vinduet og så ut over det bakkefylte landskap. Jeg stirret lenge og utholdende på dette landskap, som både lignet og ikke lignet jorden. Det var bare så nakent og fredfullt. Mine øyne, som for lengst var blitt trette av å se hva det var å se i de lavere sfærer, hvilte glade på denne nye scene, som teppet var gått opp for. Og tanken om at jeg nå var steget opp til et nytt liv, fylte min sjel, så mitt hjerte strømmet over av takknemlighet.

Omsider vendte jeg meg fra vinduet og undersøkte andre ting; alt hadde nyhetens interesse. Og jeg fikk øye på noe som lignet et langt smalt speil. Da jeg kikket inn i det, så jeg meg selv.

Hvilken gledelig forandring var det ikke skjedd med meg! Jeg for tilbake med et utrop av glede og overraskelse. Var det mulig? Så jeg virkelig slik ut nå?

Jeg fortsatte å stirre på meg selv. Er det virkelig meg? Hvordan kunne det være mulig? ***Jeg var blitt ung igjen. Jeg sto ansikt til ansikt med en mann i tredveårsalderen.*** Det var slik jeg så ut da jeg var ung og spenstig og levde på jorden.

(nb- bildet her er "tilfeldig")

I Skumringens Land unngikk jeg å se meg selv, så stygg var jeg, så mager og elendig. Jeg hadde sett tyve ganger verre ut, enn jeg noen sinne kunne ha sett ut på jorden, om jeg så var blitt hundre år. Og nå! Hvorfor var jeg så ung?

Jeg så på min hånd. Den var fast og av friskt utseende som mitt ansikt. En nøyere undersøkelse av meg selv gjorde meg enda mer tilfreds. Jeg oppdaget at jeg i alle henseender var en ung mann, og igjen i besittelse av hele min kraft.

Og dog var jeg ikke helt og fullt som jeg hadde vært. Det var et sørgmodig uttrykk i mitt blikk, som talte om de lidelser jeg hadde gjennomgått. Jeg viste at jeg aldri mer kunne føle den lette ungdoms henrykkelse, for jeg kunne aldri mer gå tilbake og bli helt som jeg hadde vært.

Min fortid sto for meg og dempet mine livlige tanker. Samvittighetsnaget over tidligere synder var hos meg fortsatt og kastet sin lange skygge over gleden ved min oppvåkning.

Akk, vi kan aldri gjøre det ugjort, det som vi har bedrevet i et liv på jorden – det vil

som alltid klebe noe til den oppadstigende ånd. Og jeg har hørt at selv de ånder som er gått langt forbi meg i åndelig utvikling, enda bærer merker av deres tidligere synder og sorger. Merker som kun langsomt, meget langsomt vil svinne bort i evighetens lange tidsalder. Til meg var det nå kommet *glede*, en meget stor glede som nesten ikke kan sammenlignes med menneskers på jorden; den var en underfull fullbyrdelse av mitt håp - og dog hang fortidens skygge ved meg, og dens mørke fordunklede selv denne times lykke.

Mens jeg grublet over den forandring, som var skjedd med meg, åpnet døren seg og en ånd trådte inn. Han var iført den samme lange mørkeblå kjortel, som jeg nå bar, med gule border og vår ordens symbol på ermet.

Han var kommet for å innby meg til et gjestebud, som skulle avholdes for meg og andre, som nettopp var ankommet til denne sfære. Han sa: "Alt er enkelt her, selv våre fester. Det vil dog være vennskapets salt til å krydre maten med og kjærlighetens vin til å oppmuntre dere alle med. I dag er dere våre hedersgjester, og vi venter alle på å by dere velkommen som dem som har kjempet den gode kamp og vunnet en veldig seier."

Derpå grep han min hånd og førte meg til en lang hall, hvor vinduene vendte ut mot et landskap med mange høyder og fjell, samt mot en stor, rolig og fredfull sjø. Det var dekket lange bord til festen med stoler rundt om. Det var samlet kanskje fem, kanskje seks hundre mennesker, som liksom jeg nettopp var ankommet. Foruten oss var det omtrent tusen flere, som hadde vært her en tid, og som gikk omkring fra den ene til den andre og presenterte seg, idet de bød oss velkommen. Her og der, gjenkjente gamle kamerater og venner hverandre, eller også en som var blitt hjulpet eller selv hadde hjulpet kameraten eller vennen i de lavere sfærer.

Alle ventet på den ledende ånds ankomst, som ble kalt Den Store Mester.

Nå åpnet de store dører seg ved enden av hallen, og en prosesjon trådte inn. Forrest gikk en meget vakker og i høyeste grad majestetisk skikkelse. Han var iført en lang kjortel av samme mørkeblå farve, som man ser på malerier av Jomfru Maria. Disse kjortler, som var foret med hvitt, hang fra skuldrene ned over ryggen, og på ermet var Håpets Ordens symbol brodert. Etter ham kom bortimot hundre ynglinger i hvite og blå kjortler. Alle de unge bar laurbærkranser. I den øverste ende av hallen var det en tronestol med en hvit, gul og blå baldakin ([altertak](#)) over. Da han hadde hilst på oss alle, satte mesteren seg i tronestolen, og ynglingene stilte seg opp i en halvkrets bak ham. Etter en kort takkebønn til den allmektige Gud, henvendte han seg til oss med følgende ord:

"Mine brødre, som er forsamlet her for å by disse vandrere velkommen, som for en tid skal finne hvile og fred, sympati og kjærlighet i dette Håpets Hus, og dere vandrende brødre og søstre, som alle vi som er forsamlet her byr velkommen og hedrer som erobrere i den store kamp mot selvishet og synd - vi hilser dere på det hjerteligste og ber dere som medlemmer av vårt store broderskap å motta disse beviser på vår aktelse og æresbevisninger, og som dere ærlig har gjort dere fortjent til. Og fra denne lykkeligere livstilstand ber vi dere rekke deres hender i broderlig kjærlighet til de sorgende, som dere har etterlatt, og som enda kjemper i det jordiske livs- og jordplanets sfæres mørke. Og når dere selv kommer til å frembringe enda bedre resultater og foreta enda edlere erobringer, søk da å uttrykke mer og mer av den fullkomne kjærlighet fra

vårt store broderskap, hvis høyeste mestre er i himlene, og hvis ydmyke medlemmer enda er kjempende syndere på det mørke jordiske plan.

Vår orden skal strekke seg i en lang, ubrutt kjede fra himlene til jorden, så lenge denne planet har fysisk liv, og enhver av dere må alltid huske, at dere er ledd i denne store kjede, som når fra de høyeste engler til de laveste og mest nedtrykte ulykkelige. Jeg ber dere nå etter tur motta og bevare disse uvisnelige laurbær, som er et symbol på den heder dere har tillagt dere, og som skal smykke seierherrenes panner.

I universets Høyeste Herskers navn, i alle englers og broderskaps navn bekranser jeg hver og en av dere og innvier dere til lysets, håpets og sannhetens sak."

Vi, som nylig var ankommet, nærmet oss nå på et tegn fra ordenens mester. Nesten overveldet av indre bevegelse, knelte vi ned foran denne Store Mester, mens han anbrakte kransene på våre hoder.

Da den siste var bekranset, bruste hen over oss en lovsang av en slik overjordisk skjønnhet, at intet vesen blandt de største komponister på jorden bare tilnærmedesvis kunne skape det, som i dette øyeblikk fylte den store hal.

Da sangen og musikken stanset, ble vi hver især ført til vår plass av en ledsagende broder, og festmåltidet begynte.

Dere vil nok undres over, at et slikt festmåltid kunne finne sted i den åndelige verden, fordi dere kanskje tror at en ånd ikke har bruk for mat, men dere tar feil. Vi behøver føde og vi spiser. Men det er ikke føde av så materielt stoff som den føde dere spiser, og hvor dere tilfredsstilles og gledes ved å mette deres sult og nyte hva dere spiser og drikker. Men her i den andre sfære, hvor jeg nå oppholdt meg, nyter man de mest delikate frukter, som er helt gjennomsiktige. Det finnes vin, som ligner brusende nektar, men som ikke beruser og skaper tørst etter mer. Ingen av denne mat ville tilfredsstille en rå appetitt, men det finnes også delikate kaker og lyst brød. Dette festmåltid bestod av en slik føde som jeg her har omtalt, og jeg erklærer én gang for alle, at jeg aldri har nydt noe mer velsmakende enn de livsfylte frukter, som var de første jeg så i den åndelige verden.

Og det ble senere fortalt meg at det vi nøt, var fruktene av våre egne anstrengelser for å hjelpe andre.

Da måltidet var til ende, ble det atter holdt en gripende tale til oss. Derpå istemte et kor en takkesang, som vi alle sang med på - i glede og jubel.

Og så skiltes vi.

En del av oss dro avsted for å besøke venner på jorden og for om mulig å gi dem en følelse av hvor glade vi var over det som var skjedd oss. Dessverre var mange av oss blitt sørget og grått over som fortapte sjeler, fordi vi var døde i stor synd. Og det var en sorg for oss, at vi ikke kunne gjøre disse jordiske venner begripelig, hvor store forhåpninger som var blitt skjenket oss. Andre av brødrene gav seg til å tale med venner, de hadde funnet ved denne anledning, mens jeg for mitt vedkommende dro direkte til jorden for å fortelle min elskede den gode nyhet.

Jeg fant henne i ferd med å besøke et av materialisasjonsmøtene. Skjelvende av glede fulgte jeg henne der hen, for nå viste jeg, at jeg ikke mer behøvde å skjule mitt ansikt for henne.

Trofast og tålmodig hadde hun ventet på meg. Oh, hvilken lykke! Jeg sto ved hennes side hele tiden. Jeg berørte henne atter og atter, og nå sto jeg ikke mer i mørke med tildekket skikkelse og skjulte mitt ansikt. Jeg befant meg i min nye kledning og med nye forhåpninger. Jeg trådte frem i mitt oppstandelseslegeme, og min fortids skitne kappe var ikke mer, den kunne ikke lengre fylle meg med skam og hjertesorg.

Hvilken fryd!

Jeg viste meg for hennes forundrede øyne. Og de stirret inn i mine, men hun kjente

meg ikke straks. Hun kikket etter meg, slik som hun hadde sett meg siste gang på jorden. Hennes ansikt var bekymret og med rynkede bryn. Den unge manns ansikt syntes å være fremmed for henne. Og dog var det ikke helt fremmed. Hun smilte med et forlegent undrende uttrykk. Hvis jeg hadde kunnet holde min skikkelses materielle partikler sammen, ville hun ha gjenkjent meg. Men akk, jeg følte alt for hurtig at min materielle skikkelse smeltet bort fra meg som bløtt voks, og jeg måtte vende meg og gå, da den svant bort. Men jeg hørte henne si:

"Hvor det lignet min elskede venn, som jeg så ham i hans ungdom, ja lignet i meget stor grad. Skikkelsen både lignet og ikke lignet ham. Jeg vet ikke hva jeg skal tro."

Før jeg gikk, bøyd jeg meg over henne og visket:

"Det er meg og ingen annen."

Hun hørte min hvisken. Litt etter smilte hun og sa, at hun allikevel trodde at det var meg.

Da fløt min gledes bægjer over.

Kapittel 14

En fars kjærlighet

Fra dette øyeblikk kom det en lykkelig tid for meg, en hvilens og forfriskelsens tid, som jeg ikke skal oppholde meg ved, for erindringen om den er alt for hellig for meg. Denne skjønne tid oppholdt jeg meg i hennes nærhet, og jeg hadde den lykke å forstå, at hun var bevisst om min nærværelse og om meget av det jeg sa til henne. Så mye tid tilbrakte jeg nå på jorden, at jeg ikke fikk tid til å utforske de store underene i Morgendemringens Land, hvor jeg nå var beboer.

Og nå ventet det meg en ny overraskelse.

Aldri under mine vandringer etter døden, hadde jeg en eneste gang sett noen av mine pårørende eller venner, som var gått over i den åndelige verden før meg. Men så en dag da jeg som vanlig kom for å besøke min elskede, fant jeg henne fullt opptatt av noen hemmelighetsfulle budskaper, hun hadde mottatt, og som hun meddelte meg. - Etter en kort pause fortalte hun meg, at det var en ånd, som var kommet for å besøke henne, og som sa at han var min far, og at han ønsket hun skulle overbringe meg hans budskap.

Jeg ble så beveget, at jeg ikke kunne få frem et ord, og heller ikke spørre om hva budskapet gikk ut på. Jeg hadde holdt mye av min far på jorden, for min mor var død da jeg var ganske liten, så henne hadde jeg kun en svak erindring om. Min far hadde vært stolt og glad over mitt hell og suksess gjennom livet, og hadde hatt store forhåpninger til min fremtid.

Og da jeg led skipbrudd i mitt liv, viste jeg også at jeg hadde knust hans hjerte. Han overlevde ikke lenge sine bristede forhåpninger, og etter hans død hadde jeg tenkt på ham med sorg og skam i mitt hjerte. Da jeg nå hørte at han var kommet til min elskede og hadde talt med henne, var jeg redd for at han skulle ha beklaget seg over de begravede forhåpninger til hans fornedrede sønn.

Jeg ropte at jeg ikke turde møte ham. Men jeg lengtes dog etter å høre hva han hadde sagt, og likeledes ville jeg gjerne høre om det var et tilgivelsens ord til hans sønn, som var sunket så dypt.

Hvordan skal jeg kunne gjengi hans ord? Eller forklare hva jeg følte da jeg hørte dem? Hans ord falt på mitt hjerte som dugg på uttørket land. Min fars ord er for kostelige for meg til at jeg vil referere dem. Men de var sikkert like så skjønne, som

faderens ord i lignelsen om den fortapte sønn. Akk, hvor jeg lengtes etter å se denne far igjen og etter enda en gang å bli trykket til hans hjerte, som da jeg var liten gutt.

Og da jeg vendte meg om, så jeg ham stå bak meg - nettopp slik som jeg hadde sett ham siste gang i livet, kun med den forskjell at det rundt om hans panne, lyste en glorie som dødelige øyne ikke kan se.

Møtet mellom oss gjorde oss stumme. Vi kunne kun si:

(bildet er bare "tilpasset" og på andre siden er man som "far og sønn", oftest "like unge" når man kommer gjennom renselses-fasen som her - mer om det i boken av [Turoff](#))

"Min far! Min sønn!" Men vi omfavnet hverandre i en glede, som ord ikke kan beskrive.

Da vi endelig hadde fått makt over våre følelser og var blitt rolige, snakket vi om mange ting, og ikke minst om henne, hvis kjærlighet hadde ledet mine skritt så langt på min vei opp mot lyset. Og jeg fikk nå vite, at min far hadde hjulpet oss og beskyttet oss begge, og at han hadde fulgt meg under hele min vandring på jorden og i den åndelige verden trøstet meg i mine kamper. Selv usett hadde han vært meg nær og uopphørlig omgitt meg med sin kjærlighet i sine bestrebelsler for at lede meg på den rette vei. I all den tid, hvor jeg fryktet for å treffe ham, hadde han vært hos meg og hadde bare ventet på en mulighet til å gi seg til kjenne. Den var kommet nå, hvor vi alle tre kunne forenes i gleden ved dette.

Kapittel 15

En ny ekspedisjon foreslås

(New Expedition Proposed)

Da jeg vendte tilbake til den åndelige verden, gikk min far med meg, og vi tilbrakte en lang tid sammen. I løpet av vår samtale fortalte han meg at det var i ferd med å bli avsendt en ekspedisjon fra denne sfære, og at de utsendte skulle forsøke å redde noen fra den aller laveste sfære. Den sfære, som det her var tale om, var under eller lavere enn alle jeg hittil hadde sett, og den var i sannhet det helvete som kirken trodde på. Hvor lang tid ekspedisjonen ville vare viste man ikke, men det skulle utføres et bestemt arbeide. Ekspedisjonen skulle virke som en slags inntrengende spesial- styrke, og den skulle bli i sfæren til den hadde utført sitt arbeide.

Min østerlandske leder rådet meg til å melde meg til denne ekspedisjon, og hva som angikk min far, som i sitt jordiske liv hadde sendt sine sønner bort for å kjempe for deres fedreland, så ønsket han på samme måten nå at jeg skulle dra av sted med denne styrke av soldater i sannhetens, håpets og lysets tjeneste.

Hvis man med hell skulle kjempe mot disse ondskapens makter, måtte man være immun over for jordplanets og de lavere sfæres fristelser, og hvis man skulle kunne hjelpe de ulykkelige stakkarer på en måte de kunne ta og føle på, måtte man ikke høre til på de høyere sfærer; **de brødre som var mer fremskredne enn Håpets Brødre i denne første krets av annen sfære, ville nemlig være usynlige for stakkarene, som**

hverken ville kunne se eller høre dem.

Når man trådte inn i disse lavere sfærer ville det også være formålstjenlig å ikke se en viss del av deres stofflige elementer, hvorved man bedre kunne oppfattes, *og det hadde mer fremskredne ånder ikke betingelser for å kunne gjøre. De ville ikke kunne sees, hverken av ekspedisjonens medlemmer eller av dem som skulle hjelpes. Derimot kunne de gjennom vibrasjoner eller inspirasjoner la oss merke deres nærvær og på den måten hjelpe oss.*

De, som jeg skulle være sammen med på denne ekspedisjonen, hadde mange ting til felles med meg i forestillinger og tilbøyeligheter, og vi følte alle at vi kunne lære mye av å se hvor langt ned våre lidenskaper ville ha senket oss, hvis vi hadde gitt etter for dem. Og samtidig ville vi kunne hjelpe mange stakkars angrende sjeler opp fra de mørke sfærer.

De som ble hjulpet ville bli ført til det samme sted, hvor jeg hadde oppholdt meg ved min første overgang fra jordelivet, og hvor det var tallrike institusjoner forbeholdt slike stakkars ånder. Det ville bli våket over dem, og de ville bli hjulpet av ånder, som selv var blitt oppreist fra helvetes rike. Og ånder som hadde gjennomgått de samme lidelser, som stakkarene nå ble kuert under, og derved hadde de beste betingelser for å kunne yte en effektiv hjelp.

Foruten Håpets Brødre fra Morgendemringens Land var det blitt sendt andre ekspedisjoner fra andre broderskaper ned til de mørke sfærer. Slike ekspedisjoner var i virkeligheten en del av det store hjelpearbeidet for "ugjerningsmenn", som uavbrutt fortsetter arbeidet i den Evige Allfaders navn, han som ikke vil dømme et eneste av sine barn til evig fortapelse.

Vi ville bli ledsaget av et antall venner et stykke av veien, og vår ekspedisjon ville bli ledet av en som selv var blitt hjulpet opp fra disse mørke sfærer, og som derfor kjente deres spesielle farer.

Når vi passerte gjennom jordplanet og de lavere sfærer, ville vi se et lys vi ikke tidligere hadde kjent til, og min østerlandske leder sa, at han ville sende en av sine elever med som ledsager, og han ville føre oss helt ned til de lavere sfærer, hvor han ville forklare meg og likeledes avdekke noen av de hemmeligheter på astralplanet, som vi ville passere forbi.

Hassein het den som studerte disse naturens hemmeligheter, og som klassifiseres under navnet magi. Mennesker anser magi for å være ondt, mens det i virkeligheten er misbruk av magi til selviske formål som er ondt. Et

nærmere kjennskap og en dypere forståelse ville kunne forebygge mange av de onder som eksisterer, og man ville kunne motvirke mange av de onde makter, som har innflytelse på mennesker. Men oftest er beskjefligelsen med magi meget skadelig, i betraktning av menneskets nåværende hjelpeløse uvitenhet.

Hassein, som det her er tale om, og som ledsagde oss, hadde vært perser (bilde av typisk perser t.v) og en tilhenger av Zoroaster i sitt jordiske

liv, som også Ahrinziman hadde vært, og de tilhørte fortsatt denne skole, som Zoroaster hadde stiftet.

"I den åndelige verden," sa Ahrinziman, "er det et ubegrenset antall skoler for tanken; de er alle i besittelse av store, fundamentale og evige natursannheter, men dog avviker de i enkeltheter med hensyn til hvorledes disse sannheter skal anvendes til sjelens fremskritt. De avviker videre fra hverandre med hensyn til hvordan deres respektive teorier vil virke, og de slutninger som kan dras fra den sikre kunnskap de er i besittelse av, når de anvendes på en sak de ikke har sikker kunnskap om. Og det er hos dem omtrent som med jordens barn, hvor de forskjellige teorier blir gjort til gjenstand for spekulasjoner, diskusjoner og hypoteser.

Det er en feilaktig oppfattelse," fortsatte han, "hvis noen i vår planets åndelige verden mener, at det finnes noen som helst kunnskap som forklarer alle de store mysterier i skapelsen, samt det onde og gode som finnes i det menneskelige vesen.

Sannhetens bølger strømmer fortsettende fra universets store tankesenter og overføres til jorden gjennom intelligensenes kjeder, men hver ånd kan kun overføre slike deler av sannheten, som dens utvikling setter den i stand til å forstå, og hver dødelig kan kun motta så mye kunnskap, som han intellektuelt er i stand til å fatte.

Hverken ånder eller dødelige vet allting, og ånder kan kun gi opplysning om det de selv har lært og kjenner til, det som deres egne skoler og fremskredne lærere har forklart. Ut over det de kjenner til kan de ikke gå, og de kan ikke uttale seg om det de intet vet. Det er ikke mer absolutt visshet i den åndelige verden enn den som er på jorden, og de som påstår at de har den eneste riktige forklaring på disse mysterier, har ikke dette fra dem selv - men fra mer fremskredne ånder.

De kunnskaper jeg er i besittelse av," sa Ahrinziman, "er ikke noe jeg selv har ervervet, men de er en del av den visdom, som andre høytstående vesener har gitt meg, altså så meget som jeg var utviklet til å kunne forstå. Og disse høye vesener må i sannhet betraktes som veivisere for en høyt fremskreden tankeretning, men det er ikke på noen måte mulig å gi et endelig svar eller forklaring på de problemer, som ligger over ens fatteevne, og som ligger langt bakenfor solsystemets grenser. Til disse ting og deres forklaring kreves det grenseløse kunnskaper, liksom kosmos er ubegrenset.

La mennesker og ånder da diskutere og forklare. De kan kun lære fra seg så langt deres kunnskap rekker, og bakenfor den ligger det grenseløse.

Hvorledes kan noen påstå, at de kan forklare og belære andre om ting, de aldri har sett, eller lodde en tanke som ingen bunn har? Ånd er uendelig og altgjennomtrengende. Gud er i alt og over og ut over alt, og dog kjenner ingen hans natur, kun at han er kjærlighet. Menneskets sinn må stanse på terskelen av dets etterforskninger, forferdet ved sin egen litenhet, og det beste mennesket kan gjøre er å studere i ydmykhet og

forsiktighet, slik at hvert trinn fremad kan være sikkert, før det på ny forsøker å gå videre. De mest opphøyde og dristige sinn kan ikke oppfatte alt på én gang, og de kan kun som mennesker på jorden håpe at alt engang vil bli forklart, så det

kan forstås, så vidt den åndelige synsvidde rekker."

Kapittel 16

Clairvoyance—reisen begynte

(Clairvoyance—The Journey Began)

Den venn som Ahrinziman sendte for å ledsage og undervise meg, viste seg å være en unggutt i 25 til 30-års alderen, når jeg bedømte ham etter jordisk målestokk. Men han fortalte meg, at han hadde levd på jorden til han var over 60 år. **Hans nåværende utseende var i overensstemmelse med hans åndelige utvikling; og det er den alene som bestemmer en ånds alder.**

Etter hvert som et vesen mer og mer utvikler sine intellektuelle evner, blir også utseendet mer modent, inntil det til sist er uttrykk for en vismanns verdighet, holdning og makt, uten dog å være merket av de rynker og alderstegn, som følger en jordisk tilværelse.

Når en ånd hadde nådd den høyest mulige utvikling på jorden eller i en annen planets sfære, minte den mye om en patriarkalsk skikkelse, men når den samme ånd derpå gikk over i en høyere sfære for derfra å nå en enda høyere utvikling, fikk den atter

en ynglings utseende, idet den måtte betraktes som en ung ånd i denne nye og høyere sfære, og derpå skiftet den atter gradvis utseende, etter hvert som den gikk frem i utvikling i denne nye sfære.

Hassein fortalte meg, at han nå var beskjeftiget med å studere de forskjellige krefter og former i naturen, på de trinn som lå under sjele-livet, og han var i stand til å forklare meg mange merkelige ting, som vi ville få se på vår reise.

"Mange ånder," sa han, "passerer gjennom astralplanets sfære uten å være vitende om dets spøkelsesaktige beboere, fordi deres sanser ikke er så utviklet at de er beviste om deres omgivelser i deres helhet. Det samme er tilfellet med det jordiske liv, hvor mange har evnen til å se åndene omkring seg, mens andre ikke kan det. Og så er det mennesker på jorden, som ikke alene er i stand til å se de menneskelige

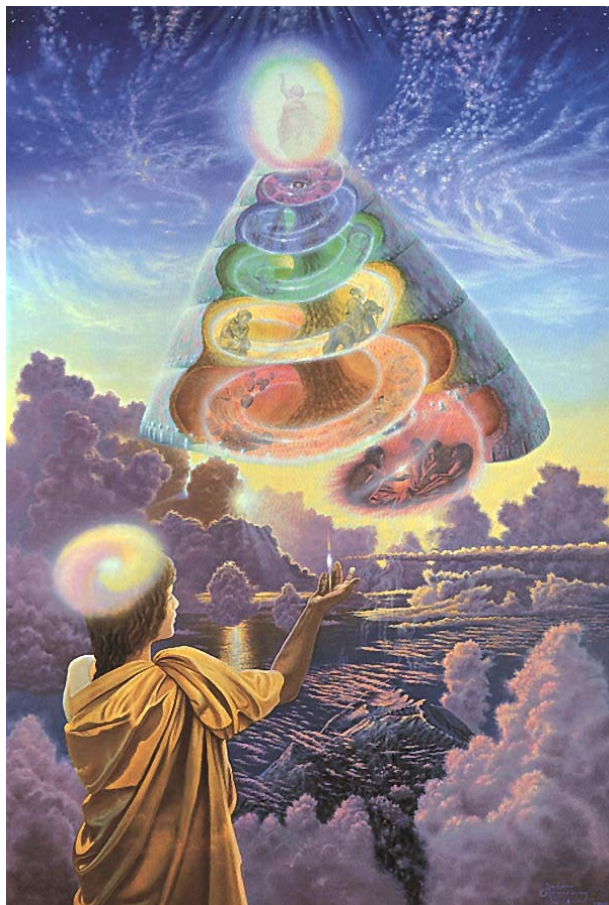
veseners ånder, men også de astrale og elementale vesener, som ikke er "ånder"; dette ord brukes nemlig kun om dem som har sjelens spire i seg.

Men mange av disse vesener har aldri vært i besittelse av en sjel, som vi skal få mulighet til å se; og det er atter andre som bare er tomme skall, hvorfra sjelen er dratt bort. Hvis man skal kunne skjelne mellom den besjelede ånd og det sjelløse astrale skall, må man være besittelse av både sjelesyn og clairvoyance, som det kalles. Og mange, som besitter denne dobbelte evne i fullkommen grad, vil kunne se elementaler og astrale skall, uten å være i stand til å skjelne dem fra besjelte ånder. Det er derfor oppstått mye forvirring og skjedd mange feiltagelser blandt disse clairvoyante med hensyn til denne klasse av vesener.

Mennesker i det jordiske liv har syv grader av sjelesyn. Og på det neste livstrinn, hvor den åndelige sjel eller sjelen er frigjort fra det fysiske livs grove elementer, vil det enda finnes syv utfoldelser av denne eiendommelige gave, og så fremdeles under

oppstigningen, etter hvert som sjelen avkaster de etterfølgende stoffhylstre av forfinet eller foredlet materiale. Vi mener nemlig at det ikke kan eksistere en fullstendig adskillelse mellom sjel og stoff - det vil si så lenge den er seg sin eksistens bevisst i noen av våre solsystemer.

Utenfor disse grenser har vi ingen kunnskaper. Alt er en ren spekulasjonssak. Det er kun et spørsmål om grad og egenskaper av det stoff, som er mer eller mindre forfinet og

eterisk, ettersom hvor høyt sjelen er nådd i sin utvikling.

Jeg vil nå tale om det første trinn på jordisk bevisst sjele-liv, som vedrører klarsyn. Senere vil jeg komme inn på teorier og livsanskuelser om hva som gikk forut for menneskets nuværende beviste eksistens, og hva som vil skje, når vi overskrider grensene for vår nåværende kunnskap.

Vi finner på det jordiske livstrinn; mennesker - det er oftest kvinner eller meget unge menn - som er begavet med en del eller kanskje med alle syv grader av klarsyn. De første tre grader er rett alminnelige, fjerde og femte noe sjeldnere, mens den sjette og syvende grad kun finnes hos mennesker, som er født under ganske særlige astrologiske konstellasjoner.

De siste er så sjeldne, at kun meget få besitter dem. Man kan treffe noen med en ufullkommen sjette grad, men aldri noen med syvende, og de kan aldri oppnå fullkomment sjelesyn. **Det vil være som om man ser gjennom**

mørke briller; mangelen på lys vil bevirke at de får en mangelfull oppfattelse av de himmelske ting. Og skjønt de på en viss måte kan se inn i den sjette sfære, vil deres ufullkomne evner i høy grad forringe verdien av det de ser.

De som har det fulle sjette og syvende grad klarsyn, kan i ånden tas helt inn i den syvende sfære, som er den høyeste - jordsfærenes himmel - og kan liksom apostelen Paulus se utsigelige ting.

For å kunne gjøre dette må sjelen være fri for alle bånd, som binder den til det jordiske legeme, unntatt nettopp det livgivende bånd, uten hvilket sjel og legeme ville skilles og den fysiske død inntreffe. Ånden kan slik sies å være ute av legemet på visse tider, men det er vanskelig, og det er forbundet med den største fare å slik ta sjelen inn i den syvende sfære. Det kan kun unntagelsesvis foretas av store åndelige personligheter, og det kan kun skje under ekstraordinære omstendigheter.

Clairvoyante mennesker av lavere grad kan foreta det samme i tilsvarende sfærer, men det skal tilføyes, at jo mindre himmelske deres evner er, desto tryggere og lettere kan de brukes.

Det er imidlertid et eiendommelig faktum, at mange clairvoyante besitter en

eller flere fullkomne grader av klarsyn og på samme tid en ufullkommen høyere grad, som når den brukes, vil virke som et defekt øye, og det som betraktes med begge øyne vil derfor være preget av det ene øyes ufullkommenhet.

Det er derfor langt bedre å være fri for en grad, enn å være i besittelse av dens ufullkommenhet, idet den defekte tilstand kun skaper forvirring – med mindre dere gjør med disse evner, som dere gjør med det defekte øye - tildekker det - for at visjonen, skjønt begrenset, kan bli riktig.

Når de gamle fant den høyeste fullkomne visjon i en eller flere grader hos deres elever, stanset de deres utvikling ved denne grad, før det ufullkomne syn kunne ødelegge verdien av dem de var i besittelse av. På denne måte var de i stand til å utvikle mange, som var besittelse av middelmådige clairvoyante evner, så de ble fullt pålitelige. I gamle dager var seere delt i klasser, slik som de stadig er i visse profetskoler i Østen, skjønt prosessen ikke er utviklet til den fullkommenhet som engang fantes, da østlige nasjoner var en makt på jorden.

Den gang ble hver klasse gitt en spesiell trening, som var anpasset dens spesielle evner, og som ikke var den nåværende eiendommelige blanding av store gaver og fullstendig uvitenhet om hvorledes man skal anvende dem. Det er noe som i mange tilfeller resulterer i unøyaktigheter og mye skade, både blandt medier og dem som går til dem for å få åndelig kunnskap. De som bruker og utvikler deres mediumistiske evner uten forutgående kjennskap til mediumitet og til den grads- forskjell, som bør tas i betraktning i hvert enkelt tilfelle, er som en gymnastikk -lærer, som mener at han kan presse alle sine elever til det ytterste uten å skade noen av dem. En fugleunge, som kastes for hurtig ut av redet, basker med vingene og faller til jorden, hvorimot den, som får lov å vente til dens vinger er sterke nok til å bære den, vil svinge seg mot himmelen.

Etter hvert som kjennskapet til åndelige evner brer seg over jorden, vil de mennesker, som er begavet med slike evner, også få kjennskap til de høyere intelligenser, som fra oven leder dem, og som forstår den spiritualistiske bevegelse; og derved vil de også bedre være i stand til å avgjøre, hvorvidt de ånder de har å gjøre med står på et høyt eller et lavt utviklingstrinn.

Derved vil meget av den forvirring, som hindrer bevegelsens fremskritt, forsvinne.

På livets åndelige planer er det mange lærere, som i århundrer har studert disse ting. De har studert alle livsformer og de mediumistiske evner hos dem som er inkarnerte på jorden. Og de søker på alle måter å åpne en forbindelse, hvorigjennom de kan meddele mennesker den kunnskap, de sitter inne med, og som kan være til nytte for søkende sjeler.

Så mye av den viten de sitter inne med, kan enda ikke meddeles jordens beboere, men etter hvert som disse utvikles i sinn og tanke og får mer forståelse for åndelige ting, vil som også bli gitt dem mer kunnskap om de ting som hører den åndelige verden til."

Slik underviste min nye venn meg om ting jeg ikke viste. Og derfor takket jeg ham og lovet å hjelpe ham. Da ekspedisjonen imidlertid snart skulle starte, dro jeg til jorden for å si farvel til min elskede. Jeg skal ikke oppholde meg ved vår avskjedsscene, og jeg skal heller ikke røpe hvor meget vi ville føle savnet av våre små, flygtige sammenkomster. For selv om de var begrenset av den skranke som var mellom oss, hadde de allikevel vært til stor glede og oppmuntring for oss begge.

Da jeg kom tilbake fant jeg at forberedelsene til vår reise var tilendebrakt, og jeg ble minnet om, at jeg skulle si farvel til min far og mange andre, hvorpå jeg skulle slutte meg til mine ledsagere i den store hall, hvor nå alle var forsamlet for å motta vår store mester, som ville gi oss sin velsignelse og si farvel.

Da det var skjedd, dro vår store skare av sted under hele det forsamlede

broderskaps hjertelige og varme tilrop og gode ønsker.

Kapittel 17

Astralplanet og dets innbyggere - spøkelser, alver, vampyrer, etc.

(The Astral Plane and Its Inhabitants--Spooks, Elves, Vampires, etc)

Det er ikke lett å beskrive for mennesker, hvorledes denne reise foregikk. **Jordens beboere har ingen betingelser for å kunne forstå de ting som foregår her, og som for oss er ganske naturlige.** Men la oss tenke oss en uhyre spiral, som skrur seg opp og nedover i kretsende ringer - omtrent som en korke-trekker, så har man en svak idé om situasjonen. En liten plett, ikke større enn et knappenålshode og anbrakt midt i et stort vognhjul, kunne gi et begrep om størrelsesforholdet mellom jorden i hjulets sentrum og de omkretsende ringer, hvorav et likt antall er over og under jorden. De dreier seg alle i sammenhengende rekker fra den laveste til den høyeste omkring dette punkt. Hodet av spiralen peker mot sentralsolen, idet denne betraktes som det høyeste punkt i den mest fremskredne sfære.

Dette vil gi mennesker en anelse om jorden og dens ledsagende sfærer og hjelpe dem til å forstå, hvordan vi på vår reise dro fra den andre sfære og ned i den laveste og vi derved samtidig passerte jordplanet.

Da vi trådte inn i den, oppdaget vi mange dødeliges ånder, som ilte til og fra, slik som jeg hadde vært vant til å se dem; men

nå så jeg for første gang, at det sammen med dem også var mange spøkelsesformer som dem jeg hadde sett beleire ånden i isburet i det Frosne Land. Disse gjenferd syntes å sveve frem og tilbake, som drivtømmer på en strandbredde, kastet frem og tilbake av forskjellige astralstrømmer.

Noen var meget tydelige og livaktige, men ved nærmere ettersyn oppdaget jeg at intelligensens lys manglet i deres blikk, og de hadde et hjelpeløst - liksom sammensunket utseende, omtrent som en oppblåst gummidukke, som luften er i ferd med å sive ut av. Jeg kan ikke finne noen bedre sammenligning.

På mine tidligere vandringer på jordplanet hadde jeg ikke sett noen av disse vesener, og da jeg spurte Hasein om grunnen, svarte han:

"For det første fordi du var for opptatt av ditt arbeide, og for det andre fordi ditt syn ikke var tilstrekkelig utviklet. Se nå,"

tilføydte han og pekte på en merkelig gruppe, som lignet alfer, og som nærmet seg hånd i hånd og lekte slik som barn.

"Se på dem. Det er de mentale og legemliggjorte emanasjoner, som strømmer fra barns sinn og legemer. De danner disse underlige, harmløse små elementaler, når de bringes i berøring med de store livsstrømmer, som sirkulerer omkring jorden, og som på deres bølger bærer de levende emanasjoner, som avkastes av menn, kvinner og barn. Disse aparte små vesener har ikke noe virkelig liv, som - hvis de hadde en sjel, og de er så flygtige og eteriske, at de danner skikkelser og forandrer seg som skyene på en varm sommerdag. Se hvordan de oppløser seg og danner seg på ny..."

Da jeg så dem, så jeg en hel sky av figurer skifte og gå over i en lignende grotesk form; hvor de før hadde sett ut som alver i klær av blomster og luftige drakter, fikk de nå vinger og ble til noen slags sommerfugler- men halvt barn med menneskelige legemer og med dyrehoder og sommerfuglvinger. Men da så en ny magnetisk bølge

som strøk bort over dem, ble de alle oppløst og førtes bort for å danne nye grupper et annet sted og med andre partikler.

(Gilbert Williams kunst: Dance of The Nature Spirits)

Jeg ble meget forbauset over dette syn, som så så livaktig ut, men det ble oppløst på en så merkelig måte, og jeg går ut fra at Hassein merket min forbauselse, for han sa: "Det du har sett er kun en eterisk form av

elementalt liv, som ikke er sterkt nok til en fortsettende eksistens; det er som skum på havet, som oppstår ved en bølgebevegelse av rene jordiske tanker. Men på astralplanet er varigheten av det, som ikke er rent, mye lengre."

Deretter så jeg en stor skare eteriske skikkelser nærme seg. De var mørke og vanskapte og hadde et både menneskelig og umenneskelig utseende. "Disse vesener," sa Hassein, "er de som spøker i drankerens dilerium, og som flokker seg rundt om ham, tiltrukket av hans fordervede vibrasjoner, og vedkommende kan ikke bli kvitt dem, for han har mistet viljestyrken som kan holde dem borte. De henger ved ham som fluer,

som blodigler som suger livskraften ut av ham, ja, som en slyngplante som kleber seg fast rundt om en trestamme. For slik en ulykkelig alkoholiker er den beste hjelp som kan ytes, at han anbringes hos et menneske på Jorden som kan bøye hans svake vilje inn under sin sterkere vilje, så alkoholikeren på denne måte er under beskyttelse av den sterkeres vilje og gode vibrasjoner, inntil den siste snylter mister lysten og forlater sitt offer, fordi anstrengelsene mer og mer er fruktesløse, jo lengre alkoholikeren nærmer seg sin helbredelse.

Den helbredende vibrasjon virker som gift på snylteren

og dreper den til sist, da den oppløses til støv. Hvis disse vesener imidlertid ikke støter på en eller annen sterk dose av helbredende kraft, vil de i årevis sverme omkring og suge den animalske livskraft ut av det ene menneskelige vesen etter det annet, inntil de omsider har samlet så stort et lager av dyrisk liv, at de blir uavhengige av deres menneskelige vesen. Vesener på dette åndelige utviklingstrinn kan da brukes av høyere intelligente vesener til å utføre slike handlinger, som deres spesielle organismer er i stand til, og **det er disse sjelløse skapninger, som en viss klasse av sorte magikere gjør bruk av til deres eksperimenter.** Og de bruker dem på samme måte til å gjennomføre onde handlinger mot en eller annen, som de vil hevne seg på. De er som de giftige alger i slimete vann, som trekker slike astrallegemer ned og tilintetgjør dem i deres sjelløse grep, hvis stakkarene våger å innlate seg med dem, uten beskyttelse fra høyere makter."

"Men fortell meg, kjære Hassein," sa jeg, "om disse elementaler, som klynges ved en alkoholiker, **er i stand til å få ham til å drikke mer.** Og kan de det når en drankers jordbundne ånd kontrollerer en som enda er i kjøttet (altså en inkarnert person)?"

"Nei, elementalene oppnår ingen nytelse ved den drikk et menneske helder i seg, unntatt hvis vibrasjonene, som i slike tilfeller er aldeles fordervet, bevirker at de lettere kan suge næring. **Det er den animalske og jordiske livskraft de ønsker.** Den betyr eksistens for dem, og er nesten det samme som vann for en plante. Og hvis de er i stand til å tømme offeret for dets livskraft og derved gi det en fornemmelse av utmattelse, som får det til å ta etter stimulanser for å lindre, så påvirker de dog ikke av den grunn drankeren til å fortsette med å drikke. De opptrer kun som snyltegjester, men har ingen spesiell intelligens, ja, man kan vanskelig finne et navn, som er dekkende for dem.

For å frembringe en tanke eller påføre en annen sin tanke må man være i besittelse av en intelligent sjele-spire, eller en gnist av den guddommelige essens, og når den først er gitt, vil et vesen være i besittelse av en uavhengig individualitet, som aldri kan mistes. Det kan avlegge hylster etter hylster, eller det kan synke ned i grovere og grovere former for stoff. Men hvis det én gang er begavet med sjeleliv, kan det aldri opphøre med å eksistere, og det må i sin eksistens beholde sin naturs individualitet og være ansvarlig for sine handlinger.

Hvor det helst man ser at et individ er i besittelse av evnen til å resonnerer og til å gi seg til kjenne, vet man at det har en sjel, men spørsmålet er: hvor ren er sjelen? Vi ser at det både hos mennesker og dyr er en evne til å resonnerer; forskjellen ligger kun i graden, og fra dette faktum drar den filosofiske skole som jeg tilhører, den konklusjon at begge er i besittelse av en individuell udødelighet, som kun adskiller seg ved grad og type med hensyn til sjele-essens, og at dyr så vel som mennesker har en udødelig fremtidig utvikling foran seg. Hvor grensene for denne virksomme lov går, kan vi ikke gjøre krav på å vite, men vi drar våre konklusjoner fra eksistensen i den åndelige verden av så vel dyr som mennesker, som har levd på jorden, og begge finnes i en mer fremskreden utviklingstilstand enn de var i under deres jordiske eksistens.

Det er umulig for den sjelløse snyltegjester å påvirke den dødeliges sinn, og det er derfor utvilsomt visse sjeler som har vært inkarnerte i jordiske legemer, og som har hengitt seg så sterkt til lavere lidenskaper, at de ikke er i stand til å frigjøre seg fra deres astrale hylstre - det er utvilsomt dem som hjemsøker jorden og tilskynder dem, som enda er (inkarnerte) i kjøttet, til å hengi seg til lignende utskeielser. De kan som du vet, få kontroll over mennesker på mange måter, enten delvis eller fullstendig, og den mest alminnelige måte for ånden er å omgi det menneske det kontrollerer, med sitt åndelegeme, inntil det er skapt et bånd mellom dem. Omtrent som det som forbinder eneggede tvillinger, som nok er i besittelse av særskilte legemer, men som er så nær tilknyttet hverandre, at alt hva den ene føler, det føler den andre også. På den måten blir

det som de dødelige drikker, nydt av den kontrollerende ånd, som så tilskynder ham til å drikke så mye som mulig, og når han ikke lengre kan gjøre det, vil ånden frigjøre seg og gå videre for å søke etter en eller annen mann eller kvinne med en svak vilje og dårlige tilbøyeligheter.

Det er imidlertid ikke alltid at ånden, og heller ikke den dødelige, kan frigjøre seg for det merkelige bånd, som er spunnet mellom dem ved tilfredsstillelsen av deres felles ønsker og begjær. Etter en lang og fortsettende forbindelse av dette slag, blir det vanskelig for dem å skilles ad, og ånden og mennesket kan fortsette denne forbindelse i årevis, - lei av hverandre, men ute av stand til å bryte båndet. Det kan kun skje ved hjelp fra høyere makter, som alltid er rede til å hjelpe dem som påkaller dem.

Hvis en ånd fortsetter å kontrollere mennesker for å tilfredsstille seg selv, synker den laver og lavere ned og trekker samtidig sitt offer med seg ned til selve helvetes dyp, hvorfra de begge under store vanskeligheter, møysommelig må klatre opp igjen, når omsider ønsket om andre tilstander begynner å våkne i dem.

Kun en sjel eier evnen til å tenke og ville, og de andre sjelløse skapninger adlyder bare loven for tiltrekning og frastøtning, som virker likt i alle de stofflige atomer, som universet er sammensatt av. Og selv om disse astrale parasitter gjennom lang tids ernæring av menns og kvinners livskraft, har oppsamlet en viss sum av uavhengig liv, har de dog ikke tilstrekkelig intelligens til å styre deres egne eller andres bevegelser. De svever rundt omkring som bakterier, som er fostret opp i en råttne atmosfære, så tiltrukket av en person og så av en annen, som har lave tilbøyeligheter og liten intelligens.

En annen klasse av astrale elementer er jordens, luftens, ildens og vannets, hvis legemer er dannet av de stofflige livsspirer som finnes i disse elementer. Noen ligner i utseende de troll og alver som sies at bo i jordhuler, som aldri har vært bestrålt av dagslyset. Det er slike feer som man har sett på fjerne steder blant primitive menneskeracer. Alle disse vesener er i besittelse av liv, men de har enda ingen sjel; deres liv er uttrukket og vedlikeholdt av jordiske menns og kvinners liv, og de er kun gjenskinn av de mennesker de oppholder seg hos. Noen av disse vesener befinner seg på et meget lavt livstrinn og er omtrent å betrakte som høyere plantearter, bortsett fra at de har en uavhengig bevegelsesfrihet. Andre er meget livlige og fulle av groteske narrestreker og er i stand til hurtig flukt fra det ene sted til det annet. Mange er ganske uskadelige, men det er andre med ondskapsfulle instinkter, eller de mennesker, de har hentet deres vitalitet fra, er av en villere race.

Disse eiendommelige jordiske elementer kan ikke eksistere lenge i nasjoner, hvor man har nådd et mer intellektuelt utviklingstrinn, da de livskim, som mennesker kaster fra seg, inneholder for lite av det lavere animalske liv til at det kan opprettholde deres liv. De dør derfor, og deres legemer oppløses i atmosfæren. Etter hvert som nasjonene utvikles åndelig, forsvinner disse lavere livsformer fra jordsfærens astralplan, og etterfølgende generasjoner begynner å tvile på deres eksistens, for til sist helt å benekte den. Det er kun i de gamle østlige religioner man har bevart beretninger om disse mellomliggende avhengige vesener og årsakene til deres eksistens.

Men disse sjelløse jord-, luft-, ild- og vannelementer er av en helt annen klasse enn dem jeg først har beskrevet, og som er utsprunget av den usle intelligens i menneskets sinn og slette legemlige handlinger. Som et vestlig menneske bør du vite, at den kunnskap, som deres filosofer og lærde har kassert og vekksendt som fabler, har ført til at menneskene kun anerkjenner eksistensen av hva de kan se og høre og ta og føle på, og er begynt å tvile på om de overhodet har en sjel og et høyere og renere Selv, enn det som gir seg uttrykk i det skitne jordiske liv.

Se nå på de tallrike vesener, som menneskene er omgitt av fra alle sider, og spør dere selv, om det ikke var en god ting å vite noe om dem? Det kunne kanskje hjelpe mange til å ta seg i akt for fallgruvene og de farer de er utsatt for. I jordens primitive tider var mennesket tilfreds med; - som et barn å søke hjelp hos sin himmelske Fader og be Gud sende sine tjenende ånder for å beskytte sine jordiske barn. Men i disse senere tider er mennesker som fullvoksne problematiske unge, som innbiller seg at det ikke finnes noen høyere hjelp enn den de skaffer seg selv, og med avdekkede øyne utsetter de seg for ubegrensede farer. De gjør narr av ting, som de med deres begrensede evner ikke er i stand til å forstå, og de vender seg fra dem som kunne undervise dem om det de ikke kjenner.

Da mennesket ikke kan se sin egen sjel og verken kan veie den eller analysere den, går det ut fra at det ingen sjel har, og det vil derfor heller nyte "livet i kroppen", som en dag blir til støv og med sin bevissthet og individualitet totalt er utslettet. Det samme er tilfellet med mennesker, som tar deres tilflukt i en vag overtro, et skyggeaktig trosinnhold, som de mener vil føre dem til et ukjent land; og de gir seg inn under en veiledning fra mennesker, som mener seg å vite mer enn andre. Og det gjør folk av frykt for den ukjente skjebne som venter dem.

Det er derfor at Gud i sin barmhjertighet mot sine kjempende barn i den senere tid enda en gang - og i videre utstrekning enn før - har åpnet dørene som atskiller de to verdener. Han sender stadig sine sendebud for å advare menneskene og for å fortelle dem om den bedre vei, den sannere vei til lykke i et høyere liv, og for å gjøre dem bekjent med den kunnskap og makt, som er deres virkelige arvelodd. Liksom oldtidens profeter talte, slik taler Guds utsendinger i dag, men de taler på en annen måte og bruker bilder som *passer* for mennesker av i dag. For mennesket lever ikke lengre i sin barndom, men har bruk for å lære om de årsaker og den vitenskap, som deres tro og håp kan bygges på.

Lytt derfor til den røst, som kaller dere, dere arbeidere på jorden!" utbrød Hassein, idet han vendte seg og pekte mot den lille mørke kuleformede klode, som vi visste var den forpinte planet vi kaller jorden. "Lytt til de stemmer som kaller på dere, og vend ikke det døve øre til dem, som er i stand til og som har vilje og kjærlighet til å overbevise dere om, før det er for sent, at Gud ikke er en Gud for de døde, men for de levende, ja, for alt hva som lever. Det er liv overalt og i enhver ting. Den mørke jord, de harde klipper består av levende spirer. Alt lever i forhold til deres grad av eksistens. Selv luften, vi innånder, den ubegrensede eter i verdensrommet, er full av liv, og vi tenker ingen tanke uten at den lever enten for det gode eller det onde. Det skjer ikke en eneste handling på noen av planene og andre steder, uten at dens bilde vil leve for å trøste eller pine sjeler i dager, den er frigjort fra sin inkarnasjon i en jordisk form. Det er liv i alt, og Gud er sentrallivet i alt."

Hassein tidde et øyeblikk. Så sa han rolig og behersket: "Se dit, der nede. Hva tror du disse ting er?"

Han pekte på noe, som jeg først antok var en flokk åndeskikkelser, som kom svevende bort imot oss, som om de førtes av sted av en sterk vind. Da de kom nær, så jeg at de tilsynelatende var sjelløse astralhylstre, men ikke som de gjenferd jeg hadde sett beleire mannen i isburet. Disse var tilsynelatende så livaktige og av animalsk kraft. De synes dog å bevege seg ganske automatisk, som om de var uten form for intelligens. De drev av sted og svingte rundt, som de bøyer på havet som man fortøyer båter til. Da de drev forbi oss, fanget min venn en av dem med sin viljekraft, så den sto stille, svevende i luften.

"Se nå," sa han, "kan du se at den ligner en levende dukke? Den er resultatet av en

del små levende spirer, som et menneske fortsetter å avlegge fra sitt jordiske legeme. Slike emanasjoner fra det animalske eller lavere liv er sterke nok til, når de bringes i forbindelse med astralplanets magnetiske krefter, å danne disse etterligninger av jordiske menn og kvinner, og immaterielle nok til å være usynlige for menneskets fysiske syn, men en liten grad av klarsyn vil gjøre mennesket i stand til å se dem. En sterkere og høyere grad av clairvoyance vil gjøre mennesket i stand til å se omtrent det samme som du nå ser, nemlig at de ikke er virkelige åndehylstre, men vesener uten sjele-spire. Og en annen enda høyere grad av clairvoyante evner vil avsløre, at det aldri har vært en sjel i denne form, og videre at den aldri har hatt bevisst eksistens slik som et astralhylster har.

Alminnelige clairvoyante mennesker er ikke tilstrekkelig utdannet til å utvikle disse forskjellige grader av klarsyn. Det er derfor kun få clairvoyante, som er i stand til å konstatere, om det var en virkelig sjel innhyllet i en astralform, eller en form som sjelen hadde forlatt. Eller for å gå enda videre: en som aldri hadde huset en sjel.

Nå skal jeg vise deg et eksperiment med denne astralform. Men legg først merke til, at slik som den oppfører seg, er den livlig og full av jordplanets liv og har ikke det sammensynkende preg, som dem som engang hadde rommet en sjel og befant seg i en oppløsningsprosess. **Og legg også merke til, at denne friskt utseende astralform, vil oppløse seg langt hurtigere enn de andre; den har nemlig ingen av de høyere livsprinsipper knyttet til seg, som de har som engang har rommet en sjel, og dette livs prinsipp blir ofte tilbake i lengre tid og hindrer den endelige oppløsning.** Astrale former må hente deres liv fra en høyere kilde - fra virkelige sjelespirer - hvis ikke hører de snart opp med å eksistere."

"Men hvordan får de skikkelser av menn og kvinner?" spurte jeg.

"Ved den åndelige, magnetiske strøm, som fortsettende flyter gjennom eteren i verdensrommet. Disse livsstrømmer er av en mer eterisk grad, enn den som dødelige vitenskapsmenn har kjent, idet de i virkeligheten er dennes åndelige sidestykke. Slik virker de også på disse skymasser av menneskelige atomer, på samme måten som elektrisitet virker på en fuktig vindusrute, som når den fryser - danner et bestemt mønster. Slik danner den dem i menns og kvinners skikkelser."

"Er det da også astralformer av dyr?"

"Det er det riktignok, og mange av dem er noen meget underlige og groteske kombinasjoner. Jeg kan ikke vise deg noen av dem nå, for din synsevne er enda ikke fullt utviklet, og vi reiser også alt for hurtig av sted til at jeg er i stand til å hente dem frem. Men en dag skal jeg vise deg dem sammen med mange andre eiendommelige ting, som hører til på astralplanet. Jeg kan fortelle deg, at atomene kan klassifiseres i forskjellige hoved grupper, og at hver gruppe har en spesiell tiltrekning for andre av dens egen slags. Slik vil vegetabiliske atomer tiltrekke hverandre for å danne astrale trær og planter, mens animalske atomer vil danne seg i likhet med dyr, fugler osv, og menneskelige atomer bli til menn og kvinneskikkelser. I noen tilfeller, hvor atomene kommer fra meget lavt utviklede menneskelige vesener, vil de blande seg med dem fra de lavere livsformer og skape groteske, fryktelige skapninger, som både ligner mennesker og dyr, og når de ses av clairvoyante i en halv transetilstand, kalles de mareritt-visjoner.

I jordsfæren blir det til stadighet avkastet en stor sum av disse levende atomer fra menneskets dyriske liv, og de vedlikeholder og fornyer de astrale former, men hvis vi ville flytte et av disse astral-skall til en planet, hvis sfære ligger over det fysiske plan, kunne den ikke eksistere; den ville bli som en skadelig damp og kastes bort. Disse astrale vesener, som jeg har nevnt, er skapt av skymasser av menneskelige atomavleiringer, og da de aldri har tjent som en sjels drakt, lever de ikke lenger enn en

isblomst på en vindusrute, med mindre kraften fra en høyere intelligens virker på dem og forsterker deres leveevne til en forlenget eksistens. **Det du ser er de uttrykksløse, som voksdukker - og låner lett seg selv til en eller annen intelligens som kan gi dem et bestemt preg. Det brukte tidligere tiders magikere dem til. Astrale atomer, av enten planter, dyr eller menneskelige vesener, må ikke forveksles med virkelige ånds- eller sjelsbekledende atomer, som danner den virkelige astralverden og dens beboere.** Enhver slags astrale mennesker er et mellomgradsmateriale av det tunge jordiske stoff og den åndelige verdens mer eteriske stoff, og vi taler om en sjel i sitt astrale hylster for å finne et uttrykk for den jordbundne *tilstand*, en tilstand som er alt for subtil til jordisk eksistens, og alt for tungt kledd til å kunne stige opp til de høyere sfærer i den åndelige verden, eller stige ned til de lavere."

"Du mener altså, at en ånd, selv i den laveste sfære, er mer spiritualisert med hensyn til legeme enn en jordbunnen ånd?"

"Ja, det gjør jeg. Astralplanet strekker seg liksom et belte rundt om hver planet og er, som jeg sa, dannet av det stoff, som er for fint til å oppsuges igjen av den fysiske planet, og for tungt til å unnsnippe planetmassens sfære til dannelsen enten i de lavere eller de høyere sfærer. Astralmaterialet er stoff under oppløsning eller forandring fra den ene form til den annen, og det er kun en sjelemagnetismes livgivende kraft, som kan holde den sammen i en eller annen skikkelse.

Med hensyn til de menneskelige astralskall, som engang som hylstre har omsluttet en individualisert sjel, så har de astrale atomer oppsugd en større eller mindre grad av virkelig livsensessens, alt etter som sjelens jordiske eksistens har vært god eller ond, opphøyd eller fornedret, og denne sjelsmagnetisme danner i lengre eller kortere tid et bånd mellom astralskallet og sjelen, som har vitalisert den. Når alle sjelens ønsker er rettet mot høyere ting, er båndet snart brutt, og det astrale skall oppløses snart, mens båndet til en sjel med onde ønsker kan vare i århundrer og lenke den til jorden og i virkeligheten gjøre den jordbunnen. I noen tilfeller vil astralskallet til en sjel, som har levd et meget dårlig liv, ha absorbert så mye av dens livsevne, at det tomme skall, etter at sjelen er sunket ned i den laveste av alle sfærer, vil stadig sveve omkring jorden som et svinnende bilde av sin bortdratte eier. Slike skikkelser sees iblant av clairvoyante som spøkelses på de steder hvor de engang levde. De har ingen egen intelligens, da sjelen er borte, og de kan hverken påvirke medier eller bevege bord og heller ikke andre ting, unntatt som redskaper for høyere intelligenser, likegyldig om de er gode eller onde.

Det astralskall vi nå har foran oss, har ingen sjelsvitalitet i seg og har aldri hatt noen; den vil derfor snart oppløses og dens atomer absorberes av andre. Men se nå hvordan den kan brukes, når den påvirkes av min vilje og belives for en tid av min individualitet.'

Mens han talte så jeg plutselig den astrale dukke bli levende og intelligent og derpå glid bort til en fra broderskapet, som Hassein hadde utvalgt, og rørte ved hans skulder, idet den syntes å si: "Venn, Hassein Bey hilser deg", hvoretter den med et bukk for den smilende og forbausede broder gled tilbake til oss, omtrent som om Hassein hadde holdt den i bånd som en dressert ape.

"Nå kan du se," sa han, "hvordan jeg kan bruke denne astrale form som sendebud eller til å utføre en eller annen handling, som jeg ønsker gjort ute der et sted; og du kan forstå hvordan de gamle magikere kunne utføre ting fjernt fra dem selv, uten at de tilsynelatende selv tok del i det. **Disse astrale kan imidlertid kun brukes på astralplanet. De kan ikke bevege eller flytte noen som helst gjenstand, selv om de er synlige for den dødelige som benytter dem.**

Andre astrale mennesker, som består av mer materielt stoff kan, brukes til å finne

skatter som er gjemt i jorden, som for eksempel kostbare steiner eller metaller som er skjult for menneskenes øyne. Det er imidlertid imot loven at jeg forklarer deg hvordan dette kan gjøres, og de magikere, som har oppdaget og gjort bruk av slike midler, er senere blitt ofre for disse vesener, som de kunne gjøre bruk av, men sjeldent fortsette å ha makt over."

"Men kan slike astrale mennesker være en virkelig fare for mennesker, hvis de kommer under ond innflytelse?" spurte jeg.

"Det kan de riktignok. Og du kan sikkert tenke deg, at selv om jeg ikke kunne finne på å ikle meg en slik astral skikkelse, så kunne en mer uvitende ånd lett fristes til å gjøre det, hvis han ville føles og sees på jorden i en mer håndgripelig skikkelse, enn den han har etter å ha forlatt jordplanet. Men hvis han gjør det, løper han en stor risiko, idet han skaper et bånd mellom seg og det astrale hylster; og da det ikke så lett kan brytes, vil han være bundet til det på astralplanet i lengre tid.

Det er slik den idé er oppstått, at mennesker på jorden, som prøver å få kunne se deres avdøde venner, trekker disse ånder tilbake til jordiske forhold og på den måten skader dem. Det er mange uvitende ånder, som ellers er gode og rene, som har begått den feil å ikle seg et av disse astrale hylstre eller skall, som en eller annen ånd hadde etterlatt seg, og så oppdaget at den hadde gjort seg selv til fange på jordplanet, inntil en høyere intelligens kom den til hjelp og utfridde den.

På samme måte kan ånder av lav type finne på å ikle seg slike tomme astralkleder, men i dette tilfelle forhindrer åndens (eller sjelens) grovhet dem i å beholde dem særlig lenge; den grove vibrasjon i den lave ånds eget legeme virker som en giftig luftart på drakten og splitter den i tusen biter. **For en ånd over astralplanet virker astralhylstret så solid som jern, men for en ånd under det er disse som skrapelige skall, som om de var laget av damp. Jo lavere nivå sjelen befinner seg på, desto fastere er dens hylster og hemmer dens krefter, så den hindres i at heve seg til en lysere og høyere sfære.**"

"Du mener altså, at ånder somme tider bruker disse astralskaller, når de narrer jordiske medier, og at de enten kontrollerer formen uavhengig, eller riktig trer inn i den?"

"Det gjør de nemlig. En ånd, som befinner seg over jordplanet og som er ivrig etter å la seg se eller vise seg for en clairvoyant av laveste eller første grad, vil iblant inn i slik en skal, etter sin identitet. På den måten vil den clairvoyante virkelig kunne se den og beskrive den.

Men faren for den er, at når den gode ånd med begrensede kunnskaper igjen vil forlate det astrale hylster, finner den ut av at den ikke kan gjøre det; den har vitalisert det, og dets sterke liv holder det fanget, og det er ofte vanskelig å befri den. ***På samme måte kan det skje, at et jordisk medium har vært så lenge under en ånds kontroll, at det er skapt et bånd mellom dem, som til sist blir som en lenke.*** For en ånd fra de laveste sfærer er et astralt hylster bare en bekvem og umerkelig klesdrakt, som den tar over seg og derved skjuler sitt eget vanskapte åndelegeme, og på den måten fører den de clairvoyante bak lyset; de er nemlig ute av stand til å se den dårlige ånd innenfor. Men for en god og ren ånd er astralhylstret som en jernkledning, som kan holde den fanget."

"Skjer det da ved seanser på jorden, når en ånd vil etterligne en annen?"

"Ja, det skjer meget ofte, hvor en ondsinnet ånd er for lav en type til å kunne komme i direkte berøring med mediet. Du må forstå hvor vidunderlig dødelige menns og kvinners tanker avspeiles i astralplanets sfære; de er som malerier som kan oppfattes og besvares av ånder, som er i stand til å lese dem. Det er ikke alle ånder som har denne evne, liksom det heller ikke er alle mennesker på jorden som kan lese en avis eller skrive et brev. Det krever forstand og oppdragelse hos oss, liksom hos dem på jorden.

De ånder, som mennesker på jorden bør vokte seg for, er ikke så meget de halvt utviklede eller stakkars uvitende på jordplanet og i de lavere sfærer, hvis fornedrede levesett har gjort dem til hva de er; de er ofte glade for en hjelpende hånd som kan løfte dem opp. Men det er de intellektuelle ondskapsfulle, de som har sjelelige og legemlige store krefter, og som kun har anvendt dem til onde formål. De utgjør den virkelige fare, som man skal passe seg for. **Kun hvis jordens medier får bedre viten om disse forhold kan de arbeide riktig, for så vil dødelige og ånder kunne arbeide i forening og gjensidig beskytte den spiritualistiske bevegelse mot bedrageri og feil.**

De velmenende, men halvt uvitende ånder og dødelige, som gjør en god gjerning ved å henlede menneskenes oppmerksomhet på saken, skader ofte både seg selv og andre. Det er noe lignende som når uvitende kjemikere utsetter både seg selv og andre for ulykker ved deres eksperimenterende søken etter kunnskap."

"Men mener du ikke at rene motiver vil være tilstrekkelige til å beskytte dem?"

"Vil rene motiver beskytte et barn mot å bli brent, hvis det rører ved en glødende ovn? Nei, det eneste riktige er å holde barnet så langt vekk fra ovnen som mulig. Det gjør vise og gode beskyttere i den åndelige verden i stor målestokk, men hvis barnet fortsetter å nærme seg ovnen og hele tiden prøver å berøre den, er det umulig annet enn at de brenner seg."

"Du vil altså ikke tilråde en ubetinget utvikling av alle de dødeliges (altså jordmenneskenes-) mediumistiske evner?"

"Nei, det vil jeg absolutt ikke. Men jeg ville ønske, at alle mennesker gjorde bruk av de evner, som er blitt omhyggelig utviklet under vise beskytteres veiledning. Og jeg ville ønske at alle, som virkelig er ivrige etter å utvikle evner som kan brukes til å gjøre godt mot andre, ville bli hjulpet til å utvikle dem. Men når man tenker på, hvor mangfoldige og egoistiske de mediumistisk begavedes motiver kan være, så vil du kunne forstå hvor vanskelig det er å beskytte dem. Min oppfattelse er kanskje farget av race- eiendommeligheter og min jordiske oppdragelse, men jeg vil innrømme at jeg ville ønske at mediumiteten ville bli begrenset til dem, som har bevist at de er rede til å oppgi de mer materielle fordeler ved å være medier. Jeg ville helst se dem som et samfunn, som har gitt avkall på menneskelig ærgjerrighet. Men la dette nå være. Jeg vil nå la dette astrale skallet vise deg en annen type av samme slags."

Med disse ord rakte han raskt sine hender i været og sa noen ord på et ukjent språk, hvorpå astral-mennesket, som inntil nå hadde svevet ved siden av oss, stanset og syntes å sveve frem og tilbake noen sekunder, inntil en fremtredende magnetisk strøm grep den og førte den av sted som drivtømmer på vannet. Da jeg vendte mitt blikk fra den, så jeg en klynge mørke, uhyggelige og fryktelig utseende skikkelser nærme seg oss. Det var astrale skall, som aldri hadde omsluttet noe sjeleliv, men de så dog ikke ut som den pene vokslignende astralen, som nettopp var blitt sendt bort. Sammenlignet med den var de nyankomne i alle henseender frastøtende.

"Disse her er emanasjoner fra menn og kvinner av en lav intellektuell type og et slett og sanselig levesett," sa Hasein. "De er fra det jordiske livs berme - ikke kun den sosiale berme men også de høyere samfunnslags berme, hvor det leves et likeså umoralsk liv. Slike vesener som disse kan vitaliseres av en ond intelligens og anvendes i den aller verste øyemed. Da de er så materielle, kan de også brukes til å innvirke på materielle gjenstander på jorden, og de brukes til det man kaller sort magi og trolldom. De blir også - om enn sjeldent - brukt av høyere intelligenser til å utvirke fenomener i sanser. Når de er under kontroll av visse gode intelligenser, skjer det ingen skade, men hvis de brukes av slette eller uvitende mennesker, utgjør de en fare, som jeg ikke fullt ut klarer å beskrive.

Disse astrale mennesker og de av lignende slags i hvem sjele-spiren enda dveler

som i et fengsel, er årsak til de grove og farlige manifestasjoner, som ofte forekommer i sirkler, hvor det avholdes seanser. Det er seanser hvor mennesker, som ofte fører et slett levesett, og mennesker som er for uvitende til å kunne beskytte seg selv, er samlet for tidsfordrivi skyld eller bare av nysgjerrighet."

"Og hvordan klassifiserer du de vampyrer, som mennesker rundt om i verden tror så fast på?"

"Vampyrånder er vesener, som engang har hatt et jordisk liv men har misbrukt det i den grad, at deres sjeler stadig er fengslet i astralhylstret. De forsøker at suge den animalske vitalitet ut av levende menn og kvinner for på den måten å kunne holde seg på jordplanet og derved redde seg fra at synke ned til de meget lavere sfærer. De klynger seg ivrig til det astrale hylster for at forlenge deres liv, på samme måte som mennesker på jorden, som har levd et slett liv, klynger seg til deres jordiske legeme, fordi de er redd for at synke ned i en eller annen ukjent dybde av mørke og redsel. Den stadige fornyelse av det animalske og astrale liv setter ofte disse vampyrånder i stand til å bli i jordsfæren i århundrer."

"Kan en vampyrånd få fatt i så meget materiale, at den kan vise seg i en dødelig skikkelse og ferdes blant mennesker, slik som det fortelles i mange beretninger?"

"Hvis du mener om den kan lave seg et fysisk legeme, så må jeg si nei, men det skjer at den fullstendig kan bemektige seg en dødeligs legeme, som andre ånder gjør, og på den måten kan den få det besatte legeme til å bøye seg under sin vilje. Når en vampyrånd ikler seg en dødeligs legeme, kan den forandre dettes ansiktsuttrykk, så det kommer til å ligne vampyrens eget tidligere jordiske utseende, og ved den vitalitet den oppnår ved besittelsen av et fysisk legeme kan han - eller hun, for vampyrer kan være av begge kjønn - gjennomføre et eiendommelig dobbeltliv. Det er slik noe de uhyggelige fortellinger handler om. De fleste vampyr-ånder er dog ikke i besittelse av noe jordisk legeme, de svever omkring på jordplanet i deres eget astralhylster og suger kraft fra de mediumistiske mennesker, hvis spesielle organismer utsetter dem for slike angrep, uten at de selv er vidende om at det eksisterer slike vesener. Disse stakkars dødelige lider konstant av utmattelse og kraftsløshet uten å vite hva den skyldes."

"Men kan de dødeliges skytsånder ikke verne dem mot slike vesener?"

"Ikke alltid. Hvis de kan beskytte dem, gjør de det, men de kan kun gjøre det på samme måte som man advarer et menneske mot en smittsom sykdom, som det utsetter seg for ved å besøke de steder hvor sykdommen florerer. De kan advare det mot de steder, som vampyrånder føler seg tiltrukne av på grunn av den forbindelse de har opprettet med dem som lever et lavt jordisk liv. Skytsånden kan inngi den dødelige en instinktmessig frykt for de steder, hvor det begås forbrytelser, og hvor dårlige mennesker ferdes. Men ettersom mennesket er i besittelse av en fri vilje og alltid har rett til å bruke den, er det ikke mulig å gjøre annet enn at advare. Mennesket kan jo ikke alltid ledes som en dukke; det må høste sine egne erfaringer, hvor bitre de enn er. Det vil alltid bli gitt det kunnskap, veiledning og hjelp, men kun på en slik måte, at det ikke griper inn i dets frie vilje. Og mennesket får derved kun den kunnskap det selv ønsker. Intet vil noen sinne bli påtvunget det fra den åndelige verden".

Kapittel 18

Ankomsten til Helvete

(The Approach to Hell)

Jeg ville gjerne ha stilt Hassein en hel del flere spørsmål om astralplanet og dets mange besynderlige livsformer, men vi var nå i ferd med å legge dette bak oss for å passere de lavere sfærer, som jeg tidligere hadde utforsket. Vi gjennom -for rommet med en vidunderlig hastighet - ikke med tankens hurtighet, men med en fart som er vanskelig for dødelige å fatte. Fremad og stadig fremad svedde vi, snart dalende, snart stigende, for til sist å synke lavere og lavere, inntil vi omsider kom helt bort fra de lysere sfærer. Etter hvert som vi sank dypere og dypere, listet det seg en følelse av frykt over våre sjeler, og vår samtale hørte opp. Vi syntes på forhånd å kunne føle dette lands redsler og dets beboeres sorger.

Jeg fikk langt borte øye på en stor sammenpakket masse, som lignet sort røk og syntes å henge som et mørkt teppe over hele det land vi nærmet oss. Etter hvert som vi svedde fremad og nedover, ble disse store sorte skyer farget med et svovelaktig utseende; de utsendte flammer liksom tusener gigantiske vulkaner. Luften var så trykkende, at vi knapt kunne ånde, og en fornemmelse av utmattelse, som jeg aldri før hadde kjent, lammet mine lemmer. Til sist gav vår leder ordre til å stanse, og vi steg ned på en sort fjelltopp, som så ut som om den skjød frem av en sjø av blekk. Herfra så vi i horisonten det gyselige, spøkelsesaktige land.

Hassein kom bort til meg for å si farvel og gi meg de siste anvisninger, som Ahrinziman hadde sendt meg.

"Jeg kommer nå og da," sa han, "for å gi deg underretning om din elskede og dine andre venner. Og så kan du samtidig sende bud til dem. Husk på at du hele tiden er omgitt av bedrag og falskhet av enhver art, og tro ikke på noen som sier de kommer som sendebud fra oss, med mindre de kan gi deg din ordens passord. Når du sier til dem

"Håpet er evig," og de så svarer: "og sannheten er uovervinnelig," og samtidig gjør korsets tegn, så kan du stole på deres hensikter; for korset er sannhetens symbol til alle tider. Ingen som er falsk eller ond tørr gi deg dette tegn.

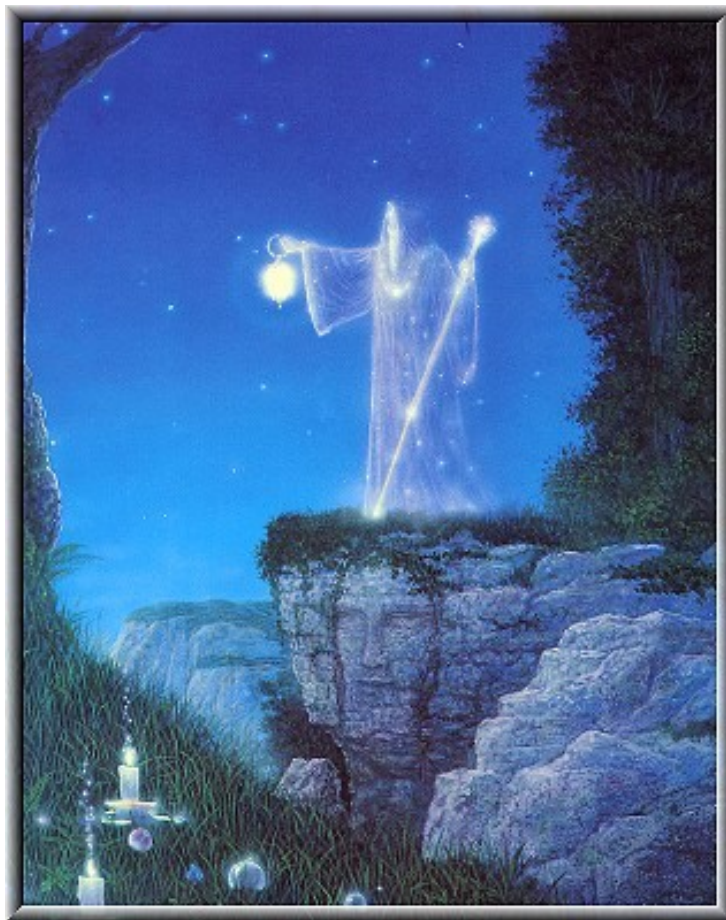
De kan gjette seg til dine tanker, men de er ikke i stand til å lese dem klart, da du står over dem i åndelig utvikling, og selv om du vet at du til en viss grad er underkastet deres vilkår ved å trenge inn i deres sfære, vil det ikke være helt virksomt, kun i tilfeller av at dine egne lave tilbøyeligheter spiller inn, vil det være mulighet for at det knyttes bånd mellom deg og dem. Når de bruker deres forstands høyeste kraft, vil de være i stand til å legge feller for deg og uttenke smarte planer for å friste og lokke deg i fellen.

I disse områder er det personer, som var i besittelse av deres tids største intelligens, men som på grunn av deres forferdelige levesett har nedsenket seg i disse lave sfærer, hvor de hersker over alle omkring seg, ja, de er enda verre tyranner enn da de vandret på jorden. Vær derfor forsiktig, husk på alle de advarsler vi har gitt deg. Du vil fra tid til annen motta hjelp og oppmuntring fra dine oppriktige venner, inntil din misjon er fullført. Og vi håper å se deg som seierherre i en god sak, når du vender tilbake.

Farvel, kjære venn. Og må vår Faders velsignelse være med deg!"

Jeg skiltes deretter fra Hasein med oppriktig sorg og dro av sted med vår skare.

Det siste vi så, idet vi steg ned, var våre venners hvitkledte skikkelser, som avtegnet seg skarpt mot den mørke himmel, mens de vinket farvel til oss.

3. DEL

HELVETES KONGERIKE

Kapittel 19

Veggen av ild (*the Wall of Fire*)

Den ledsager, som skulle følge meg på denne ekspedisjon, hadde tidligere oppholdt seg i denne sfære og var derfor en god fører i dette redslenes land.

"Vi må dog snart skilles og gå hver vår vei," sa han til meg. Men den ene av oss kan alltid, hvis det er nødvendig, kalle den andre til hjelp."

Vi nærmet oss noe, som så ut som en stor mur av røk og ild. Jeg bemerket til min ledsager, at den så merkverdig materiell ut. **Jeg var ganske vist vant til, at våre omgivelser i ånde verdenen var meget reelle og solide, selv om de dødelige**

tror at de er meget eteriske, ettersom de ikke kan sees med jordiske øyne; men disse tykke røkskyer, disse slikkende ildtunger svarte ikke til min forestilling om helvete. På mine tidligere vandringer hadde jeg ganske vist sett mange dystre huler og ulykkelige ånder, men jeg hadde ikke sett ild eller flammer av noen slags, og jeg har aldri trodd på materielle helvetesflammer. Jeg anså legenden om "helvetes ild" som en billedlig tilstand for de ulykkelige bakenfor død og grav. Det er også mange som har sagt, at her er lidelsene sjelelige og subjektive, men på ingen måte objektive. Jeg ytret noe om det til min ledsager, og han svarte:

"Begge oppfattelser er i en viss forstand riktige. *Disse flammer og røk oppstår av de åndelige utstrømninger fra de ulykkelige vesener, som oppholder seg bak denne ildmur.* Selv om de ser materielle ut for dine øyne, som er blitt åpnet for åndelige ting, ville de dog være usynlige for jordiske øyne, hvis noen som er ikledd jordisk stoff ved et under skulle besøke dette sted. I denne mur er det ikke noe som ligner jordisk stoff, ikke desto mindre er den materiell nok, ettersom både jordisk og åndelig er ikledd en eller annen form for stoff. Det finnes uendelig mange variasjoner av stoff, fordi ånden i de forskjellige sfærer må ha noe å ikle seg for å være synlig. Disse flammer, som er utstrålinger fra lavtstående ånder, er mer kompakte og solide av utseende enn de er for åndene selv."

Min ledsagers navn var "Trofast Vennen"; ("Faithful Friend"); det var et navn han hadde fått til erindring fra en hengivenn venn, som misbrukte hans vennskap og til sist forrædde ham, men som han allikevel hadde tilgitt og hjulpet på et tidspunkt, hvor skam og ydmykelse hadde overveldet forræderen, og hvor bebreidelse og forakt og endog hevner ville synes berettiget i *det* tilfellet.

Denne i sannhet edle ånd hadde i sitt jordiske liv vært en meget lite moralsk person, som ved sin død var gått til de lavere sfærer nær ved jordplanet. Men han hadde hurtig

hevet seg, og på den tiden da jeg møtte ham, var han medlem av Broderskapet i den andre sfære, liksom jeg. Men han *hadde* engang vært i helvetets kongerike.

Nå nådde vi noe som lignet krateret av en enorm stor vulkan. Over oss var himmelen, men den var sort som natten. Hvis ikke flammene fra krateret hadde gitt et blekt flimrende skjær fra seg, ville vi ha befunnet oss i fullstendig mørke. Vi sto over for en ildmur, og enhver som ville inn eller ut av dette land måtte gå gjennom denne mur.

(illustrasjon på hjelpere som har sitt virke i de lavere plan)

"Se Franchezzo," sa min ledsager, "vi skal gå gjennom denne ildmur. Men du skal ikke være redd, for så lenge ditt mot og din vilje ikke svikter deg, og du bruker hele din viljekraft til å undertvinge ilden, kan den ikke komme i berøring med deg. Legenden forteller, at da jødene skulle over det Røde Hav, vek vannet til side for dem, så de kunne gå tørrskodd over, slik kan vi også gå uskadde igjennom. Men hvis en viljesvak og forsagt person ville våge forsøket, ville det mislykkes for ham, og han ville bli kastet tilbake av disse flammer. De driver tilbake av en viljekraft innefra, som settes i bevegelse av de ubendige og kraftfulle vesener, som hersker her, og som tror at de på den måten kan beskytte seg mot inntrengningen fra høyere sfærer. Men for oss, med de åndelige legemer vi har, er disse flammer og disse klipper i dette land ikke mer ugjennomtrengelige enn de massive dører og murer på jordplanet, som vi kan passere etter behag. Slik kan vi passere gjennom disse ting, som det her er tale om, som er solide nok til å sperre de ånder inne, som bor i dette land. Jo mer subtil en ånd er, desto mindre er den bunnet av stoffet, men desto mindre kraft har den også, hvis den ikke får hjelp, til å innvirke på de utstrømninger av det fysiske stoff, som utgår fra visse medier. Liksom på jorden må vi også betjene oss av auraen

fra en eller annen mediumistisk ånd i denne sfære for å kunne innvirke på gjenstandene. Når vi trer inn i den, vil vi føle at våre åndelige krefter liksom blir svakere; **for å kunne gjøre oss synlige for dem som ferdes her, må vi derfor ikle oss sfærens art av stoff, men derved vil vi også bli mottakelige for de fristelser som møter oss her.** Våre

lavere tilbøyeligheter vil bli animerte på alle måter, og vi må kjempe for å hindre dem i å beherske oss igjen."

Min venn tok nå min hånd i sin, og vi satte hele vår vilje inn på å passere gjennom muren. Jeg innrømmer at jeg var redd da vi begynte å trenge inn, men jeg mobiliserte alle mine tanker og krefter i et "nå gjelder det", og så merket jeg at vi svevde gjennom flammene. De vek til side, og vi passerte som gjennom en tunnel.

Da vi var kommet igjennom, befant vi oss i et nattemørkt land. Det ville ha forekommet meg å være en sort bunnløs avgrunn, hvis vi ikke hadde stått på en mark med fast jordbunn under føttene og med den mørke røksky svevende over oss. Hvor langt dette land strakte seg, hadde jeg ingen forestilling om, da den tunge atmosfære som en tykk tåke sperret for utsikten, og min ledsager fortalte meg, at det strakte seg gjennom hele den ville og øde sfære. Noen steder så jeg en sammenhopning av klipper på den øde ørkensletten, mens det andre steder syntes å være flokker av stinkende krypdyr, slimete uhyrer og store flaggermus. Det fantes også tette skoger, som var fulle av store trær med et heslig utseende - nesten som om de var i stand til å fange og snøre alle sammen, som våget seg inn i deres nærhet. Jeg har under mine vandringer i dette land sett grufulle avgrunner, men hverken jeg eller noen andre kunne beskrive hva som var i deres bunn.

Vi sto stille og så oss om, og litt etter litt vendte mine øyne seg til mørket, så jeg kunne skimte litt omkring meg, men ikke særlig tydelig. Jeg oppdaget at det foran oss strakte seg en landevei, som førte ut over den sorte slette vi sto på. Sletten var dekket av støv og aske, som om alle tilintetgjorte forhåpninger og alle spilte jordeliv var spredt ut på dette sted.

Vi fulgte landeveien og kom snart til en port-buegang, som var bygget av veldige stenblokker, som var stablet oppå hverandre. Et stort forheng, som lignet sort tyl, sperret for åpningen. Da jeg kom nærmere så jeg til min forferdelse, at forhenget var laget av åndehår med innlagte perler, som lignet øyne. Det forferdeligste av det hele var at øynene så ut til å være levende, og at de så bedende på oss og fulgte alle våre bevegelser, som om de ville utforske hvorfor vi var kommet til dette sted.

"Har disse øyne liv?" spurte jeg.

"Sjeleliv? Nei, men vel astralliv, og de vil fortsette å leve slik - så lenge de sjeler som de tilhører enda oppholder seg i de legemer som disse øyne er revet ut av. Dette er en av helvetes porter, og vokteren morer seg med å dekorere den med sine ofres øyne på denne måten. **Alle som oppholder seg her, har i deres jordiske liv gjort seg skyldige i de verste grusomheter og den fullkomneste forakt for barmhjertighetens og rettferdighetens lover.** Når de ankommer hit, går alle deres ønsker ut på å finne nye midler til å tilfredsstille deres grusomme lyster, og derved utsetter de seg for å bli ofre for vesener, som er enda verre enn dem selv, og som har sterkere viljer og større intelligens. Dette er grusomhetens sted, og de som regjerer her gjør nettopp slike ting i kraft av deres overlegenhet i grusomhet. De usle ånder som disse øyne tilhører, og som enda har deres fordervede sjelekim fengslet i deres lemlestedede legemer, vandrer omkring i dette trøstesløse land, eller også er de hjelpeløse slaver for deres tyranner, berøvet endog den innskrenkede synsevne, som andre har i dette skrekkelige land. Det eksisterer dog et vibrasjonsbånd mellom øynene og deres eiere, som bevarer et gjenskinn av liv i de førstnevnte, inntil sjele-kimene har skilt seg av med sitt nåværende hylster og er steget opp til et høyere livsstadium."

Mens vi så den forferdelige port, ble forhenget trukket til side, og to mørke vesener,

halvt menneskelige halvt dyriske, kom ut. Vi benyttet oss av anledningen til ubemerket å smyge oss forbi portens vokter - et jetteaktig best, vanskapt og med forvridde lemmer og mer uhyggelig å se på enn fablenes verste udyr. Med en vill latter og grove skjellsord sprang han etter de skjelvende ånder, som redselslagne flyktet for ham, men hverken han eller de syntes å kunne se oss.

"Er disse vesener uten sjel?" spurte jeg og pekte på de flyktende ånder. "Har de noen sinne levd på jorden?"

"Ja, avgjort. Men de var meget lavtstående ville, neppe bedre enn rovdyr og like så grusomme som de. *Det er derfor de er her.* Antagelig blir midlet til deres fremskritt, at de gjenfødes i en litt høyere form for jordisk liv, hvor de så etter deres erfaring her, som kun er kort, på en eller annen måte bevarer fornemmelsen av at det finnes et sted hvor gjengjeldelsen og rettferdigheten bor, men deres forestilling om Gud vil være preget av deres dunkle erindring om de sterke vesener som hersker på dette sted."

"Tror du da på reinkarnasjonslæren?"

"Ikke som en absolutt lov alle ånder er underkastet. Men jeg tror at reinkarnasjon er et mektig middel til fremskritt for mange vesener. Enhver ånd eller sjel, som fødes til planetarisk liv, har voktere fra de himmelske sfærer, som våker over dens ferd og oppdrar sjelen med de midler, som svarer best til dens utvikling og visdom. Disse voktere eller skytsengler som noen kaller dem, har forskjellige oppdragelsesmetoder. Man har nemlig sagt meg at det ikke hersker ensretning noen steder; det finnes ikke veier som alle skal følge. Hver tankeretning har sin gjenpart på jorden, og denne finnes i all sin fullkommenhet og står i forbindelse med de høyeste lærere i de himmelske sfærer. Herfra går som så budskaper til jorden gjennom ånder i de mellomliggende sfærer. Alle pilegrimer streber etter det samme mål, men hver følger sin egen særlige vei. Skytsengelen våker over sjelekimet i mennesket under hele dets barndom og ungdom. Det vil si fra det øyeblikk det har fått individuell bevissthet, til det ved gjentagne erfaringer og utholdende utvikling har nådd samme intellektuelle og moralske nivå som skytsengelen selv.

Når tiden er inne, blir den slik utviklede ånd, selv skytsengel for en eller annen nyfødt sjel. Man har også sagt meg at sjele-kimet i sitt første stadium, er som ethvert annet frø, som har slumrende krefter i seg. Det er i virkeligheten en gnist av Guddommen, som i seg rommer alt hva som kreves for å danne en fullkommen, udødelig sjel. Den er av natur udødelig og uforgjengelig, da den er utgått fra ***Den som er udødeligheten og uforgjengelighetene selv.*** Men liksom frøet, hvis det skal gro, må legges i jordbunnen, må sjelens frø legges ned i stoffets mørke - først i de lavere former, siden i de høyere - for å kunne gro og vokse opp mot det guddommelige. *Noen lærere mener, at sjelen utvikles hurtigere, hvis den gang på gang gjenfødes i det jordiske liv for å repetere forsømte erfaringer og rette opp de forut begåtte feil.* De sjeler som er under deres ledelse, må gjennomgå flere jordiske liv; og hver gang øker de deres kunnskaper og oppnår en høyere åndelig utvikling.

Med det ikke sagt at alle ånder skal utvikles på denne måte. Det finnes andre lærere som mener, at de åndelige sfærer byr på like så gode og kraftige metoder til sjelens utvikling, og som heller enn å la sine "elever" gjenfødes på jorden sender dem til de lavere sfærer for dér å høste den erfaring, som utvikler dem. Dér må de så i erindringen gjennomleve deres jordiske liv; og den urett de har begått må de sone i den åndelige verden. Hver sjel har sin egen karakter og sin egen individualitet og må derfor oppdrages på en måte som passer til den. *Hvis det ikke var slik, ville alle ligne hverandre, og følgen ville være en ensformig likhet og væremåte.* Så ville som ikke finnes omveksling og motsetninger og alt det som gir det jordiske liv farge, og det er min oppfattelse, at dette også fortsetter i de himmelske sfærer.

Derfor prøver jeg aldri på å anlegge én bestemt regel eller anskuelse for de ånder jeg kommer i berøring med. Under vårt besøk i denne sfære vil vi heller ikke kunne se mer enn en brøkdel av de onde ånders uhyre utstrakte rike, og dog strekker vår streiftog seg her lengre, enn hvis vi reiste over den lille planet, som kalles jorden, og som vi begge kommer fra. Det er den alminnelige lov i den åndelige verden, at likt tiltrekker likt, og de som har motsatte naturer frastøter hverandre, så de aldri møtes eller bare kommer i hverandres sfærer. *Under våre vandringer her vil vi derfor kun møte dem, som vi har noe til felles med vedrørende nasjonalitet eller temperament, selv om det er aldri så ubetydelig.*"

Kapittel 20

"Keiser byen"

(The Imperial City)

Vi fulgte nå en bred vei, som var belagt med noe som lignet sort marmor. På begge sider var det dype avgrunner, hvis bunn skjultes av tåkemasser. På vår vei møtte vi en del mørke ånder, som gikk frem eller tilbake. Noen bar tunge byrder på ryggen, andre nesten kravlet på alle fire som dyr. Klynger av slaver gikk forbi oss; de hadde jernbånd om halsen og var sammenlenket med kjeder. De kom fra den andre indre port, som førte inn til noe jeg oppfattet som en befestet by med mørke bygninger. Veien, bygningenes stil og mange av åndenes utseende gav meg det inntrykk, at vi nærmet oss en festning - eller som sagt en befestet by, som hadde stor likhet med dem som fantes i den gamle romertid - dog med den forskjell at alt her hadde noe stygt og gyselig over seg, som man uvilkårlig vek tilbake for, tross den statelige og imponerende arkitektur. Den andre porten så bedre ut enn den første. Den sto åpen, og vi gikk inn fulgt av en strøm av ånder, som skyndte seg inn. *Her som ved den ytre port syntes ingen å kunne se oss.*

"Du vil oppdage," sa min ledsager, "at livet her omtrent er det samme som det jordiske liv engang var i den by, denne er en avspeiling av, da den var på høyden av sin glans og makt. Det du ser her er skapt av de stofflige partikler som ble avkastet derfra. Ved tiltrekningens kraft dros de hit og har dannet denne by. Den tjener nå som et passende oppholdssted for dens åndelige beboere - altså mennesker som i sin tid levde i den by, som denne er en gjenspeiling av. Du vil ellers også se, at mange bygninger har et mer moderne utseende enn de andre, og likeledes at mange av innbyggerne har et mer kultivert utseende enn andre, som ferdes her. Derav kan du se, at innbyggerne fra tid til annen går frem i åndelig utvikling under en vedvarende prosess. Du vil også merke, at de fleste av åndene her stadig tror de befinner seg i denne bys jordiske gjenpart, de undrer seg bare over at alt er så mørkt og skittent og uhyggelig omkring dem. Den samme by har på samme måte sin kopi i de høyere sfærer, og oppe i disse rene sfærer finnes alt det, som var stort og skjønt og opphøyd i denne by. Og de innbyggere, som var rene og edle av tankegang og handlemåte, de er dratt med til de høye sfærer, hvor den samme by finnes, som de skapte ved deres gjerninger og gode levevis.

Byenes liv er liksom menneskenes; de åndelige emanasjoner dras opp eller nedover, alt etter som det finnes godt og ondt i dem. Og da det onde, som ble begått i denne by, langt overgår det gode, er gjenparten i denne sfære langt tettere befolket enn gjenparten i den høyere sfære. *Engang i kommende tider, hvor de som befinner seg her er steget*

høyere opp, da vil den himmelske gjenpart bli fullt ferdig og tett befolket. Da vil det sted vi nå ser for oss, bli til støv og forsvinne fra denne sfære."

Vi gikk gjennom en trang gate og kom inn på et stort torv, som var omgitt av palasser. Her foran oss lå det et som var staseligere enn alle andre. En bred marmortrapp førte opp til dets mektige portal, og vi kunne gjennom den tykke atmosfære skimte dets fløyer og sidebygninger. Det hele var virkelig storartet anlagt, og dog forekom det meg meget dystert; det var tilsmurt med blod og dekket med slagg som vansiret det, og de store festonplanter, som lignet sammenslyngede ormer, hang ned fra alle pilarer og hvelvinger. En seig sort damp sivde ut gjennom marmor belegningens sprekker, som om hele byen fløt på en sump, hvis giftige dunster steg opp av jorden. De snodde seg i fantastiske ringer som lignet spøkelses eller gjenferd av gamle begåtte forbrytelser. Det vrimlet med mørke ånder, som krøp over det store torv og inn og ut av palassets porter. De ble drevet fremad med spyd, pisk og slag av mørke ånder, som var enda sterkere enn dem. Av og til hørte vi ville skrik, eder og forbannelser og bespottelser. Det var et virkelig demonisk skuespill. Og over det hele hang disse skyer av sorg, lidelser og laster.

Mine tanker gikk tilbake til jorden på det romerske herredømmes tid, og som i et speil så jeg hvorledes byen her nede med all sin glans og prakt og all sin urettferdighet og tyranni og last, vevde et mønster på gjengjeldelsens vev for alle de menn og kvinner, som gjennom deres misgjerninger hadde vanhelliget byen. **Jeg så hvorledes denne helvetesstad ble bygget opp stykke for stykke, inntil den ble ett stort fengsel for alle onde mennesker fra den tid.**

Vi gikk opp den brede trapp og gjennom den høye portal inn i den ytre gård av keiserens palass. Ingen talte til oss eller syntes å legge merke til vår eksistens, og vi fortsatte gjennom flere mindre saler, inntil vi kom til en dør, som førte til audienssalen. Her stanset min ledsager og sa;

"Jeg kan ikke gå med deg inn, min venn, da jeg allerede en gang før har besøkt den mørke ånd, som hersker her. Mitt nærvær ville straks vekke hans mistanke og umuliggjøre hensikten med ditt besøk, og så ville du miste sjansen for redde en av de ulykkelige sjeler, hvis angerfulle bønner er nådd opp til de høyeste sfærer. Og svaret på den bønn som du ved ditt besøk kunne bringe den ulykkelige, kunne derfor lett bli negativt. Du vil imidlertid uten vanskelighet finne den du søker. Det er hans lengsel etter hjelp som har dratt oss til dette sted, og han vil selv dras nærmere. Jeg må nå skilles fra deg for en tid; jeg har annet arbeide å utføre; men vi treffes snart igjen. Hvis du bare vil holde motet oppe og bevare din viljekraft og ikke glemme de advarsler du har fått, så vil det ikke kunne skje deg noe ondt. Nå farvel, min venn! Jeg får også bruk for hele min styrke."

Slik skiltes jeg fra min trofaste venn og gikk alene inn i audienssalen, som var full av ånder av begge kjønn. De var kledd i keisertidens hele barbariske prakt. For meg å se hadde det hele et preg av forfall, det samme som preget palassets ytre. Mennene og kvinnene, som i deres jordiske liv uten tvil hadde vært stolte rikfolk, syntes nå å være herjet av en sykdom, som lignet spedalskhet men var enda verre å se på. På gulvet var det flekker som lignet blodpøler. Veggene var dekket av tunge draperier, som alle syntes skapt av onde tanker og likeledes plettede av blod. De drakter som disse hovmodige ånder bar på deres fordervede kroppar var motbydelige og råtne, som om de var fulle av sykdomspirer.

På en stor trone satt keiseren som midtpunktet i hele denne forsamling av falne ånder. Hans ansiktstrekk bar preg av en slik grusomhet og last, at de øvrige ånder syntes ubetydelige i sammenligning med ham. Selv om jeg var opprørt over all denne heslighet, kunne jeg dog ikke la være med å beundre den majestetiske kraft, intelligens

og vilje, som denne ånd utstrålte. Bevisstheten om å herske i helvete, selv om det var i disse forferdelige omgivelser, syntes å smigre hans forfengelighet og hersker glede.

Jeg betraktet ham. Og for et øyeblikk så jeg ham ikke som han var, men slik som *han selv* anså seg for å være; for ikke engang etter alle disse århundrer, som var gått siden han hadde forlatt jordelivet, var han klar over sin virkelige tilstand. Jeg så ham som en vakker mann med intelligens, men med et hovmodig, grusomt og hardt uttrykk i de fint formede trekk, som hadde et vist racepreg, men med skarpe øye som en rovfugls. Hans ytre var unektelig til en viss grad skjønt, og han var heller ikke uten en viss forestillingsevne. I hans jordiske liv hadde det lave og frastøtende vært skjult i det jordiske hylster og ikke som nå blottet i all dets nakenhet. Og jeg så hans hoff og følge anta det utseende, det hadde hatt i jordelivet, og jeg forstod herav, at enhver av dem enda mente at de så ut som de oppfattet seg selv, men at de dog var fullt beviste om den forandring, de alle hadde gjennomgått.

Alle led dog ikke under den samme illusjon. Jeg så en mannlig ånd som satt på huk i et hjørne og skjulte sitt vansirede ansikt med sin kappe. Han var - det kunne jeg se - sin egen usselhet fullt bevisst, så vel som elendigheten hos alle som omgav ham.

I denne sjel var det oppstått et håpløst ønske om noe bedre, et ønske om å kunne vandre en bedre vei. Selv om den var aldri så tornefull og steinet, ja bare en smal sti som kunne føre ham bort fra denne helvetets natt, bort imot et bedre liv langt borte fra dette sted og dets beboere. Og jeg forstod at det var denne ånd, som hadde ropt i bønn om befrielse, og at det var ham min reise gjaldt. Men *hvordan* jeg skulle kunne hjelpe ham, hadde jeg på nåværende tidspunkt ingen anelse om. Allting forekom meg så håpløst. Men da oppsto som i min sjel en tillid til at den makt, som hadde ført meg så langt, også stadig ville vise meg veien og lede meg, så jeg nådde målet.

Mens jeg sto slik og så meg rundt, ble de mørke ånder og deres hersker oppmerksomme på min tilstedeværelse. Keiserens ansikt fikk et vilt og aggressivt uttrykk, og med en arrig stemme spurte han hvem jeg var, og hvordan jeg turde våge å trenge meg inn til ham. Jeg svarte ham, at jeg var en fremmed, som for nylig var kommet til denne sfære, og at jeg var forundret over å finne et slikt palass i ånde verdenen.

Han slo en rå latter opp og forsikrede meg, at jeg snart skulle bli opplyst om mange ting i ånde verdenen. "Men," sa han, "da du er fremmed, og da vi alltid har mottatt fremmede på en verdig måte, ber jeg deg ta plass og delta i vår fest."

Han pekte på en stol, som var anbrakt ved et langt bord, hvor det syntes å være dekket opp til et festmåltid av den slags han hadde gitt under sine jordiske stormaktsdager. Alt så meget virkelig ut, men jeg hadde fått vite, at det hele var mer eller mindre illusorisk, og at maten aldri kunne mette den hunger, som evig plagde disse fordums storetere. Vinen var som en ildveske; den brente i strupen og gjorde tørsten mange ganger verre. Det var blitt sagt meg at jeg hverken skulle spise eller drikke noe av det som ble servert i disse regioner, og heller ikke ta imot noen som helst innbydelse til å hvile meg. *Hvis jeg gjorde dette, ville sansene igjen få makt over mine høyere krefter, og jeg ville bli dratt ned på disse mørke veseners åndelige nivå og på den måten komme i deres vold.* Jeg svarte derfor at selv om jeg fullt ut verdsatte at han ville vise meg gjestfrihet i hans palass, måtte jeg dog avslå serveringsforslag fra dem, da jeg hverken hadde trang til å spise eller drikke noe.

Ved dette avvisende svar skjøt hans øyne ut lyn, og et enda mørkere sinne sås i hans ansikt, men han bevarte tilsynelatende sin vennlighet og vinket til meg at jeg skulle komme nærmere.

I mellomtiden var den jeg var kommet for å hjelpe, blitt vekket av sine dystre tanker ved min ankomst og keiserens samtale med meg. Han nærmet seg og ble

forbauset over den djervhet jeg opptrådte med. Han ble urolig for min sikkerhet, for han ante ikke noe om meg, men trodde at jeg var en ulykkelig nyankommet, som ikke hadde lært de farer å kjenne, som hersket på dette forferdelige sted. Hans engstelse og medfølelse for meg skapte et hemmelig og ubevisst bånd imellom oss, og det skulle senere bli det middel hvormed jeg kunne bortføre ham.

Da jeg nå gikk noen skritt nærmere frem mot keiserens trone, fulgte denne angrende ånd med meg, og da han så sitt snitt til å komme bort til meg, visket han:

"La deg ikke narre av ham. Vend om og flykt fra dette sted, mens det enda er tid. Jeg skal avlede oppmerksomheten fra deg et øyeblikk."

Jeg takket ham og visket tilbake: "Jeg frykter ikke noen, hvem det så er, og jeg skal nok passe på ikke å falle i noen felle."

Denne samtale merket ikke keiseren, for han ble høyst utålmodig i dette øyeblikk og støtte sitt sverd i gulvet, idet han ropte: "Kom nærmere fremmede! Har du da ingen ”oppdragelse”, siden du lar keiseren vente? Se, her er min trone. Sett deg på den og prøv et øyeblikk hvordan det er å sitte på en keisers plass!"

Jeg så på tronen, som han pekte på. Den lignet en stor lenestol med en tronhimmel over. To kolossale bevingede bronsjefigurer sto bak den, og fra hver av dem utgikk det seks utstrakte armer. På hodet av disse figurer hvilte tronhimlen på menneskelige søyler.

Jeg hadde ikke lyst til å sette meg på en slik plass. Den som hadde sittet på den var meg alt for motbydelig til at jeg på den måten skulle komme ham nærmere, og selv om jeg av nysgjerrighet kunne få anledning til å undersøke stolen nærmere, ble jeg grundig forhindret av det syn jeg nå så. Stolen syntes nemlig plutselig å bli levende, og det viste seg et syn for mine øyne, en ulykkelig ånd var i disse forferdelige armes favntak. De omsluttet og klamret ham fast, så hans kropp ble til en uformelig skjelvende masse. Og jeg forstod at det var den skjebne som ventet alle som keiseren kunne lokke til å prøve hvor bekvem hans trone var. Synet varte kun et øyeblikk. Jeg vendte meg derfor mot keiseren, bukket for ham og sa:

"Det er alt for stor en ære å skulle innta Deres sete. Jeg må på ny avvise den nåde De vil vise meg."

Da brøt hans raseri løs. Han skrek på sin vakt, at de skulle gripe meg, sette meg i stolen og tvinge mat og vin i meg til jeg kvaltes.

Vakten styrtet straks bort imot meg. Den ånd, jeg var kommet for å hjelpe, kastet seg imellom for å redde meg, og et øyeblikk var vi omgitt av en bølgende og vilt fektende sverm av ånder. Jeg må innrømme at mitt mot i dette øyeblikk begynte at svikte meg. De så forferdelige ut; de lignet ville dyr som var sluppet løs etter lengre tids innesperring; de styrtet seg alle over meg. Jeg overvandt dog straks min svakhet, for situasjonen vakte alle mine kampegenskaper, og de kom meg til hjelp i dette øyeblikk. Og slike egenskaper var jeg tidligere kjent for å ha en god porsjon av. Jeg brukte hele min viljekraft til å kaste den tilbake. Jeg gjorde korsets tegn og anropte alle gode krefter om å komme meg til hjelp, alt imens jeg holdt fast i den ånd, som hadde prøvd å bistå meg. Skritt for skritt kjempet vi oss bort mot utgangen, og hele svermen av mørke ånder fulgte etter oss med ville skrik, men de var ute av stand til å røre oss, ettersom jeg var fast besluttet på å holde dem på avstand. Vi nådde omsider inngangen og kom også igjennom den, hvoretter portene straks lukket seg og innesluttet våre forfølgere. Etter dette var det som om vi ble grepet av sterke armer, som bar oss bort til et sikkert sted på den mørke slette.

Min ledsager var i mellomtiden blitt bevisstløs. Imens jeg nå sto hos ham, så jeg fire majestetiske ånder fra de høyere sfærer foreta magnetiske strykninger over ham. Og nå så jeg det vidunderligste syn jeg noen sinne har sett. *Fra hans mørke, vansirede kropp, som lå i en dødlignende dvale, hevet som seg noe tåkeaktig, som ble tettere og*

tettere og til sist antok samme skikkelse som ånden selv. Det var den stakkars ånds rensede sjel som ble frigjort fra sitt mørke hylster. Og de fire engleaktige skikkelser tok den ulykkelige sjel, som enda ikke var våknet til bevissthet, i deres armer, som om det var et barn, og svedde bort med ham, oppover- inntil de forsvant for mine øyne. Men ved siden av meg sto en annen lysets engel, og han sa med sin milde men myndige røst: "Vær ved godt mot, du sønn av Håpets Land; for du skal hjelpe mange fra dette mørke rike, og stor er gleden i himmelen over enhver av disse syndere som angrer."

Da han hadde sagt disse ord, forsvant han, og jeg sto igjen alene på helvetes dystre sletter.

Kapittel 21

Helvetes ild – en hevngjerrig ånd – pirater - sjøen av tilgriset søle – fjellet av selvisk undertrykkelse – den øde skogen av forlatthet – budskaper av kjærlighet

The Fires of Hell - A Vengeful Spirit – Pirates - The Sea of Foul Mud - The Mountains of Selfish Oppression - The Forest of Desolation - Messages of Lover.

Jeg så en smal sti foran meg, og da jeg var nysgjerrig etter å se hvor den førte hen, fulgte jeg den; jeg var overbevist om at den før eller senere ville føre meg til noen jeg kunne hjelpe. Jeg hadde ikke gått lenge, før jeg kom til foten av et mørkt fjell, hvor i det var en åpning inn til en stor hule, som jeg gikk inn i. Det hang forferdelige krypdyr på klippeveggene eller krøp rundt om mine føtter. Store

soppaktige planter vokste i sprekke, og en art slimede slyngplanter hang som gardiner ned fra loftet. Jeg hadde mest lyst til å vende om og forlate dette sted, men det var som om en indre stemme formante meg å fortsette. Jeg gikk lengre inn og kom til kanten av en mørk pøl, hvor det var en trang gang inn i klippen. Jeg gikk inn i den, og da jeg bøyde omkring et hjørne, så jeg et rødt skjær foran meg. Det lignet ild, og mørke skikkelser som lignet skygger viste seg mellom meg og ilden. I neste øyeblikk befant jeg meg ved slutningen av gangen. Foran meg åpnet det seg en stor, fengselslignende hvelving.

Det ujevne klippetak kunne skimtes gjennom røken, som virvlet opp fra et stort bål. Omkring bålet danset en skare demoner, som syntes å være verdige representanter for helvetes djevlar. Under skrik og latter stakk de i ilden med lange, sorte spyd. I en krok i hulen satt noen mørke, elendige sammenkrøpne ånder. Av og til styrtet de dansende bort til dem, som om de ville gripe dem og kaste dem i ilden, men de trakk seg alltid tilbake under ville hyl og skrik.

Det varte ikke lenge før jeg ble klar over, at jeg var usynlig for disse vesener, og det gav meg mot til å gå nærmere. Til min forferdelse oppdaget jeg, at det som holdt ilden ved like, var levende kroppar av menn og kvinner, som ble kastet i flammene av demonenes spyd. Jeg ble så forferdet ved denne oppdagelse, at jeg utstøtte et rop og spurte, om det jeg så foran meg var virkelig eller bare en redselsfull øyenforblendelse. Og den samme dype hemmelighetsfulle stemme, som så ofte hadde

talt til meg under mine vandringer, svarte meg:

"Min sønn, det er levende ånder, som i deres jordiske liv uten å føle medlidenhet eller samvittighetsnag dømte hundrer av mennesker til å dø på bålet. Deres egne grusomheter har nært hatets og vredens ild i mange av deres ofres bryst, og i den åndelige verden er denne brann blitt til et flammende bål, som fortærer undertrykkene. Den smerte de lider her har deres ofre, som hjelpeløst ble brent på bålet, lidd hundre ganger verre. *Men av denne ild vil disse ånder gå ut med en medfølelse, som deres egne lidelser har vakt i dem; og denne medfølelse samler seg om de ofre, som de før forbrøt seg mot.* Det vil også engang bli utstrakt en hjelpende hånd til disse undertrykkere, så de når tiden er inne, selv går ut og yter barmhjertighetsgjerninger, som oppveier deres tidligere misgjerninger.

Vik ikke tilbake for og vær ikke forundret over at det skjer en slik gjengjeldelse. Disse ånder var som mennesker så hårde og grusomme, at kun deres egne lidelser kan få dem til å ha medfølelse for andre som lider ondt. Også etter at de har forlatt det jordiske liv har de vært opptatt av å pine og plage andre, som var enda mer hjelpeløse enn dem selv, inntil det hat de vakte ved deres misgjerninger vokste til en rivende strøm, som slukte dem. Men ***du skal i denne forbindelse være oppmerksom på at disse flammer ikke er virkelige materielle, selv om det ser slik ut for dine øyne - og likeledes for dem, som befinner seg her; for i den åndelige verden er det som er tenkt også objektivt. Derfor ser hat og heftig sinne ut som brennende ild.***

Du skal nå få mulighet til å følge en av disse ånder, og du vil se, at det som du synes er alt for streng rettfærdighet, i virkeligheten er barmhjertighet i forkledning. Se, når de lidenskaper, som har behersket disse sjeler, er brent ut, forbereder de seg på å gå ut på sletten her utenfor."

Da stemmen tidde, døde flammene bort, og alt ble mørkt; kun et svakt blåaktig fosforaktig lys opplyste hulen, og i dette skjær så jeg noen åndeskikkelser reise seg av røken og gå ut av hulen. Jeg fulgte etter dem. En enkelt skilte seg fra de øvrige og gikk mot en nærliggende by. Den så ut som en av de gamle spanske byer i Mellomamerika eller Sydamerika. På gatene gikk det indianere, spaniere og mennesker fra flere andre nasjoner.

Jeg så ham først i hans egenskap av forstander for sin orden sitte som dommer, og mange stakkars indianere og kjettere førtes frem for ham. Og jeg så ham dømme dem i hundrevis til tortur og bål, hvis de ikke ville omvende seg til hans lære. Jeg så ham undertrykke alle, som ikke var mektige nok til å motstå ham, og på samme tid så jeg hvorledes han opphopet gull og juveler til sin orden. Hvis noen forsøkte å reise seg imot ham og hans krav, lot han dem fengsle, og uten så meget som at undersøke deres forhold lot han dem kaste på bålet. Jeg leste i hans hjerte, hvordan han tørstet etter rikdom og makt, og likeledes at det var en nytelse for ham å se sine ofres lidelser, og jeg forstod at hans religiøsitet kun var en maske, bak hvilken han tilfredsstilte sitt maktbegjær og tilegnet seg det gull han elsket så høyt.

Nå så jeg det store torv i staden, hvor bålene flammert så det hele lignet en ovn. Jeg så en hop forskremte enfoldige innfødte bli bundet på hender og føtter og kastet i flammene. Jeg hørte deres smerte-skrik stige mot himmelen, mens den grusomme mann og hans usle bødler oppremset deres falske bønner og holdt det hellige kors opp mot de ulykkelige, som beskyldtes for å ha levd et slikt liv i lastefullhet og begjær etter gull,

som de nå som straff måtte avlevere og derpå brennes på bålet. Jeg så at alt dette skjedde i Kristi Kirkes navn, altså i hans navn som kom for å lære at Gud er den uendelige kjærlighet. *Og jeg så hvorledes den mann, som kalte seg Kristi tjener, ikke hadde medlidenhet med en eneste av disse ulykkelige ofre.* Han tenkte kun på, hvorledes han med dette skuespill kunne jage en slik skrekk i livet hos andre indianere, så de brakte ham mer gull. Senere så jeg hvorledes den samme mann, da han kom tilbake til sitt hjemland i Spania, nøt sine urettmessig ervervede rikdommer. Her var han en mektig kirkefyrste, som ble betraktet som en Guds mann som var dratt til landet bakenfor, for å plante kirkens banner og preke kjærlighetens og fredens evangelium.

Jeg hadde ingen sympati for ham mer.

Deretter så jeg ham på hans dødsseng omgitt av munk og prest, som leste messer for hans sjel, for at den skulle komme i himmelen. Men jeg så det motsatte skje:

Hans sjel dros nedover og stadig nedover i de tunge lenker han selv hadde smidd ved sine misgjerninger, inntil han omsider havnet i helvetes dyp, hvor store skarer av tidligere ofre ventet på ham. Deres lengsel etter hevn hadde dratt dem til det samme sted, hvor han nå kom, og hvor de kunne gjengjelde ham de lidelser han hadde påført dem og deres kjære. Ja, jeg så denne mann omgitt i helvete av alle dem, han hadde forurettet. De som ikke ønsket hevn over deres morder, og som var for rene til å være på dette sted, syntes dog også å forfølge ham, men de var kun sjelløse spøkelser av den slags jeg hadde sett i Det Frosne Land, hvor mannen i isburet ble beleiret.

Åndens lidelser på dette sted var én eneste stor fortvilelse over at han hadde mistet sin makt, og at det eneste hans higen og streben hadde skaffet ham, var at han kom i forbindelse med andre i helvete, som hadde vært like så grusomme som han selv, for med deres hjelp å kunne undertrykke og plage andre. Hvis det sto i hans makt, hadde han gjerne for andre gang dømt sine ofre til bålet, for han kjente hverken medlidenhet eller anger eller samvittighetsnag, han var kun rasende over sin maktesløshet. Hvis han hadde følt den minste smule samvittighetsnag og vist litt vennlighet overfor andre, ville dette ha hjulpet ham, og som ville derved bli dannet en mur mellom ham og de hevnlystne ånder, som nå omgav ham; og hans lidelser ville, om de var ende så store, dog ikke ha hatt den fysiske karakter jeg nå så her i hulen.

Men der han nå var, hadde hans umettelige maktbegjær vekket nytt liv i de åndelige flammer, som var blitt dannet av hans ofres hevnlyst, inntil de døde bort, fortært av deres egen heftighet. De demoner jeg så omkring ham, var de siste og mest ondskapsfulle av hans ofre, hvis begjær etter hevn enda ikke var blitt slukket. De derimot, som satt sammenkrøpne i et hjørne av hulen, var noen som øyensynlig ikke lengre hadde lyst til å pine ham, men som dog ikke kunne slite seg vekk fra synet av hans og hans medskyldiges lidelser.

Og nå så jeg denne ånd i sin nylig oppvekkete anger vende tilbake til byen for å advare sine ordensbrødre og forsøke å føre dem vekk fra den syndens vei, han selv hadde betrådt. ***Enda var han ikke klar over hvor lang tid som var gått, siden han forlot det jordiske liv, og han fattet heller ikke at denne by bare var en åndelig kopi av den, hvor han hadde levd på jorden.*** Det var blitt sagt meg, at han om en tid skulle vende tilbake til jorden for dér som ånd å være behjelpelig med å lære de dødelige den barmhjertighet og den menneske-kjærlighet, som han hadde manglet i sitt eget liv. Hans første oppgave skulle være at arbeide på dette mørke sted for å frigjøre de sjeler, som han ved sin brøde hadde dratt med seg i dypet. Jeg forlot ham ved porten til en stor bygning, som var en gjenpart av den han hadde bodd i på jorden - og jeg gikk videre inn i byen.

Og mens jeg vandret av sted, hadde jeg en våken drøm, eller en visjon. Jeg så byen,

som den hadde vært på jorden, før den hvite mann hadde satt sin fot i den. Jeg så et fredsommelig primitivt folk, som ernærte seg av frukter og korn, og som levde deres liv i en barnslig uskyldighetstilstand, og hvor de tilba den Allerhøyeste under det navn de selv hadde gitt denne ukjente; ikke desto mindre æret de ham i ånd og sannhet, idet deres enkle tros stille dyder var en følge av inspirasjonen fra den Store Ånd, som er universell og ikke tilhører noen bestemt trosbekjennelse eller kirke.

Og jeg så de hvite menn, som tørstet etter gull, og som i deres begjær tilrante seg andres eiendommer. Og dette likefremme folk bød dem velkommen som brødre og viste dem i deres godtroenhet de skatter, de hadde hentet opp fra jorden: gull, sølv og juveler. Deretter så jeg den hvite manns troløshet; jeg så hvordan han utplyndret og drepte disse fromme primitive innfødte; jeg så hvorledes han gjorde dem til slaver og tvang dem til å arbeide i minene, hvor de døde i tusental. Alle ord og løfter ble brutt av den hvite mann. Til sist fyltes dette fredelige lykkelige land med tårer og blod.

Deretter så jeg langt borte i Spania, noen få gode, oppriktige og vennlige mennesker, hvis sjeler var rene, og som trodde at de alene hadde den sanne tro. Og de trodde videre at Gud hadde gitt sitt himmelske lys til deres egen lille plett på jorden og hadde latt resten være i mørke og villfarelse, ja, at han hadde latt talløse tusener omkomme, fordi dette lys var blitt dem nektet og kun gitt til denne lille plett på

jorden, denne lille del av hans folk. Jeg så at disse gode og rene mennesker var så bedrøvet over, at de andre mennesker befant seg i villfarelse og mørke. Deres hensikt var å reise av sted over det ukjente ocean til det fjerne land, medbringende deres religionssystem for å kunne gi det til dette simple folk, hvis levesett hadde vært så godt og fredelig og åndelig under deres egen tro. Jeg så disse gode men uvitende prester i land på den fremmede kyst, arbeide overalt mellom de innfødte, idet de utbrette deres egen religion og tilintetgjorde alle spor av de andres primitive tro, som var like så aktverdig som deres egen. Disse prester var gode og vennlige mennesker, som søkte å lindre de stakkars innfødtes lidelser, samtidig med at de arbeidet på deres åndelige velferd. Og overalt oppsto det misjonsstasjoner, skoler og kirker.

Deretter så jeg en mengde menn, prester og andre komme over fra Spania. De arbeidet ikke for kirkens vel eller for å utbrede deres religion; de kom utelukkende for å hente det fremmede lands gull og alt, hva som kunne tjene til deres egen tilfredsstillelse. Det var mennesker, som hadde forbrutt seg i deres eget fedreland, og som derfor flyktet til det fremmede land for å unngå følgene av deres misgjerninger. Jeg så dem komme i store mengder og blande seg med de innfødte, hvis motiver var rene og gode, inntil det lyktes de inntrengende å utrydde alt det gode, som fantes i disse primitive menneskers karakter, og gjøre seg til herrer over de ulykkelige innfødte - i Kristi kirkes hellige navn.

Jeg så også inkvisisjonen bli overført til dette ulykkelige land. De brukte den som et redskap til undertrykkelse og slaveri for å oppnå deres mål, nemlig å fjerne alt som tjente som vern mot de innfødtes rett til å leve i deres eget land. Overalt så jeg det ville begjær etter gull. Det fortærte som en ild alle gode egenskaper hos de mennesker, som søkte til dette land. De hadde kun øye for dets gull, ikke for dets skjønnhet. Og de var døve for alle andre tanker enn nettopp tanker på gull.

Og på denne vanvittige tid og i dette begjær etter rikdom ble denne stad i helvete til. Ved deres brutale fremferd skapte de deres egen åndelige bolig. *Steiner på steiner, partikkel etter partikkel ble skapt av de begjærlige tanker, som bemektiget seg de fremmede, som satte foten på det fremmede lands kyst.* Og slik ble alle, prester og munk, fornemme menn og kvinner, kjøpmenn og soldater, ja, selv en stor del av de innfødte, - de ble trukket ned i det helvete, hvor de hadde dannet en åndelig gjenpart av den jordiske by, som de ved deres død hadde forlatt. *Alt det som fulgte i gulletts og rikdommens kjølvann: hat og begjær, urett og lidenskaper av enhver art, bitre følelser og hevntørst, manifesterte seg for dem, hvor de nå befant seg.*

Jeg stanset på min vandring ved døren til en bred, firkantet bygning, hvis vinduer var forsynt med jerngitter. Bygningen lignet et fengsel. De skrik og rop som lød til meg inne fra bygningen fikk meg til å nøle. Men ledet av den hemmelighetsfulle stemme fra min usynlige leder trådte jeg inn i bygningen, og ved å følge de forskjellige lyder som hørtes her inne, kom jeg til en fengselscelle. Her så jeg et stort antall ånder, som omringet en mann, som var lenket til veggen med et jernbelte omkring livet. Hans vilt stirrende øyne, det pjuskede hår og utslitte klær, tydet på at han hadde vært her i mange år, og de innfalne kinn og fremstående ben syntes å tyde på at han var død av avkrefte eller sult. Jeg viste dog, at her fantes det ingen død, som kunne befri noen fra lidelse. Tett ved ham sto en annen mann med foldede hender og bøyd hode. Hans tærte ansiktstrekk og skjellettaktige utseende, som hadde merker av mange sår, fikk ham til å se enda ynkeligere ut enn den andre, skjønt han var fri og den andre lenket til veggen. Rundt om dem danset de hylende ånder. De var alle ville, uhemmede og tøylesløse. En del av dem var indianere, noen få var spaniere og en eller to syntes å ligne englendirere. Alle var opptatt av en og samme ting: å kaste kniver mot den lenkete mann, men det så ut til at de ikke kunne ramme ham. De truet med knyttede never foran hans ansikt og forbannet og hånet ham, men merkelig nok syntes de ute av stand til å røre ham, skjønt han hele tiden sto lenket til veggen uten å kunne røre seg. Og dér sto den andre man i stillhet og passet på ham.

Mens jeg sto og iakttok denne scene, ble disse to menns forhistorie vist meg.

Jeg så den ene, han som var lenket til veggen, i et vakkert palass-aktig hus. Og jeg fikk vite, at han var en av de dommere, som var utsendt fra Spania. Han presiserte ved den såkalte domsrett, som bare var et middel til å undertrykke de innfødte og avpresse dem penger. Og det gjaldt alle som søkte å motsette seg denne rike og mektige mann. Jeg så også en annen mann, som hadde vært kjøpmann og hadde levd i en vakker villa sammen med en meget vakker hustru og deres lille barn. Denne kvinne hadde tiltrukket seg dommerens oppmerksomhet, og han nærte en uimotståelig lidenskap for henne. Da hun avviste hans tilnærmelser, arresterte han hennes mann på en anklage om vranglære og kastet ham i fengsel. Deretter bortførte han hustruen og nedverdiget henne slik at hun døde, og det lille barn ble kvalt på denne grusomme dommers befaling. Hennes ulykkelige mann var i fengslet uvitende om den skjebne som var overgått hans hustru og barn, og han ante heller ikke hvorfor han var blitt arrestert. Den uvisshet han led under i fengslet og den minimale kost og de begrensede lenker fikk ham til å fortvile.

Omsider ble han brakt for inkvisisjonens domstol og beskyldt for kjetteri og delaktighet i sammensvergelse mot tronen. Da han nektet seg skyldig, ble han under tortur tvunget til å oppgi navnene på noen av sine venner, som deretter ble anklaget for å være medskyldige. Da den stakkars mann fortsatte å påstå han var uskyldig, ble han atter sendt til sitt fengsel, hvor han døde etter lang avkrefte. Den grusomme dommer turde ikke sette ham i frihet, for det var risiko for at den urett han hadde begått mot fangen og hans hustru og barn ville bli kjent i byen. Da fangen døde, kom han ikke til å

følge sin hustru i den åndelige verden, da hun var gått til de høyere sfærer med sitt ulykkelige barn. Hun var så god, ren og mild, at hun enda tilgav sin morder; for han *var* blitt en morder, selv om det ikke hadde vært hans hensikt å drepe henne. Men mellom henne og den husband hun så inderlig elsket, var det skapt en mur av ektemannens hatefulle og hevngjerrige følelser mot den mann, som hadde ødelagt livet for dem begge.

Da den forurettede ektemann døde, kunne hans sjel ikke forlate jordsfæren; han var bundet til den ved sitt hat og ønske om hevn. De forbrytelser han selv hadde vært gjenstand for, kunne han nok tilgi, men han kunne ikke overvinne seg selv til å tilgi det som var hendt hans hustru og barn. Hatet gikk forut for kjærligheten til hustruen. Dag og natt klynget hans ånd seg til dommeren for å finne en anledning til å hevne seg.

Den kom omsider.

Djevler fra helvetes dyp - slike som engang hadde fristet meg – flokket seg rundt om den forurettedes ånd og lærte ham hvordan han gjennom en dødeligs hånd kunne myrde dommeren, og hvordan han da, når ånden skiltes fra legemet, kunne trekke ham med seg i helvete.

Så sterkt hadde hans higen vært etter hevn gjennom de mange ensomme år i fengslet og i den åndelige verden, at hans stakkars hustru forgjeves hadde søkt å nærme seg ham for å mildne hans følelser og få ham på bedre tanker, men hennes sjel var blitt holdt ute av den mur av ondskap, som hadde samlet seg om hennes ulykkelige ektefelle. Og han hadde intet håp om å se henne igjen. Han tenkte at hun var gått til himmelen og for evig tapt for ham. Som romersk katolikk med de snevre trosanskuelser, som var gjeldende på den tid da han levde, trodde han at han var kommet under kirkens band, fordi han nektet at paven var Guds stattholder på jorden, og at når man døde under dette band var man evig fortapt, mens hans hustru og barn måtte være blandt engler i himmelen. Det var derfor ikke så merkelig, at alt hva denne mann nå konsentrerte seg om var ønsket om hevn. Og han la planer om, hvordan han skulle komme sin fiende til livs på samme måte som han selv hadde lidd. Og slik gikk det til, at han ved å inspirere et menneske på jorden - kunne føre morderens hånd så sikkert, at dommeren segnet om med en dolk i sitt grusomme hjerte.

Det jordiske legeme døde, men den udødelige sjel levde. Og da han våknet opp, fant han seg selv i helvete og lenket til en fengselsmur på samme måte, som han hadde lenket sitt offer - og ansikt til ansikt med ham.

Det var andre, som dommeren hadde forurettet og sendt i en smertefull og fryktelig død for enten å tilfredsstille sitt sinne eller for å berike seg på deres bekostning. De flokket seg nå om ham og gjorde i sannhet deres behandling av ham til et helvete. Men denne manns ubetvingelige viljestyrke var allikevel slik, at ingen av de tiltenkte støt nådde ham og ingen av kastevåpnene traff ham. Og slik hadde de to dødsfiender stått overfor hverandre i deres hat og tross, mens de andre ånder kom og gikk og moret seg med å finne på nye raffinerte måter, de kunne pine den lenkete mann på, hvis sterke vilje dog kunne holde dem på avstand.

Og langt borte i de lyse sfærer sørget hans hustru og ventet på, at hennes kjærlighet og uopphørlige bønner dog kunne nå hennes manns sjel og bløtgjøre den, så den kunne befri seg fra dette brennende ønske om hevn.

Det var hennes bønner som hadde ført meg til hans fengsel, og det var hennes sjel som talte til min og fortalte meg hele den sørgelige og grufulle historie; og hun bad meg si til hennes mann, at hun levde og kun tenkte på ham i håpet om, at hun ved sin kjærlighet til ham kunne dra ham til de høyere sfærer, hvor de kunne forenes i fred og lykke.

Med denne sterke visjon nærmet jeg meg den sørgende mann, som nå var blitt trett og lei av sin hevnfølelse. Hans hjerte var fullt av lengsel etter den hustru, han elsket så høyt.

Jeg rørte ved hans skulder og sa: "Venn, jeg vet hvorfor du er her og kjenner din grusomme historie. Jeg er sendt fra henne som du elsker, og jeg har påtatt meg det verv å meddele deg, at hun venter på deg i det lyse land oppe, og at hun er utålmodig over at du ikke kommer, og hun undrer seg over at du kan finne hevnen søtere enn hennes kjærlighet. Hun ber meg fortelle deg, at så lenge du lenker deg selv her, kan du ikke bli fri, men du kan frigjøre deg ved å oppgi hevners tanker, som har bemektiget seg din sjel"

Ånden stusset. Han stirret forbauset på meg mens jeg talte. Lenge og utholdende ble han stående slik. Da grep han min arm, mens han stadig stirret meg inn i ansiktet, som om han dér ville lese om jeg talte sant eller løy. Derpå sukket han, og idet han trakk seg tilbake, sa han:

"Hvem er du? Og hvorfor kommer du her? Du ligner ikke noen av dem, som holder til på dette fryktelige sted. Dine ord inngir meg håp. Og dog, hvordan kan det være håp for en sjel i helvete?"

"Det er håp, selv her på dette sted, for håpet er evig, og Gud i sin barmhjertighet støter ingen bort, likegyldig hvilke forvanskede forestillinger et menneske gjør seg om de guddommelige lover. Jeg er sendt hit for å inngi deg og alle, som sørger over deres fortid og angrer deres feilaktige handlinger, et håp. Hvis du vil følge meg, vil jeg vise deg veien som kan føre deg til et bedre land."

Jeg så at han betenkte seg. Det oppsto en bitter kamp i hans hjerte, for han viste at det utelukkende var hans nærværelse som holdt hans fiende i fangenskap. Hvis han gikk med meg, ville hans tidligere plageånd bli fri, så han uhindret kunne vandre gjennom det mørke land, og han syntes det enda var for tidlig å slippe ham løs.

Da minte jeg ham om hans hustru og barn, og spurte om han ikke heller ville gå til dem.

Ved dette spørsmål sank den sterke, lidenskapelige mann sammen, idet han tenkte på de to han elsket. Han skjulte sitt ansikt i sine hender og gråt, som om hans hjerte skulle briste. Da jeg så hans fortvilelse, stakk jeg min arm inn under hans, hvoretter jeg uten motstand fra hans side førte ham ut av fengslet og ut av byen. Her ventet noen venner på oss, og jeg overlot den stakkars sjel i deres varetekt, for at de kunne føre ham til et lysere land, hvor han fra tid til annen ville få se sin hustru, inntil han ved hårdt arbeide ville bli hevet til hennes sfære, hvor de ville bli forent i en fullkomnere lykke, enn det noen sinne hadde vært deres lodd på jorden.

Jeg vendte ikke tilbake til byen, for jeg følte at mitt arbeide dér var til ende. Jeg gikk ut for å søke nye arbeidsmarker, hvor jeg kunne være til nytte.

Jeg hadde ikke gått lenge, før jeg kom til en ensom slette, som var både mørk og fargeløs. Midt på den lå en ensom hytte, og i den fant jeg en mann liggende på et leie av skittent halm; han var ute av stand til å røre seg, og han så ut som om han var døende.

Han fortalte meg, at han i sitt jordiske liv hadde forlatt en syk

kamerat; han hadde også latt ham dø etter å ha frarøvet ham det gull, de begge hadde våget livet for å få fatt på. Da han selv døde, fant han seg selv liggende på samme hjelpeløse og forlatte måte.

Jeg spurte ham, om han ikke hadde lyst til å stå opp og gå bort og gjøre noe for å hjelpe andre, og på den måten sone mordet på hans venn og kamerat. Hvis han kunne tenke seg det, sa jeg, var jeg i stand til å hjelpe ham.

Jo, han kunne godt tenke seg å reise seg og forlate dette sted. Han var syk av å ligge i denne hytte, men han kunne bare ikke forstå, hvorfor han skulle arbeide for noe eller plage seg selv for andres skyld. Han ville heller lete etter de penger han hadde nedgravd, og så se å få anvendelse for dem. Han kastet et stjålent blikk på meg for å se, hva jeg mente om hans penger, og om jeg kanskje ville prøve på selv å finne dem.

Jeg sa han heller skulle forsøke å finne den vennen han hadde myrdet, og gjøre den urett god igjen han hadde begått mot ham. Men det ville han ikke høre tale om. Han ble sint og sa, at han ikke var bedrøvet over å ha drept sin venn. Han var kun lei av å være på dette sted, og han trodde jeg ville hjelpe ham med å komme vekk herfra.

Nå forsøkte jeg å tale til denne manns bedre følelser, og få ham til å forstå på hvilken måte han kunne forbedre sin tilstand ved å gjenopprette den urett han hadde begått. Men ingen av mine ord var til noen nytte. Hans eneste tanke var, at så snart han fikk sin førlighet, ville han gå bort og drepe en eller annen og ta hans penger.

Så lot jeg ham til sist ligge hvor han lå. Og da jeg gikk ut av døren, kastet han steiner etter meg.

"Akk," tenkte jeg da jeg forlot ham, "hva skal det bli av en slik sjel?"

Det ble svart: "Han er nå kommet fra jorden etter en voldsom død. Hans ånd er svak enda, men om kort tid vil den bli sterk, og så vil han gå ut og slutte seg til andre røvere, som ligner ham selv, og som slutter seg sammen for å føye nye redsler til dette stedet. *Etter mange års forløp - det kan enda vare århundrer etter jordisk målestokk - vil det våkne et ønske i ham etter å utrette noe annet og bedre, og han vil da forsøke å gå fremad, men meget langsomt; for en sjel som har vært lenket på denne måten og er så lite utviklet som han, du her har stått over for, - hos en slik varer det ofte sekler før de sovende krefter vokser opp til en fruktbar utvikling.*"

Etter at jeg en tid hadde vandret over denne triste og øde slette, følte jeg meg så trett og utmattet, at jeg måtte sette meg ned og tenke over hva jeg hadde sett og opplevd i denne skrekkelige sfære. Synet av så meget ondt og så mye lidelse virket nedslående på meg. Det gyselige mørke og de tykke skyer tynget min sjel, som alltid hadde elsket solskinn og lyset, og slik tror jeg at alle vi fra Sydens land har det. Akk, hvor jeg lengtes etter en hilsen eller en etterretning om henne, som jeg hadde etterlatt på jorden. Jeg hadde enda intet hørt fra mine venner og ingen som helst beskjed om min elskede. Jeg viste ikke hvor lenge jeg hadde vært på dette stedet, hvor det ingen dager var som viste tiden. Her var det kun en evig natt, som ruget i taushet over allting. Mine tanker kretset hele tiden om min elskede, og jeg bad så inderlig om, at hun måtte være i god behold på jorden og fryde mine øyne, når prøvelsens tid på dette sted var forbi.

Mens jeg bad slik, kom det et mildt lys imot meg; det omstrålte meg som en stjerne som vokste og vokste, inntil det utvidet seg og ble til det herligeste maleri, som var omgitt av lysstråler. I dette maleris sentrum så jeg min elskede. Hennes øyne så inn i mine, og hun smilte til meg, idet hennes yndige lepper åpnet seg som om hun visket mitt navn. Deretter syntes jeg hun løftet sin hånd, og idet hun berørte sine lepper med sin fingerspiss, tilkastet hun meg et kyss. Det ble så forlegent og vakkert gjort, og jeg var henrykt. Jeg reiste meg for å besvare dette kyss og se nærmere på henne, og så forsvant visjonen og jeg var atter alene på denne mørke slette. Men nå var jeg ikke så trist til mote som før, for det herlige syn hadde oppmuntret meg og gitt meg mot til å gå

videre og bringe andre det samme håp som oppfylte meg.

Og så brøt jeg opp og gikk videre. Etter kort tid ble jeg innhentet av en skare mørke ånder med meget frastøtende ytre. De bar sorte lurvete klær og hadde dekket deres ansikter med sorte masker liksom uhyggelige stimenn.

De så meg ikke. Og på den måten fant jeg ut av, at denne sfæres beboere var av så lav en utvikling, at de ikke kunne se noen fra sfærene oven over dem, med mindre de ble brakt i direkte berøring med dem. Da jeg var nysgjerrig etter å se hva de hadde fore, fulgte jeg dem på litt avstand. Nå nærmet det seg en annen gruppe mørke ånder; de bar på noe som lignet sekker, og som syntes å inneholde verdigjenstander av en eller annen art. De ble straks angrepet av den første gruppe. Ingen av dem hadde våpen, men de kjempet som ville beist med tenner og klør, ja, deres negler lignet nærmest klørne på rovdyr eller gribber. De grep fatt i hverandres struper og rev i dem; de klorte og bet som tigre eller ulver, inntil den ene gruppe lå hjelpeløs på valplassen, og den andre stakk av med skatten, som for meg bare så ut som steiner.

Da alle som var i stand til å bevege seg hadde fjernet seg, gikk jeg bort til de stakkars ånder som lå på jorden og jamret seg. Jeg forsøkte å hjelpe en og annen av dem, men det var håpløst. De vendte seg mot meg og forsøkte å sønderrive meg. De lignet mer ville dyr enn menneskelige vesener; selv deres legemer var krummet sammen som dyr og med lange armer som apers. Ved å se disse vesener kom jeg til å tenke på overspendte fortellinger, hvor mennesker forvandles til ulver. Nå så jeg at det virkelig fantes slike skapninger, og ikke kun i fantasien. I deres kalde stirrende øyne var det et uttrykk av beregning og list, som riktig nok var menneskelig, og deres hendes bevegelser lignet ikke dyrs. Dessuten kunne de tale, og i deres ordforråd inngikk det både hyl og snerring, eder og forbannelser og ond tale av den verste slags.

"Er det sjeler selv på et slikt sted?" spurte jeg.

Og atter kom svaret: "Ja, selv her. Det er sjele-spirer i disse vesener, men de er nedverdiget og fortapte, stadig trukket nedover og undertrykte. De har vært spanske sjørøvere, landeveisrøvere, fribyttere, slavehandlere og kidnappere. De har gjort seg selv så brutale, at nesten ethvert menneskelig trekk er oppslukt i det dyriske. Deres instinkter er som ville dyrs, og de lever som dyr og strides som dyr."

"Men er det håp for dem? Kan noen hjelpe dem?" spurte jeg.

"Selv for disse er det håp, skjønt de fleste av dem ikke interesserer seg for dette håp, ikke engang i kommende tidsaldre. Dog, inn imellom og hist og her, er det noen som kan hjelpes."

Jeg vendte meg om. For mine føtter lå en mann, som med stort besvær hadde slept seg bort til meg. Men det hadde utmattet ham i den grad, at han ikke var i stand til flere anstrengelser. Han var mindre fryktelig å se på enn de andre, og i hans forstyrrede ansikt var det en antydning til noe bedre enn det, som var skjedd rundt ham. Jeg bøyde meg ned over ham og hørte ham mumle: "Vann! For enhver pris! Gi meg litt vann, for jeg brenner opp innvendig!"

Jeg hadde ikke noe vann å gi ham, og jeg viste heller ikke hvor jeg skulle få det fra i dette ukjente land, men jeg gav ham noen få dråper av den essens, jeg hadde brakt med meg fra Morgendemringens Land, og som jeg hadde til eget bruk.

Virkingen var magisk; dråpene var som en livseliksir for ham. Han satte seg

opp og stirret på meg. Så sa han: "Du må være en magiker. Dette her har kjølt og slukket den ild som har brent meg i årevis. Den har vært der som en levende ild av tørst, siden jeg kom til dette helvete."

Jeg trakk ham litt vekk fra de andre og begynte å gi ham strykninger over hans legeme, og etter hvert som jeg gjorde det, opphørte hans lidelser. Han ble rolig og stille. Et øyeblikk ble jeg stående og spekulerte over, hva jeg skulle stille opp med for ham; om jeg skulle gå og overlade ham til seg selv eller hva. Jeg viste ikke riktig hvordan jeg skulle kunne hjelpe ham. Men i det samme grep han min hånd og kysset den lidenskapelig.

"Oh venn, hvordan skal jeg takke deg," brast det ut av ham. "Hva skal jeg kalle deg, som er kommet meg til hjelp etter alle disse år i lidelser"

"Når du er så takknemlig mot meg, kunne du så ikke ha lyst til å få takk fra andre ved å hjelpe dem? Skal jeg vise deg hvordan?"

"Ah ja, med glede, hvis du bare vil ta meg med deg, gode venn."

"Ja så skal jeg hjelpe deg opp, og hvis du er i stand til det, er det best vi forlater dette sted så snart vi kan," sa jeg.

Og vi dro av sted sammen for å se hva vi kunne gjøre. Min ledsager fortalte meg, at han i sin tid hadde vært sjørøver og deltatt i slavehandelen. Han hadde vært styrmann på et skip og var blitt drept i en kamp. Deretter var han våknet opp og hadde funnet seg selv og andre av samme bande på dette mørke sted.

Han hadde ingen anelse om hvor lenge han hadde vært her, men det forekom ham å være en evighet. Sammen med andre hadde han vandret rundt om i flokk og følge og var alltid i kamp. Når de ikke møtte en eller annen skare som de kunne slåss med, sloss de innbyrdes. Tørsten etter kamp var den eneste adspredelse de hadde på dette skrekkelige sted. Og det kan synes å være en merkelig adspredelse, for det var intet de kunne få fatt i som kunne stille den skrekkelige tørst, men kanskje lå adspredelsen i å påføre andre så mye tørst som mulig. På den måten kunne de tilfredsstille deres eget onde begjær, som i meget sterkere grad gikk ut over den utøvende selv, og som fortærte dem alle. Det de tilsynelatende drakk, syntes kun å gjøre tørsten tusener ganger verre, det var som de helte levende ild ned i deres struper.

Min ledsager sa til meg: "Vi kan ikke dø, uansett hvor meget vi lider. **Det** er stedets skrekkelige forbannelse. Man er kommet bakenfor døden, og det nytter ikke å forsøke å drepe seg selv eller å få andre til å drepe en. **Ingen kan på den måten unnslippe sine lidelser.** *Vi er alle som sultne ulver,*" sa han videre, "og hvis vi ikke har noen å angripe, overfaller vi hverandre og slåss, inntil vi er utmattet. Og så må vi ligge og jamre og lide, inntil vi kommer til krefter igjen så vi kan reise oss og gå bort og angripe et offer. Jeg har lengtet etter et eller annet, som kunne hjelpe meg til å slippe vekk fra dette sted, og jeg har engang vært nær ved å oppsende en bønn om det. Jeg følte at jeg ville gjøre et eller annet, hvis bare Gud ville tilgi meg og åpne en utvei for meg. Og da jeg så deg stå dér, tenkte jeg at du kanskje når alt kom til alt, var en engel som var sendt til meg. Du har bare ingen vinger eller noe av den slags man ser på malerier. Men det er ingen malerier som gir noen idé om dette sted. Og når de er uriktige med hensyn til stedet, hvorfor så ikke med hensyn til det andre?"

Jeg lo. Ja, selv på dette sted lo jeg. Men det var av glede over å finne en jeg kunne være til nytte for. Og så fortalte jeg ham hvem jeg var, og hvordan jeg var kommet her. Og han sa at hvis jeg ønsket å hjelpe, så var det her i nærheten en fæl myr, hvor en skare ånder var fanget. Han trodde at han ved å føre meg der hen kunne være meg til hjelp. Det var som om han var engstelig for å tape meg av syne, slik at han ble latt alene tilbake.

Jeg følte meg meget tiltrukket av denne sjel, fordi han var så takknemlig, og jeg var

også glad ved å ha kameratskap av et eller annet slags - bare ikke med disse høyst frastøtende beboere, som de fleste her syntes å være, for jeg følte meg meget ensom i dette fjerne skrekkelige land.

Det intense mørke og den fryktelige tykke tåke gjorde det nesten umulig for meg å se langt i noen retning, men vi nådde imidlertid myrlandet, uten at jeg viste hvordan vi var kommet dit. Den eneste forandring jeg merket da vi nærmet oss stedet, var en

kald, klam motbydelig vind, som blåste oss i ansiktet. Deretter så jeg foran meg en stor sjø av flytende mudder, sort, råttent og stillestående med noe oljeaktig slamm flytende i overflaten. I dette veltet som seg noen uhyre krypdyr rundt; de hadde store utstående øyne. Store vampyraktige flaggermus med nesten menneskelige ansikter svedde over dem, mens en sortgrå damp steg opp fra den råtnende overflate og hang over den i spøkelsesaktige skikkelser, som skiftet og forandret seg hvert øyeblikk til nye forferdelige figurer, som rystet og svingte med armene, nikket med hodene - de syntes nesten å være utrustet med følelser og taleorganer - og de smeltet bort i tåker for igjen å danne nye redselsfulle skikkelser.

Ved bredden av denne store stinkende sjø oppholdt som seg utallige krypende og slimete skapninger med fæle former og av gigantisk størrelse; de lå sprellende på ryggen eller dukket seg i sjøen. Jeg for sammen ved synet av alt dette, og jeg var i ferd med å spørre om som virkelig kunne være fortapte sjeler i dette slimede skittvann, da jeg hørte et kor av ynkelige skrik og rop om hjelp. Det kom fra mørket foran meg, og det grep meg om hjertet ved dets håpløshet. Da mine øyne hadde vendt seg mer til tåken, kunne jeg hist og her se kjempende skikkelser, som vadet i mudderet helt opp til armhulene. Jeg ropte til dem at de skulle komme bort til meg, der hvor jeg var på bredden, men de kunne hverken se eller høre meg. De tok ingen notis av meg, og min ledsager sa at han trodde de var både døve og blinde for alt hva som ikke var i deres umiddelbare nærhet. Han hadde selv i en tid vært i denne sjøs råtne mudder; det var lyktes ham å kjempe seg ut av den, men han hadde på fornemmelsen at de fleste var ute av stand til det, hvis de ikke fikk hjelp. For øvrig mente han at de hadde vadet der i årevis.

Så hørte vi igjen de ulykkelige skrik. Et av dem lød som om det kom fra en sjel, som var ganske tett ved. Jeg tenkte jeg selv ville kravle ned og hjelpe den ulykkelige opp, men nei! Den var alt for motbydelig å gi seg i lag med. Jeg gjøs tilbake bare ved tanken. Men så lød det fortvilede skrik igjen, og jeg forstod at jeg måtte våge forsøket. Så gikk jeg da ned til sjøen og prøvde så godt jeg kunne å fortrenge min vemmelse. Ledet av skriket kom jeg snart til der det kom fra, mens store tåkeformasjoner traff meg i hodet så snart jeg begynte mitt redningsarbeide. Han var nedsenket i mudder helt til nakken og syntes stadig å synke dypere da jeg fant ham, og det var umulig å dra ham opp med egen hjelp, så jeg kalte på sjørøveren for at han skulle komme og hjelpe meg, men jeg kunne ikke se ham noen steder.

Da jeg fikk den tanke at han hadde ledet meg i en felle og forlatt meg, skulle jeg akkurat til å vende meg om og kjempe meg tilbake igjen, da den ulykkelige ånd bønnfalt meg så inntrengende om ikke å forlate ham. Så gjorde jeg enda en anstrengelse og var så heldig å trekke ham en halv meter opp og få hans fot ut av en felle, som var på bunnen av sjøen. Halvt trekkende og halvt støttende ham trakk jeg ham nærmere

bredden, hvor den ulykkelige sank bevisstløs sammen. Jeg var selv meget utmattet og satte meg ved siden av ham for å hvile meg litt. Jeg så meg om etter min "pirat" og fikk øye på ham, hvor han stampet omkring sjøen - antagelig for å redde en eller annen sammen med meg. Selv midt i disse gyselige omgivelser kunne jeg ikke la være med å more meg litt over ham og hans fortvilede anstrengelser for å hale en ulykkelig ånd opp; han ropte og slet slik, at det ikke var så merkelig at den stakkars sjel bad ham om å slite litt langsommere. Jeg gikk bort til dem, og da den han arbeidet med var kommet litt nærmere til bredden, hjalp jeg til med å få ham opp og lot ham hvile sammen med den andre.

"Piraten" var fornøyd med sitt arbeide, som slik sett var kronet med hell. Han var straks rede til å gjøre et nytt forsøk, og jeg sendte ham derfor ut etter en annen, som ropte om hjelp, mens jeg tok meg av de andre to. Mens dette sto på, hørte jeg den ynkeligste jamringen ikke langt borte fra meg. I begynnelsen kunne jeg ikke se noe, men litt etter skinte et svakt lys som om det kom fra en sankthansorm i den mørke sump, og ved dette skinn så jeg noe bevege seg frem og jeg hørte også rop om hjelp. Nå hadde jeg ikke særlig lyst til å springe ut enda en gang, men jeg steg allikevel ned i mudderet igjen. Da jeg nådde mannen, oppdaget jeg at han også hadde en kvinne med seg. Han holdt henne oppe under store anstrengelser og forsøkte å oppmuntre henne. Det lyktes meg under ubeskrivelige anstrengelser å få dem begge halt opp. Samtidig kom også piraten med den han hadde hentet.

Vi må virkelig ha vært en merkelig gruppe å se på, da vi sto ved bredden av den slimete sjø. **Senere fikk jeg vite, at denne sjø var et åndelig produkt av alle de urene tanker og perverse handlinger i menns og kvinners liv, som hadde samlet seg i denne store råtne sump.** De ånder, som stampet omkring i den, hadde gjort seg skyldige i slike avskyeligheter i deres jordiske liv, at de hadde fortsatt med dem etter at døden var inntrådt; de hadde benyttet seg av dødelige menns og kvinners mediumitet, inntil selv jordplanet var blitt for opphøyd som tilholdssted. Deretter var de ved en viss tiltrekningskraft sunket ned i denne fordervelsens kloakk, som de måtte vade i, inntil selve deres motbydelighet ved den virket som en forbedringskur.

En av de menn, som her ble reddet, hadde vært et feiret geni ved Karl den Annens hoff, (bildet) og han hadde etter sin død hjemsoekt jordplanet, men sank imidlertid dypere og dypere, inntil han havnet i denne motbydelige sjø. Her hadde hans hovmod og arroganse dannet et slags ukrutt, som hadde viklet seg rundt ham som lenker, og det var umulig for ham å gjøre seg fri av det, inntil jeg hjalp ham. En annen hadde vært en berømt dramatiker under de første Georgers regjeringer. Mannen og kvinnen hadde tilhørt Ludvig den Femtendes hoff, og de var sammen blitt trukket ned til dette sted. De som Piraten befridde hadde en lignende fortid.

I begynnelsen viste jeg ikke hvordan jeg skulle rense meg for skittent fra den gyselige pøl, men plutselig så jeg som ved et trylleslag en klar, ren kilde velde frem like ved siden av oss, og i den friske strøm vasket vi snart alle spor av mudderet av oss.

Da vi var ferdige med det, rådet jeg dem vi her hadde reddet, til å gjøre forsøk på å redde andre, som var i samme situasjon som de selv hadde vært i. Det var liksom et vederlag for den hjelp de selv hadde mottatt. Etter å ha gitt dem dette råd og den hjelp det var mulig for meg å yte, dro jeg videre på min pilgrimsferd. Piraten ville imidlertid

helst ikke skilles fra meg, så vi to gikk bort sammen.

Jeg vil ikke prøve å beskrive alle som vi forsøkte å hjelpe på våre vandringer, for så ville denne bok bli til mange bind, og det ville kun trette leseren. Derfor hopper jeg over noen uker etter jordisk tidsregning, hvis jeg ellers har forutsetning for å kunne beregne dem. Derimot vil jeg fortelle om vår ankomst til en uhyre fjellkjede, hvis sorte tinder raget opp i natthimlen over oss. Vi var begge noe mismodige over at våre anstrengelser hadde gitt så få resultater med hensyn til å hjelpe sjeler. Hist og her hadde vi funnet noen som var villige til å høre på oss, og som vi også hjalp, men for det meste ble våre forsøk møtt med hån og latter, og ikke så få hadde angrepet oss når vi tillot oss å gi oss litt i lag med dem. Vi hadde også i visse tilfeller en del besvær med å slippe fra dem uten skade.

Vårt siste forsøk gjorde vi med en mann og en kvinne, som begge hadde et høyst motbydelig utseende. De sloss ved inngangen til en hytte. Mannen bet henne så fryktelig, at jeg ikke kunne la være med å blande meg for å stoppe slagsmålet. Men ved denne innblanding fór de begge straks imot meg, idet den kvinnelige ånd gjorde sitt beste for å klore ut mine øyne. I dette kom Piraten meg til hjelp, og det var jeg glad for. ***Jeg hadde ærlig talt mistet fatningen, da de begge overfalt meg og på den måten trakk meg ned på deres nivå, og derved ble jeg berøvet min åndelige beskyttelse, som min større utvikling utrustet meg med.***

Disse to hadde gjort seg skyldige i et forferdelig, brutalt mord på en gammel mann, nemlig kvinnens mann, for hans mange pengers skyld. De var deretter blitt hengt for forbrytelsen, og deres felles skyld skapte et bånd mellom dem, som var så sterkt, at de ble trukket ned sammen og var ute av stand til å skilles ad, tross det hat de nå følte for hverandre. Den ene syntes at den andre var årsak til at de nå oppholdt seg på dette sted, og hver i sær følte de at den andre var den mest skyldige. Under rettsprosessen hadde de begge forrådet hverandre, og det var årsaken til at forbrytelsen ble oppklart, og at de begge endte i galgen. Nå syntes de kun å eksistere for å slå løs på hverandre.

Jeg kan ikke tenke meg noen hardere straff enn nettopp dette, at to sjeler som hater hverandre, skal være tvunget til å være sammen. I den sinnsstemning de befant seg i da vi kom til dem, var det umulig å hjelpe dem.

Umiddelbart etter at vi hadde forlatt dem, kom vi til foten ved de store mørke fjell, og ved hjelp av den underlige fosforaktige glød, som skinte fra dem, var vi i stand til å utforske dem litt. Det var ingen regelmessig gangsti, og klippene var meget bratte, så vi måtte krabbe opp så godt vi kunne; og jeg må forklare at jeg ved å underkaste meg en viss del av denne lave sfæres betingelser, hadde mistet evnen til å heve meg etter behag og sveve; det var nemlig et privilegium for dem, som var kommet til Morgendemringens Land. Etter en

meget besværlig bestigning av en av de lavere fjellkjeder begynte vi å vandre langs toppen av en som var belyst av det merkelige fosforaktige skjær, som dannet

lyspletter, og vi så på hver side ned i de uhyre dype kløfter, som lignet skumle huler. Fra noen av dem hørte vi jammerskrik og klager, av og til bønner om hjelp. Jeg var rystet ved tanken om at det kunne finnes ånder så dypt nede i dette elendighetens mørke. Jeg tvilte sterkt på at vi kunne hjelpe dem, da min ledsager foreslo at vi kunne lage et rep av det sparsomme gress, som vokste i smale sprekker på de ellers øde og bare klipper. Han hadde utvist en utrolig energi, når det gjaldt å hjelpe meg i mine anstrengelser for å befri ånder, som var i nød. Det var hans mening, når vi hadde laget oss et rep, at jeg skulle fire ham ned. Han mente han var mer vant til å klatre på den måten enn jeg, og på den måten kunne vi hale noen av disse ulykkelige ånder opp fra deres fryktelige tilholdssted. Jeg syntes det var en god idé, og vi begynte å flette gresset. Det varte ikke lenge før vi hadde laget et rep, som var sterkt nok til å bære vekten av min venn.

Her må jeg innskytte, at hva angår åndelige så vel som materielle ting er alt relativt og elastisk, og disse lavere sfæres stofflighet er av meget større fasthet og vekt enn ting som hører til en høyere sfære, og skjønt min pirat- venn for jordiske øyne ikke ville manifestere seg som en tydelig skikkelse, som svarte til en viss vekt, så ville mennesker som står på et litt høyere utviklingstrinn være i stand til både å se og merke hans nærværelse, hvorimot en ånd, som bare var en grad over i åndelig utvikling, ville være usynlig. Jeg tar ikke feil, og jeg sier heller ikke noe som er usannsynlig når jeg taler om min venn, som med sin vekt følte, at et rep som er laget av åndelig gress, strammer like så meget som et jordisk rep, som er bunnet av jordisk stoff.

Vi fastgjorde den ene ende av repet om en klippeblokk, og med en gammel sjømanns ferdighet lot min venn seg fire ned i mørket. Og da han var kommet så langt ned, at han hadde føling med de intelligenser, som var dit nede, la han den frie ende av repet om den ånd, som klynket og bad om hjelp der nede på bunnen av det uutgrunnelige mørke. Da dette var skjedd, halte jeg i repet, og den ulykkelige ånd fulgte med. Deretter firte jeg repet ned igjen og halte min venn opp.

Da vi hadde gjort hva vi kunne for den vi hadde befridd, dro vi videre, idet vi hjalp andre på samme måte. Og da vi hadde trukket så mange opp som vi kunne, skjedde det noe høyst merkverdig. Det fosforaktige lys slukket, så vi sto i buldrende mørke, hvorpå det lød en hemmelighetsfull stemme, som sa:

"Gå nå bort. Deres arbeid her er utført. De som dere har befridd var fanget i deres egne snarer. De feller de har stilt for andre, har de selv gått i, og her vil de forbli til deres ønske om hjelp i forbindelse med anger tiltrekker slike sjeler som kan befri dem fra dette mørke dyp; de har ved deres gjerninger selv skapt disse fengsler og snarer. Mange ånder er fengslet i disse mørke regioner, og de kan enda ikke hjelpes av noen, for hvis de var frie, ville de være en fare for andre, og den ødeleggelse og det onde de ville skape rundt om, gjør foreløpig deres fengsling nødvendig. Som jeg har sagt er disse fengsler deres eget verk; for de store fjell av elendighet er kun en manifestasjon av menneskers jordiske, onde gjerninger og slette livsførelse, og all denne elendighet er kun en gjenspeiling av de fortvilelsens avgrunner, som de har styrtet deres ofre i. Så lang tid de ikke føler trang til å gjøre noe godt i stedet for ondt, og så lenge deres hjerter ikke bløtgjøres, vil deres fengsler ikke åpnes, og de vil ikke bli dratt ut av den åndelige død de befinner seg i."

Stemmen tidde, og alene og i mørke steg vi famlende ned av fjellsiden og nådde omsider sletten. Disse gyselige mørke daler i en evig natt og disse opptårnede egoismens og undertrykkelsens fjell, fikk mitt hjerte til å gyse og jeg var glad for å vite at det ikke var min plikt å oppholde meg lengre der.

Vår vandring brakte oss nå til en meget stor skog, med spøkelsesaktige og fantastiske trær som var et helt mareritt. De bladløse grener lignet armer, som kunne

gripe fast i den hjelpeløse vandrer; røttene sammenfiltrerte rep som skulle få ham til å snuble, og nakne sorte stammer var som forkullet av en het ånde. Det sivde en illeluktende slim ut fra barken, som var lik en klebrig væske som holdt enhver hånd fast som rørte ved den. Et stort flagrende dekke av et merkelig mørkt spindeltev omgav grenene som en kappe og hjalp til å forville den som prøvde å trenge igjennom denne spøkelsesskog. Det lød svake dempede skrik, som om de kom fra halvkvalte, utmattede vesener, og hist og her kunne vi se de fangne sjeler innesperret i disse merkelige burs favntak. De kjempet for å gjøre seg fri men var ute av stand til å bevege seg et eneste skritt. Jeg spurte meg selv, hvordan man kunne hjelpe dem. Noen var grepet om foten, hvor roten holdt dem fast som i en skruestikke, en annens hånd var limt fast til en trestamme. En tredje var innhyllet i et nett av sorte masker, mens en fjerdes hode og skuldre ble holdt fast av et par grener, som hadde lukket seg rundt om ham. Glupske rovdyr gikk omkring dem, og flaggermus strøk med deres vinger over deres hoder - dog ute av stand til å røre noen av fangene.

"Hvem er disse mannlige og kvinnelige vesener?" spurte jeg.

"Det er mennesker," lød svaret, "som med fryd var vitne til andres lidelser, og som overgav deres medmennesker til å sønderrives av ville dyr for å tilfredsstille deres sadistiske lyst. Det er sjeler som på en, eller annen måte forlystet seg med å være grusomme mot deres medmennesker etter å ha lokket dem i en felle. Og for dem, som pines her, vil løslatelsen først komme, når de gjennom deres lidelser har lært å være barmhjertige og medlidende, og når det oppstår et ønske i dem om å befri en annen for hans eller hennes lidelser, selv om det skulle være på egen bekostning. Først da vil de bånd som holder dem fast, løsnes - først da vil de bli frie, så de kan begynne deres utsoning. Før dette er skjedd, kan ingen hjelpe dem. Deres frigjørelse må utvirkes av dem selv, ved at de ønsker å få anledning til å utvise barmhjertighet.

Hvis du vil etterforske jordens historie i alle tidsaldre, vil du se hvorledes mennesker er gjort til slaver og pint av deres medmennesker i ethvert land på denne klode, som du engang har tilhørt, og så vil du ikke undres over at dette uhyggelige sted er så tett befolket. Det ble anset som best for din utvikling, at du skulle se dette fryktelige sted. Men da ingen av dem du ser her har forandret seg til det bedre, slik at du kan hjelpe dem, skal du dra til andre områder, hvor du har bedre betingelser for å gjøre noe godt."

Etter å ha forlatt Trøstesløshetens Skog, var vi ikke kommet langt, før jeg til min glede så min venn Hassein nærme seg. Jeg husket dog på Ahrinzimans advarsel og avgav det avtalte tegn, og jeg fikk det rette svar. Han sa at han kom med en meddelelse fra min far og fra min elskede, som i sannhet sendte meg kjærlige ord og oppmuntring. Hassein fortalte meg, at min misjon fra nå av ville være blandt de mange ånder, hvis onde tilbøyeligheter alene svarte til deres intellektuelle evner og deres snillhet i ord og handlinger. Det er dem, sa han, som har vært herskere over mennesker og vært overlegne i forstand, men som har misbrukt deres evner, inntil de ble en forbannelse og ikke til en velsignelse.

"Du må være på din post overfor alle de feller de vil stille opp for å friste deg, og de vil bruke enhver slags forræderi mot deg. Det er dog noen få blandt dem, som du er sendt for å hjelpe, og hvor du instinktmessig vil forstå, at dine ord vil være velkomne og din hjelp verdifull. Jeg vil sannsynligvis ikke komme med bud til deg mer, men det vil bli sendt en annen i mitt sted, og du må frem for alt huske, at du skal møte enhver henvendelse med mistenksomhet og skepsis, hvis de ikke kan gi deg det samme tegn, som jeg har gitt deg.

Du står nå virkelig i ferd med å trenge inn i fiendens land, og du skal være klar over at de kjenner til din vandring, og at de vil oppta din nærværelse meget unådig, selv om

de kanskje gir uttrykk for det motsatte. Våkt deg altså for alle deres falske løfter og vær aller mest på vakt, når de er aller mest vennlige mot deg."

Jeg lovte å huske på hva han hadde sagt og innprente meg hans advarsel. Og han tilføyde, at det var best for meg å skille meg av med min trofaste ledsager, Piraten, da han ikke trygt kunne følge meg hvor jeg nå skulle. Men han lovte å betro ham til en annens omsorg, som kunne hjelpe ham til å forlate dette mørke land.

Etter at jeg hadde gitt Hasein en kjærlig og oppmuntrende meddelelse til min elskede og til min far, hvilket han lovte å overbringe, skiltes vi, og jeg dro bort i den angitte retning, oppmuntret og styrket ved de gode nyheter og kjærlige beskjeder jeg hadde mottatt.

Kapittel 22

Fornøyer i Den Store By i Helvete – Ord med advarsler

(Amusements in a Great City of Hell—Words of Causjon)

Jeg hadde kun gått et kort stykke, da jeg så min venn, Trofast, som satt ved veikanten og åpenbart ventet på meg.

Jeg ble sannelig glad for å se ham igjen og få videre veiledning av ham. Vi hilste meget hjertelig på hverandre. Han sa at han hadde fått ordre til å ledsage meg en tid på min nåværende reise, og han fortalte meg om mange merkelige hendelser han hadde vært ute for, og som jeg er sikker på ville være meget interessante for leseren av denne beretning, men da de ikke vedrører mine egne vandringer, vil jeg ikke komme inn på dem her.

"Trofast Vennen" førte meg bort til et høyt tårnet, hvorfra vi kunne se utover den by vi skulle besøke, og han sa at dette overblikk over byen var både nyttig og interessant for meg. Vi var, som jeg før har sagt, alltid omgitt av denne mørke midnattshimmel og en tung, skummel atmosfære; noe som lignet en mørk tåke, men den var dog slik at vi kunne se frem for oss. *Hist og her var mørket opplyst av dette fosforaktige lys, som jeg tidligere har omtalt, og andre steder var opplyst av de spøkelsesaktige bluss som skaptes av de åndelige beboeres ville lidenskaper.*

Da vi nådde toppen av det høye tårn, som syntes å være bygget av sorte klippestener, så vi under oss et mørkt område av stor utstrekning. Tunge nattskyer hang i horisonten, og tett ved oss så vi den store by, som var en eiendommelig blanding av prakt og ruin. Det var ellers karakteristisk for alle de byer jeg så i dette mørke land. Den var omgitt av en treløs ørken, og store masser av blodfarget damp ruget over denne sorgens og fornedrelsens by. Mektige slott, høye palasser, pyntelige bygninger - men alle bar de preg av ruin og forfall, alle var besudlet av det syndefulle levesett som førtes dér. Hensmuldrende, men dog holdt sammen av deres lastefulle beboeres magnetisme, var disse bygninger, og de bestod så lenge de bånd, som var vevd av beboernes jordiske levesett, holdt dem fast til stedet. Men bygningene ville smuldre når sjelenes anger ville løsne de bånd som holdt dem fast. Dog, de hensmuldrende bygninger oppstår igjen, når en ny syndefull sjel ankommer til disse enemerker, og de blir skapt i den form som hans jordiske liv med hans spesielle fornøyer måtte danne dem. Her var et palass - ved siden av lå en hytte. Nettopp slik som de iboende ånders liv hadde vært innblandet i hverandres liv på jorden, slik var også de her konstruerte bygninger stilt opp side om side.

Kunne bare mennesker, mens de lever på jorden, forstå at det jordiske livs

forbindelser kommer til å ligne det liv de overføres til etter døden, og at følelsmessige bånd på godt og ondt, som knyttes på jorden, vil forbinde ånder og skjebner i etter-døds- verdenene. Her kan de bare med stor vanskelighet, under uhyre anstrengelser og mye lidelse, løsrive seg fra et slikt mønster.

I disse bygninger, som lå foran meg, så jeg hvorledes den stolte patriarks palass - oppført i hans begjær og skjemmet av hans forbrytelser - hang sammen med hans smigreres og håndlangeres beskjedne boliger. Og de siste var også skapt av *deres* ønsker og vansiret av *deres* forbrytelser. Og mellom disse bygninger og den rike patriarks eksisterte det åndelige bånd på samme måte, som var bånd mellom ham og dem, som hadde vært hans redskaper og deltatt i hans begjær. Han var ikke i stand til å frigjøre seg for deres påtrengenheter, og de var ikke i stand til å frigjøre seg for hans tyranni. Denne tilstand ville vedvare, inntil en høyere og renere tankegang og en lengsel etter å gjøre godt innfant seg hos den ene eller den andre av partene og på den måten hevet dem over deres nåværende nivå.

Slik gjennomlevde de på nytt deres liv på jorden som en fryktelig karikatur av fortiden. De var tvungne til det av selve denne fortid, idet deres erindringer igjen og igjen oppførte disse tilstander som et skuespill, som illustrerte deres slette handlinger og de slette handlingers gjerningsmenn. Her kunne de imidlertid ikke styrte seg ut i ville utsvevelser og på den måten unngå erindringens bearbeidende malende møllesten. Deres lidelsers tilstand kunne kun opphøre, når lysten til synd og laster omsider forsvant fra deres sjeler.

Som jeg før har omtalt, hang det over denne store åndelige stad, som var oppstått av forgangne jordiske liv, flekker av et tåket lys, som minte om svakt lysende stålgrå røk. Det ble fortalt meg, at dette lys utsprang av innbyggenes forstandsevner, som ikke egentlig var små; sjelene var degenererte men ikke utviklet, intelligensen var stor men omfattet lavere ting, slik at det sanne sjelelyset manglet. På den måten ble dette eiendommelige gjenskinn av intelligensens intellektuelle evner alene tilbake.

Andre steder i staden var det som om selve atmosfæren var i brann. Det hang flammer i luften som svingte fra sted til sted som spøkelsesaktige ild, hvor det, som tilsynelatende brente, ble til aske etter at ilden var gått ut av mangel på brensel. Og hvor de svevende flammer beveget seg frem og tilbake av luftstrømmene,

så jeg grupper av mørke ånder vandre opp og ned ad gatene, tilsynelatende ubekymret eller kanskje ubeviste om disse flammer, som oppsto av deres egne ville lidenskaper og ble kastet inn i atmosfæren som spøkelsesaktige flammer.

Mens jeg stirret på denne merkelige stad av døde og ruinerte sjeler, kom det en merkelig følelse over meg, for i disse hensmuldrende volder og øde bygninger ante jeg en likhet med den by på jorden, som jeg var mest fortrolig med, og som sto mitt hjerte nærmest, fordi jeg hadde vært en av dens innbyggere. Jeg ropte høyt på min ledsager for

å få vite, hva dette skulle bety, eller hva det var for et syn jeg så for meg. Var det min elskede bys fortid, nutid eller fremtid?

Han svarte: "Det er dem alle tre. Det, du ser foran deg, er bygningene og åndene fra dens fortid - de som er onde, som de selv var på jorden - og mellom dem finnes det ufullendte bygninger, som de, som nå bor der, oppfører til seg selv. Og som disse fortidens boliger er, slik vil disse halvt oppførte bygninger være i de kommende dager, når enhver skaper av bygningene har fullført sitt liv i synd og undertrykkelse. Se godt på det og gå tilbake til jorden med et advarende budskap, som vil få det til det til å bli forstått i dine landsmenns ører, om den skjebne som venter de mange. Hvis din stemme vinner gjenklang i bare ét hjerte og stanser oppførelsen av bare ét av disse ufullendte hus, vil du ha utført noe godt, og ditt besøk her vil være verd, hva det måtte koste deg. Dette er dog ikke den eneste grunn til å du skal komme her. For deg og meg, min venn, er det arbeide å utføre selv i denne by. Det er sjeler som vi kan redde fra deres formørkede liv, og som vil gå tilbake til jorden og med basunrøst tale til menneskene om de gjengjeldelsens redsler de har erfart.

Tenk på hvor mange tidsaldre som er gått siden verden var ung, hvor mye fremgang som er skjedd i menneskers liv og tanker. Er det så ikke rimelig å anta, at fremgangen må skyldes innflytelsen fra dem, som er vendt tilbake til jorden for å advare andre mot den avgrunn, de selv engang var falt i på grunn av deres synder? Er det ikke en langt smukkere tanke, at Gud sender disse sine barn, som engang var syndefulle og ulydige, og som nå har forbedret seg, tilbake til jorden for som tjenende ånder å advare og styrke dem, som nå kjemper med deres lavere natur? Er dette ikke langt bedre å tro enn at han vil fordømme noen av dem til den evige straffs håpløse elendighet? Du og jeg har begge vært syndere og begått det, som ifølge en og annen av jordens rettfærdige var utilgivelig. Og dog har vi funnet barmhjertighet hos Gud, selv i den ellefte time. Skal det da ikke også være håp for disse sjeler? Og hvis de nå er sunket lavere enn vi, skal vi derfor i vår sneverhet sette grenser for hvor høyt de kan nå opp? Nei, forkast den tanke, at de redsler vi har vært vitne til i disse helveter skal vare evig. Gud er god, og hans barmhjertighet kan ingen mennesker begrense."

Vi steg nå ned fra tårnet og gikk inn i byen. På en av de brede åpne plasser, hvis jordiske gjenpart jeg var godt bekjent med, fant vi en mengde mørke ånder, som var forsamlet og lyttet til en eller annen proklamasjon. Det var antagelig en som vakte deres sinne og hån, for det lød en hyling og skriking fra alle sider. Og da jeg kom nærmere, oppdaget jeg at det var en, som nylig var blitt berømt i den tilsvarende by på jorden på grunn av hans frihetselskende tanker og ideer om fremskritt; og det var noe som her nede i denne undertrykkelsens og tyranniets verden vakte ét eneste ønske, nemlig å motarbeide ham så langt man kunne. Jo mer undertrykte folk var, jo voldsommere blandet de seg her i deres egne affærer og hisset hverandre til innbyrdes kamp. Jo mer frigjorte og opplyste folk ble på jorden, desto mindre var sjansene for disse mørke ånder for at i den jordiske sfære å opphisse til lignende følelser hos mennesker som var like så onde som dem selv. Disse mørke ånder finner deres glede i krig, elendighet og blodsutgytelser, og de er stadig oppsatt på å vende tilbake til jorden for dér å opphisse mennesker til å begå fryktelige overgrep.

På de tidspunkter, hvor det på jorden hersker nasjonal undertrykkelse og opprør, og hvor menneskers glødende lidenskaper er steget til feberhete, da blir disse dypets beboere dratt til jordens overflate i kraft av beslektede følelser. De opphisser og tilskynder til en revolusjon, som først maskerer seg med edle motiver av opphøyd renhet, men som under lidenskapenes press forvandles av disse mørke vesener fra en lavere sfære, så de blir et påskudd for ville myrderier og voldshandlinger av enhver art.

Under slike fryktelige tilstander kommer det så en reaksjon, og disse mørke demoner blir da overvunnet av høyere makter, men det etterlades et bredt spor av den ødeleggelse og de lidelser, som disse mørke krefter har oppegget til. Under alle omstendigheter får disse laveste helveter en rik høst av ulykkelige sjeler, som ble makttatt av de onde ånder; som fikk dem i deres garn.

Mens jeg sto der og iakttok mengden, henledet min venn Trofast min oppmerksomhet på en gruppe ånder, som pekte på oss og så ut til å ville gi seg i samtale med oss.

"Nå forlater jeg deg et øyeblikk, for at du kan tale med dem alene," sa han. "Det er bedre slik, for de kan muligvis gjenkjenne meg, fordi jeg har vært her før, og jeg vil gjerne at du selv skal lære dem å kjenne. Jeg skal dog ikke fjerne meg langt fra deg, og jeg skal møte deg senere, når jeg ser jeg kan være deg til hjelp. I dette øyeblikk er det noe som sier meg, at jeg skal la deg være alene en stund."

Han trakk seg tilbake, da de mørke ånder vennlig kom meg nærmere. Jeg tenkte det var klokest å motta dem med høflighet, selv om jeg innerst inne følte vemmelse ved deres selskap. De virket frastøtende ved deres hestlige utseende, og de hadde et forferdelig uttrykk av lurende lumskheter.

En av dem rørte ved min skulder, og da jeg vendte meg om, hadde jeg en tåket fornemmelse av å ha sett ham før. Han lo og ropte: "God dag min venn! Jeg kan se at du ikke riktig kan gjenkjenne meg, selv om vi har kjent hverandre på jordplanet. Jeg har sammen med andre av all makt prøvd å tjene deg, men du ville aldri ta imot vår hjelp, og du holdt oss for narr i stedet. Slik opplevde jeg det. Men vi har ikke desto mindre tilgitt deg, vi er fromme som lam, hvis du bare kjente oss."

Det kom også en annen bort til meg og så opp i ansiktet mitt med et motbydelig smil, idet han sa: "Nå, du er også her, min venn - i dette yndige landskap sammen med oss. Så må du uten tvil ha gjort noe, som fortjener en slik utmerkelse? Si meg, hvem har du drept, eller hvem har du sørget for å få slått ihjel? Det kan nemlig ikke være noen her uten at de i det minste har slått minst én i hjel. Vi andre kan rose oss av at vi har drept så mange, som kan være i Macbeths storslåttestorprosesjon av gjenferd. Og de andre borgere her i byen kan telle deres ofre i skarer. Slo du allikevel en i hjel? Hi-hi!"

Han brøt ut i en så vill latter, at jeg prøvde å komme vekk fra dem, som hadde omringet meg. Men før det skjedde, hadde de gitt meg råd om at jeg kunne få hevn over en eller annen, som tidligere hadde tråkket på meg og hvordan jeg skulle gå frem med det.

Jeg vek tilbake for dem, men de hadde ikke i sinne å la meg slippe. Jeg *var* jo her, trukket her ned, som de trodde. Og nå tenkte de at de kunne beholde meg til deres egen fornøyelse, så de kunne hevne seg for deres tidligere nederlag. Jeg leste disse tanker i deres sinn, selv om de forsikret meg om deres hjertelige vennskap. Et øyeblikk var jeg i villrede med, hva jeg skulle gjøre. Så besluttet jeg å gå med dem for å se, hva de hadde i sinne, idet jeg samtidig passet på en anledning til å slippe fra dem. Jeg lot dem altså ta meg i armen, og vi gikk frem mot et stort hus på den andre siden av den åpne plass, som de sa var deres, og hvor de ville ha fornøyelsen å presentere meg for deres venner.

Min venn Trofast kom helt bort til oss, og idet han så på meg, gav han meg gjennom en indre innskyttelse denne advarsel: "Gå bare med, men våkt deg for å ta del i deres fornøyer eller la ditt sinn trekkes ned på deres nivå."

Vi trådte inn i huset og gikk opp en bred trapp av grå steiner, som i likhet med alt annet her, bar spor av skam og forbrytelser. De brede trinn var sønderbrutte og hadde

huller alle steder - noen så store at et menneske kunne falle igjennom dem og havne i et fengselsaktig dyp nedenunder. Mens vi gikk opp, merket jeg at en av dem gav meg et skubb, i det vi gikk forbi et slikt hul, og hvis jeg ikke hadde vært forberedt på et slikt bakholdsangrep, kunne jeg lett ha havnet i dypet. Jeg vek imidlertid til side, og den som hadde skubbet meg var nær ved å ramle ned selv. Dette fremkalte en vill latter fra hele gruppen, unntatt fra ham som hadde skubbet meg; han skulte vilt og hevngjerrig på meg. Og jeg gjenkjente ham nå. Det var ham, hvis hånd ble forbrent og sammenskrumpet av den ring av ild, som beskyttet min elskede, da hennes kjærlighet hadde dratt meg til seg og frelst meg for å gi etter for disse mørke djevlers fristelser. Han holdt sin hånd omhyggelig skjult under sin sorte kappe, men jeg kunne se igjennom den, og jeg så den innskrumpete hånd og arm, og jeg var i samme øyeblikk klar over at jeg virkelig måtte ta meg i akt for den ånd, som bar den sorte kappe og skjulte sin ødelagte hånd under den.

Trappen førte oss opp til et praktfullt rom, som var opplyst av levende ild og bekledd med mørke draperier, som var helt skitne og slitte og ganske overstenket med røde flekker av blod, som om det hadde vært en scene for mange morddramaer. Rundt om i de tilstøtende værelser var det oppstilt spøkelsesaktige gjenferd. Disse rom var fulle av mannlige og kvinnelige vesener. Menn – akk ja! Kvinner -samme! De hadde mistet alt hva som var tiltrekkende ved deres kjønn. Kun i helvete kunne menn og kvinner synke så dypt, som disse vesener var sunket. Jeg savner ord til bare tilnærmedesvis å beskrive de forhold som hersket her. De spiste, drakk, ropte, danset og spilte kort og sloss over spillet. De oppførte seg på en slik måte, at kun de laveste scener av jordiske utsvevelser kan gi en svak idé om det liv jeg så her.

Jeg kunne se et svakt gjenskinn av det jordiske liv hver enkelt hadde ført, og jeg viste, at alle disse menn og kvinner hadde gjort seg skyldige, ikke kun i et skamløst levesett - men også i mord av en eller annen grunn.

Til venstre for meg så jeg en kvinne, som i sitt jordiske liv hadde vært hertuginne i det sekstende århundre, og jeg så at hun hadde drept ikke færre enn seks personer med gift. Motivet var sjalusi og begjær. Ved siden av henne var det en mann, som hadde levd i samme periode. Han hadde vært årsak til at flere personer som han hatet, var blitt myrdet av folk som han hadde betalt for å utføre mordene. Dessuten hadde han med egen hånd drept et annet menneske. En kvinne hadde drept sitt eget barn, som var født utenfor ekteskapet. Dette barn hadde vært en hindring for at hun kunne oppnå ære og makt og rikdom. Hun hadde imidlertid ikke vært lenge på dette stedet og syntes nå

mer enn noen annen å være overveldet av skam og samvittighetsnag. Derfor besluttet jeg å nærme meg henne for eventuelt å komme på talefot med henne.

Min ankomst ble hilst med store lattersalver og ville tilrop, mens et halvt dusin eller der omkring tok fatt i meg og trakk meg bort til bordet. De ropte: "La oss drikke på denne nye broders fordømmelse! La oss døpe ham med en slurk av denne kjølede vin!" Og før jeg riktig forstod deres hensikt, løftet de deres glass under ville hyl og skrål, mens en grep et glass, som var fylt med en brennende væske, og prøvde å helle det ut over meg. Jeg hadde åndsnærværelse nok til å gå til side, så det meste av væsken ble sølt på gulvet, og kun en liten del falt på min kappe, som den brente hul i som saltsyre; selve vinen ble til en blålig flamme, som når man setter ild til sprit. Til sist forsvant den

med en eksplosjon, som når krutt eksploderer av en gnist. Nå satte de et brett fullt av retter foran meg. Først syntes de å ligne jordiske delikatesser, men ved nærmere ettersyn så jeg at de var fulle av larver.

Da jeg vendte meg bort, grep en kvinne fatt i meg. Hun lignet en heks - hun var hesligere å se på enn den mest svinaktige person på jorden, og hennes djevleske uttrykk fikk meg til gysende å vike tilbake for henne, men hun grep meg om halsen og forsøkte

med mange tegn, som hun selv mente var kokette smil (hun hadde vært en stor skjønnhet på jorden) å få meg til å slutte meg til hennes selskap for å spille kort.

Hun sa: "Innsatsen er den tapende parts frihet. Vi har oppfunnet dette behagelige tidsfordriv her, fordi det gjenoppliver fortidens atspredelser for oss. Da vi ingen penger har å spille om, og som vi kan vinne og bruke, fordi de smuldrer og blir til støv i våre hender, har vi funnet på å spille om hverandres frihet, og

den som taper skal være vår lydige slave, og han kan kun få sin frihet tilbake ved å få motparten til å tape, så taperen igjen blir hersker og den tidligere hersker slave. Det er et fortryllende arrangement, som du vil finne behag i, hvis du vil slutte deg til vårt selskap for en tid. Disse andre her," tilføyde hun, "er bare noe pakk, stedets utskudd. Du gjør klokt i å vende deg fra dem og deres fornøyelser. Jeg for mitt vedkommende er fyrstinne, og disse mine venner er alle adelige og fyrstelige. Og vi opptar deg gjerne i vår krets, fordi vi føler du hører til her."

Hun gav meg en dronnings mine, tegn til at jeg skulle ta plass ved siden av henne, og hvis hun bare hadde vært noen grader mindre gyselig, kunne jeg av nysgjerrighet ha hatt lyst til å se hva deres spill gikk ut på.

Men den ekkelhet som utstråltes fra henne, var for sterk for meg. Og jeg ristet henne av meg, idet jeg sa at kortspill aldri hadde interessert meg. Derimot samlet min oppmerksomhet seg om den kvinne, som jeg ønsket å tale med. Og det ble meget snart en åpning i skaren, så jeg kunne komme i forbindelse med henne.

Da jeg kom på talefot med henne, spurte jeg med lav stemme om hun var lei av at hun hadde drept sitt barn, og om hun ønsket å forlate dette sted, selv om veien herfra var lang og forbundet med lidelser.

Hennes ansikt lyste, da jeg talte til henne, og hun fremstammet febrilsk: "Hva mener De?"

"Vær overbevist om at jeg mener det godt med Dem," sa jeg. "Og hvis De vil holde øye med meg og følge etter meg, kan jeg uten tvil finne en måte å befri både Dem og meg selv fra dette fryktelige sted."

Hun trykket min hånd men våget ikke å tale, for de andre ånder trengte nå inn på oss på en slik måte, å situasjonen ble mer og mer faretruende, til tross for at deres tilnærmelser skjedde under fordragelighetens maske.

Fyrstinnen var vendt tilbake til kortene igjen. Hennes selskap kranget og beskyldte hverandre for å spille falsk og

mye annet, og jeg tviler heller ikke på at det de beskyldte hverandre for var riktig. Det så også ut til at det var iferd med å bryte ut et slagsmål i det hjørne hvor spillene satt, og det var antagelig noe som ofte skjedde som en avveksling på tilværelsen. Men nå la jeg merke til, at andre ånder samlet seg rundt om ved dørene for eventuelt å holde meg tilbake, hvis jeg skulle prøve på å slippe ut. Jeg så også min fiende med den innskrumpede hånd hviske til noen andre. Deretter kom en hel skare ånder av begge kjønn bort til meg og oppfordret meg til å delta i deres dans, som de hele tiden hadde vært opptatt av. Disse danser lignet meget beskrivelsene av hekse-sabbatenes obskure orgier, som jeg avstår fra å beskrive.

Da disse skapninger nærmet seg, så jeg at de forsøkte å komme bak oss for å omringe oss. Og det var som om et hemmelig instinkt sa meg, at det ikke måtte skje. Jeg trakk meg derfor tilbake mot veggen, idet jeg stadig holdt fast i kvinnens hånd og visket til henne, at hun under ingen omstendigheter måtte forlate meg. Hele skaren av ånder samlet seg nå i det hjørne av rommet, hvor vi sto. Deres ville ansikter og den utemmelige ild i deres øyne var i sterk motsætning til deres tilsynelatende lystighet. Tettere og tettere presset de seg sammen om oss - en bevegelig masse av personifisert ondskap.

For en gangs skyld holdt de opp med deres innbyrdes kiv og sjalusi og forente seg i et felles ønske om å gjøre meg skade. Disse dansende demoners løsslupne og hatefulle ord var som å høre stormens hvining, mens de oppførte deres ville narrestreker overfor oss. Samtidig brøt de ut i et vilt hyl. Raseriet lyste som flammer fra hver enkelt av dem. De skrek rasende: "En spion! En forræder! Det er en fiende som er kommet til oss! Det er en av de forbannede brødre oppe fra, som er kommet ned for å utspionere oss og stjele våre ofre fra oss! Ned med ham! Tramp på ham! Knus ham! Kast ham i gravhvelvingen nedenunder. Bort med ham! Bort! Bort!"

De kastet seg over oss som en lavine fra en fjellside, disse rasende demoner. Og for én gangs skyld trodde jeg at det var forbi med oss. Jeg angret at jeg var blitt trukket ned i dette helvete, og var overbevist om, at vi ikke sto til å redde. Men nettopp som de nærmeste skulle til å ta oss, åpnet veggen seg bak oss. Min venn Trofast og en annen ånd trakk oss til seg, og veggen lukket seg så hurtig igjen, slik at den hylende skare ikke begrep hvor vi var blitt av.

Da vi først var utenfor, ble vi båret et stykke vekk, hvorfra vi kunne se igjennom veggen, som nå var blitt gjennomsiktig for oss. Vi så hvorledes de alle sloss med hverandre og anklaget hverandre for at vi var unnskluppet.

"Ser du," sa min venn Trofast, "hvis dere bare for et øyeblikk var gått inn på å delta i noe av det, de beskjeftiget seg med, ville vi ikke ha vært i stand til å befri dere; for så ville dere for en tid ha vært under deres materielle magnetisme. Og så ville disse vegger ha holdt dere fangne - lik som med dem der inne, og dere ville selv ha vært for grove til å passere gjennom veggen. Du er enda ikke ferdig med disse ånder, og du må være forberedt på å se dem igjen. Bare den korte tid på jordplanet, hvor du gav etter for deres innflytelse og tenkte på å følge deres forslag, har skapt et bånd mellom deg og dem, som det vil være vanskelig å bryte, inntil du selv står på et høyere åndelig utviklingstrinn, som skaper et svelt mellom dere. Det er blitt meg fortalt, at du enda ikke helt har overvunnet dine egne lidenskaper. Du har ganske vist lært å undertrykke og kontrollere dem, men enda er ikke ethvert ønske om hevn over dem, som forurettet deg i fortiden, helt dødt, og før det er skjedd, vil du ikke være i stand til helt å frigjøre deg for disse vesener, og *særlig ikke så lenge du befinner deg i deres særlige sfære*. Jeg for min del har kjempet en kamp, som har meget til felles med den du nå fører, og jeg vet hvor

vanskelig det er å tilgi, hvor vi er blitt dypt forurettet og krenket. Men jeg vet også at du vil gjøre det helt og holdent en dag. Og så vil disse mørke ånder ha mistet deres makt, så de ikke mer kan krysse din vei.

Jeg har nå fått beskjed på å føre deg til en bestemt ånds palass. Og du vil bli overrasket, for dets eier er en du er fortrolig med, skjønt han levde på jorden lenge før din tid. Du vil undre deg over å se, hvor lite disse vesener som du har stiftet bekjentskap med, er i stand til å skjule deres virkelige åndelige tilstand. Men du skal vite at den evne til å se klarere og renere i de mange hendelser du blir stilt over for, skyldes henne hvis rene kjærlighet stadig svever over deg som en fortsettende strøm av krystallklart vann. *Det er henne som gir deg evnen til å oppfatte høyere ting og til å gjennomskue disse lavere ånders mentalitet.*

Det er nå så sterkt et bånd mellom deg og din elskede, at du ubevisst har del i hennes høyere naturs evner, på samme måte som hun gjør deg delaktig i sin styrke. Din nuværende åndelige utviklingstilstand ville nemlig kunne gi et falsk skjær ved å blandes med disse veseners mørke sider, som er så kunstferdig skjult under ærlighetens og oppriktighetens maske. Men ved din forbindelse med henne har du fått en klarere og renere oppfattelse, samt evnen til å oppfatte tingene som de virkelig er og må se ut for en ren ånd. Hennes kjærlighet til deg er stor, min venn; den har en beskyttende makt over deg. Slik er det blitt sagt meg. Den vil være som et skjold som beskytter deg i alle din motgang.

Før vi forlater denne sfære skal jeg vise deg et annet bilde, som jeg er redd vil bedrøve deg, men det vil belære deg om hvordan du ville ha vært, hvis du hadde vært overlatt til deg selv uten din elskedes kjærlighet; for uten den hadde du måttet kjempe alene med dine egne synder og lidenskaper, som det ville ha vært håpløst for deg å bære. Uten henne ville du kun være i stand til å se så langt som din egen synsevne rakte, uten intuisjon og uten det vell av renhet og kjærlighet, som hun stadig sender deg.

Når din reise i dette land er forbi, skal du følge med meg et sted, hvor et annet bilde vil bli vist deg. Og vi vet at synet av dette vil gjøre deg bedrøvet og dobbelt øm og medfølende overfor de ulykkelige mennesker, som du da vil være i stand til å hjelpe bedre enn noen annen; du skal nemlig vite, at hennes frelsende kjærlighet har reddet deg fra å synke like så dypt som de ulykkelige sjeler du er sendt for å hjelpe. Og i den takknemlighet som vil oppfylle deg, ved at du vil søke å gjøre for andre, hva andre har gjort for deg."

Da han hadde sagt dette, dro vi i taushet bort fra stedet, og jeg var så overveldet at jeg ikke kunne si et ord.

Vi hadde overlatt den stakkars kvinne til en lys engels omsorg, en intelligens fra de høyere sfærer. Og vi var sikre på at hun ville få all den hjelp som kunne gis henne på veien fremad og opp.

Kapittel 23

Mine forgjengeres Palass - Falske Brødre Forbløffes

(The Palace of My Ancestors—False Brothers Baffled)

Ved utkanten av byen kom vi til et prektig palass. Det virket som om jeg hadde kjent det før. Jeg både kjente det og ikke kjente det. Men under vandringen i denne stad ble jeg dog erindret om dens jordiske gjenpart; det var liksom jeg så et kjent elsket sted nærmest i et mareritt -syn; for nå så jeg alt det jeg kjente fra før, som så vanskapt og heslig en form. Jeg hadde ofte i min ungdom stirret opp mot dette skjønne palass og vært stolt over å høre til den slekt, som engang hadde eiet det og dets vidstrakte omgivelser. Og nå så jeg det igjen, men da var all dets skjønnhet falmet, dets hvite marmor var besudlet og beskadiget, dets terrasser og statuer slått i stykker og ødelagte, dets skjønne fasade spolert med gamle forbrytelsers røksvertede flekker. Det skyldtes alt sammen noe som var skjedd innenfor dets murer.

Dets før så yndige have lignet en ørken, som vinden som en pestbefengt ånde var dratt bort over. At dette som møtte mine øyne fylte meg med sorg og motløshet, og jeg var syk i sinnet da jeg fulgte min venn der inn.

Vi gikk opp den store, brede trappen og gjennom de skjønne dører. De åpnet seg av seg selv når vi kom. Rundt om oss ilte mange mørke ånder fram og tilbake. De syntes *alle å vente oss; de hilste oss som velkomne gjester*, hvis komme var imøtesett. Ved den siste dør forlot min venn Trofast meg igjen, men først sa han, at han ville slutte seg til meg på et annet sted.

Et stort bluss av rødlig lys møtte mine øyne, da jeg trådte inn gjennom denne døren, og det var som om det ble åpnet til en smelteovn, så het og kveldende var atmosfæren. Først trodde jeg nesten at det var utbrutt brann, men senere døde flammene bort i en matt glød, og en bølge av grå tåke trakk inn gjennom hallen, mens en iskald vind fikk blodet til å stivne i mine årer. Disse merkelige fornemmelser, som nærmest kan sammenlignes med varme og kalde luftbølger, var et sinnbilde på den ånds dobbeltnatur, som hersket her som en fyrste. De umetteligste lidenskaper forentes i ham med den grådigste egoisme og den høyeste forstand. Liksom disse egenskaper behersket ham i hans jordiske liv og forårsaket veldige omskiftelser og heftige lidenskaper og kald beregning i hele hans måte å være på, *slik manifesterte de samme egenskaper seg* også i hans åndelige liv og utstrålte fra ham som en varme og en kulde, som ikke hadde noen mellomting i temperaturen. Og som han hadde hersket over alle mennesker i sitt

jordiske liv og enhver som kom under hans innflytelse, slik hersket han også over de åndelige vesener, som omgav ham nå. Og han regjerte over dem som absolutt hersker, som han hadde regjert over *sine jordiske undersåtter*.

Jeg så ham sitte i sin kongelige verdighet

på sitt høysete i salen. Veggene var behengt med noe som lignet tapeter fra gammel tid. Men akk, -det var falmet og fordervet alt sammen! Det var som om mannens tanker, livsførsel og magnetisme var innvevd i disse draperier, som helt var fordervet av hans slette levesett. Det var en erstatning for de malerier som hadde forestilt jakt, svevende nymfer og kronede sjø- guder. Nå skiftet bildene til et panorama av denne manns forgangne liv i all dets heslighet og nakenhet. De store vinduer, som dagslyset aldri trengte gjennom, var behengt med noe som lignet likkleder, og som dekket skjeletter som skuet hevngjerrig frem fra foldene. Det var de ofre, som denne mann hadde brukt til å tilfredsstille sine onde lyster, og som nå søkte å hevne seg ved å vise at de eksisterte enda. Store søvlvignende drikkekar, som synes å være hvitglødende av hete, samt meget store og kostbare vaser prydet bordene. Her som de andre steder var det samme heslige skyggebilde av en fest og det samme falske skinn av fornøyelser.

Ved min inntreden reiste denne redselsfulle hersker seg fra sitt sete og hilste meg med velkomst ord, og til min forferdelse så jeg, at han var en åndelig dublett av min stamfar, som vi alle hadde vært så stolte av å nedstamme fra. Det var ofte blitt meg fortalt, at jeg hadde en umiskjennelig likhet med ham, når hans bilde ble stilt opp ved siden av meg. Ja, det så virkelig ut til å være den samme mann - jeg gjenkjente ham etter maleriet. Men hvor fryktelig forandret var ikke hans ansiktsuttrykk! Hvert eneste trekk var som brennemerket av skammens, vanærens og fordervelsens stempel. De lyste gjennom den maske han prøvde å skjule seg under. **Her i dette helvete ses alle menneskers dårlige egenskaper som de er, og ingen makt er i stand til å skjule et eneste atom av deres mørke sider.** Og denne mann var i sannhet et slett menneske å se på. Selv i en sanselighetens tidsalder hadde han utmerket seg ved sine utskjelser, og i den tidsalder, hvor mennesker kun gjorde lite vesen av grusomhet, hadde han vært ganske blottet for medlidenhet og samvittighetsnag. Jeg så det alt sammen avspeilet i bildene omkring ham, og jeg ble helt sønderknust ved tanken om at det kunne være likhetspunkter av noen som helst art mellom ham og meg. Jeg gjøs ved det tomme overmott hos oss som hadde følt det som en ære å være i slekt med et slikt menneske, fordi han i sin tid hadde vært i besittelse av en nesten kongelig makt.

Og denne mann talte nå til meg som en han interesserte seg for, fordi jeg var av hans slekt.

Han bød meg velkommen og oppfordret meg til å ta opphold hos ham. I kraft av det hemmelighetsfulle bånd, som jordisk slektskap skaper, hadde han knyttet seg til meg under mitt jordiske liv og hadde fra tid til annen vært i stand til å påvirke meg. På det tidspunkt, hvor jeg hadde vært mest ærgjerrig og nært et forfengelig ønske om å tilhøre jordens stores krets, som mine forfedre hadde vært det, hadde denne sjel søkt meg opp og ansport min hovmodige ånd, som til en viss grad var beslektet med hans egen. Han fortalte meg at det var ham som hadde tilskyndet (inspirert) meg til visse handlinger. (noen som jeg nå skammet meg mest over og gjerne skulle ha gitt hele mitt liv for at de ikke hadde skjedd). Han fortalte videre at det var ham som fra tid til annen hadde forsøkt å inngi meg det maktbegjær, som kunne ha skaffet meg den makt og innflytelse, som var veien til målet: å herske og regjere som en konge i et jordisk rike, slik som han selv hadde gjort. Han hadde håpt på at han gjennom meg igjen kunne erverve seg makt over mennesker. Dette skulle da være en erstatning for den makt han hadde mistet ved sin forvisning til dette mørkets og forfallets sted.

"Ah!" utbrød han, "dette er et likhus av ben og skjeletter! Men nå da du er kommet for å forene deg med meg, kan vi i fellesskap gjøre noe for å få beboerne på jorden til å frykte oss, ja til å adlyde oss. Du har mange ganger vært en skuffelse for meg! Åh, du sønn av vår edle race, jeg var til sist redd for at du skulle slippe meg av hende. Jeg har i årevis forsøkt å dra deg her ned, men er alltid blitt slått tilbake av en eller annen usynlig

makt Den ene gang etter den andre, hver gang jeg syntes jeg hadde gjort det riktig, ristet du meg alltid av deg, og du gjorde deg fri av den kontroll jeg trodde jeg hadde over deg, inntil jeg nesten oppga kampen. Men jeg gir ikke opp overfor noen, og når jeg ikke selv kunne være hos deg, sendte jeg en av mine følgesvenner til deg for at de kunne betjene deg. Ho-ho! Tjeneste - jo tjeneste - og så er du jo her til sist, og jeg gir deg mitt ord på at du ikke skal forlate meg. Nå skal du se hvilke herlige fornøyer jeg har beredt til deg."

Han tok min hånd - den brente med mer enn feberhete - og førte meg opp til setet ved hans side. Jeg tvilte, men besluttet meg til å sette meg ned og se hva enden ville bli på dette eventyr, men innvendig bad jeg en bønn om hjelp til å motstå fristelsene.

Jeg la merke til at han ikke bød meg vin eller mat - hans instinkt og kunnskap sa ham, at jeg bare ville forakte disse ting. Derimot fikk han yndefull og vakker musikk til å lyde i mine ører, og det hadde jeg i lang tid måtte unnvære; musikk var meg en trøst, fordi den talte til mine sanser på en eiendommelig måte og førte meg til en himmelsk sfære. Men denne musikken var vill og trolldomsaktig og blandet med vellyst; tonene svulmet opp og døde bort for atter å bruse frem på ny. Ingen jordisk musikk kunne som denne på én gang både være skjønn, men også fryktelig. Somme tider var den innsmigrende og opphissende, berusende og beåndet - og allikevel fylte den mitt hjerte, min hjerne og min sjel med både frykt og avsky. Og midt under det hele reiste det seg foran oss et speil, hvori jeg så jorden og livet i denne sfære, og jeg så meg selv beherske tuseners sinn og sjelsstemning, i kraft av denne feberaktige fortryllende musikk. Hvis jeg ville, kunne jeg gjøre den til min, og med den kunne jeg oppvekke de mest raffinerte og lave lidenskaper, inntil de som lyttet til musikken, bukket under for dens trolldomskraft.

Han viste meg armeer og nasjoner, som i deres ærgjerrighet ble behersket av hans innflytelse, slik at han kunne tilfredsstille sin herskertrang gjennom en jordisk tyranns organisme.

Her skulle jeg også dele hans makt, sa han.

Han viste meg det ene bilde etter det andre, som viste meg hvorledes mennesker på jorden kunne brukes av ånder, som eide tilstrekkelig viljekraft og kunnskap, og som kunne bruke disse mennesker som redskaper for alle slags nytelser, hvorved de var i stand til å tilfredsstille deres perverse begjær og meget annet. Mye av dette viste jeg godt, **men jeg hadde dog aldri helt forstått hvor utstrakt denne makt var, og den skade den forvoldte.** Det var meg ufattelig at den sjel, jeg nå var i selskap med, hadde en slik viljestyrke, at han hadde makt over disse ulykkelige som kom i hans innflytelsessfære. Men allikevel måtte han underkaste seg en annen, som var sterkere enn han, og som derfor var i stand til å begrense hans virke. Han kjente denne makten som en usynlig kraft som bekjempet ham. Himmelen være lovet at det nå blir færre av slike lave intelligenser, etter hvert som menneskeslekten og de åndelige sfærer blir rensket ved opplysning og de høyere sfærers lærdom.

Til sist viste det seg en kvinneskikkelse foran oss av en så overveldende ynde og forførende tiltrekning, at jeg et øyeblikk reiste meg for bedre å kunne se henne, og for å se om hun i det hele tatt var virkelig. Men i samme øyeblikk sto det mellom meg og trollspeilet, et tåket omriss av en engel med min elskedes ansikt, og ved siden av henne syntes denne kvinne meg å være så simpel, at den sanselige illusjon øyeblikkelig forsvant, og jeg innså at hun var en av den slags kvinner, som styrter mennesker i forderv, og som selv knapt har noen sjel.

Dette omslag i mine følelser fikk de magnetiske vibrasjoner, gjennom hvilke musikken og disse bilder nådde meg, til å forstyrres og oppløses, så jeg ble alene med min frister enda en gang og kun hørte hans stemme. Han forklarte meg, at disse gleder stadig kunne nytes av meg, hvis jeg ville slutte meg til ham og bli hans elev. Men han

talte for døve ører, og hans løfter lokket meg ikke. Jeg følte kun redsel for alle disse ting og en vill lengsel etter å befri meg for hans nærværelse og innflytelse.

Jeg reiste meg og vendte meg om for å gå, men oppdaget at jeg var ute av stand til å bevege meg et skritt. En usynlig lenke holdt meg fast, og med en spottende latter, rasende og triumferende, ropte han ironisk til meg: "Ja men så gå bare, siden du ikke vil motta noen av mine begunstigelser eller tro på mine løfter. Gå du bare og se hva som venter deg!"

Jeg kunne ikke gå et skritt, og nå begynte jeg å føle en merkelig angst komme over meg i forbindelse med følelseløshet i lemmene og tomhet i hjernen. En tåke syntes å inneslutte meg i sin kalde favn, mens gyselige og kjempemessige spøkelsesskikkelser kom nærmere og nærmere. Oh redsel! Det var mine egne misgjerninger fra fortiden, mine egne onde tanker og ønsker, som nettopp denne mann hadde tilskyndet meg til, og som hadde knyttet disse bånd imellom oss, som holdt meg fast.

Han brøt ut i en fryktelig latter til min forvirring. Han pekte på de uhyggelige skikkelser og ba meg innse, hvem jeg virkelig var, og hvorfor jeg anså meg for å være for god til hans selskap. Det ble mørkere og mørkere i hallen, og de fryktelige skikkelser flokket seg tettere og tettere om oss. For våre føtter åpnet som seg en avgrunn hvori jeg så - eller mente å se - en masse av kjempende menneskeskikkelser. Min fryktelige stamfader ristet av djevlesk latter, og idet han henvendte seg til fantomene rundt om oss, bad han dem kaste meg ned i den sorte avgrunnen.

Men plutselig glimtet det en stjerne over meg. Den sendte en lysstripe, som lignet et rep ned til meg. Jeg grep rundt om det med begge hender, og idet lysstrålene spredte seg rundt om meg, ble jeg trukket opp fra dette mørke stedet i dette fryktelige palass.

Da jeg kom meg etter min forbauselse over å bli utfridd av helvetet, så jeg at jeg befant meg på en åpen mark sammen med min venn Trofast og selveste min østerlandske leder, som foretog strykninger over meg. Jeg var nemlig rystet og utmattet etter kampen. Ahrinziman talte til meg på sin ømme og hjertelige måte, og han fortalte meg, at han hadde tillatt denne prøve, for at jeg ved å lære å kjenne denne mann og hans sanne natur til bunns, i fremtiden ville være så godt beskyttet, at han ikke ved sine listige anslag mer kunne få meg i sin makt.

Han sa: "Så lenge du tenkte på denne mann med stolthet og aktelse som din stamfader, og som en som hadde krav på deg, likeså lenge hadde han makt til å påvirke deg. Men nå vil din redsel og din motbydelighet for ham **virke som en avvisende makt, som vil være i stand til å holde hans innflytelse borte fra deg**. Din vilje er likeså sterk som hans. Og du behøvde ingen annen beskyttelse, hvis du bare hadde vært klar over det. I det nettopp overståtte møte med ham lot du, før du var klar over det, dine sanser bli betatt av ham og din vilje ble lammet, og hvis jeg ikke hadde befridd deg, ville han ha hatt deg i sin makt for en tid. Og så lenge han var i stand til det, kunne han ha tilføyd deg mye skade. Så lenge du befinner deg i hans sfære skal du passe på at du ikke mister herredømmet over deg selv. Herredømmet over deg selv er din eiendom, og det kan ingen røve fra deg, hvis du ikke frivillig gir det fra deg. Jeg forlater deg igjen, min sønn, for at du kan gjennomføre din pilgrimsgang, som snart vil være til ende. Vær ved godt mot. Din belønning vil komme fra henne, som elsker deg og stadig omfatter deg med de ømmeste tanker."

Han forsvant likeså hemmelighetsfullt som han var kommet, og min venn Trofast og jeg dro videre for å se, hvilke erfaringer vi ville gjøre i den nærmeste fremtid. Jeg spekulerte på hva vårt neste eventyr ville bli, da et par ånder kom løpende bort til oss og med alvorlige miner spurte, om vi ikke var medlemmer av Håpets Broderskap, da de i så tilfelle hadde en beskjed til oss fra en høyt elsket venn på jorden. De var sendt fra en

av våre ledere for å avlevere dette budskap. Først ble jeg meget glad. Jeg tenkte straks på min elskede, og jeg trodde de kom fra henne, da de ikke hadde samme utseende som størsteparten av de mørke ånder her nede. Deres kapper skinte med et særegent blått skjær, som nesten så ut som om de var omgitt av tåke, og som gjorde at jeg hadde vanskelig å se deres ansikter. Da jeg prøvde det, kunne jeg ikke la være med å fare sammen, for det flagrende sløret av gråblått flor ble av og til så tynt, at jeg kunne se et par høyst frastøtende mørke ånder under det. Min venn trykket i stillhet min arm til advarsel, og jeg henvendte meg derfor til dem med forsiktighet og spurte, hva budskapet gikk ut på.

"I profetens navn," begynte den ene, "meddeler vi deg, at din elskede er meget, meget dårlig, og hun ber om at du uoppholdelig vil vende tilbake til jorden for å se til henne. Og hvis du ikke gjør det, ser hun seg nødt til å dra til områder hvor du ikke kan nå henne."

Hans ord fylte meg med en sterk frykt. "Hvor lenge er det siden dere forlot henne?" spurte jeg ivrig.

"Det er ikke to dager siden," svarte han. "Og vi skulle ta deg med straks. Din østerlandske leder er hos henne og har spesielt sendt oss."

Da viste jeg at de løy, for min østerlandske leder hadde helt forlatt oss, og han hadde ikke sagt et eneste ord om at min elskede var syk. Men jeg lot som ingenting og sa: "Gi vårt broderskaps hemmelige passord; ellers er jeg naturligvis ikke i stand til å gå med dere."

Det floraktige tåkeslør var nå nesten glidd av dem, og jeg kunne tydeligere og tydeligere se de mørke skikkelser under det. Jeg røpet ikke at jeg så det, og da de ikke straks svarte, men visket sammen, fortsatte jeg: "Hvis dere er sendt av min leder, kan dere sikkert gi vår ordens passord?"

"Selvfølgelig kan jeg det. Her er den 'Håp er evig'," sa han og smilte frimodig.

"Godt," sa jeg, "fortsett til enden."

"Til enden? Hva mer ønsker du?"

Og han så forvirret ut. Den andre puffet til ham og visket noe, hvoretter den første tilføyde: "Håp er evig og sannhet er... og sannhet er ... ha!hva mer amico?"

"Uunngåelig," sa den andre.

Jeg smilte vennlig til dem begge: "dere er så elskelige, venner, nå kan dere uten tvil også gi meg symbolet?"

"Symbolet? For satan! Hva for et symbol?"

"Ikke det? Ja, nå må jeg gi dere det."

Begge løftet armene for å ta meg. Jeg så at en av dem hadde en vissen hånd, og jeg viste derfor straks, hvem jeg kunne takke for det lille listige anslag. Da de sprang inn på meg, trådte jeg tilbake og gjorde korsets tegn - det hellige symbol på sannheten til alle tider og i alle verdener.

Ved synet av dette falt de ned som om jeg hadde slått dem bevisstløse, og vi etterlot dem her for at de kunne tenke litt over hva som var skjedd.

Jeg spurte min venn, da vi dro videre, hva han trodde de nå ville gjøre.

"De kommer til bevissthet om et øyeblikk igjen," sa han. "Du har gitt dem et støt og bedøvet dem for et øyeblikk, men de vil snart være etter oss med en eller annen djevlesk list, som de har funnet på. Hvis du var gått med dem, ville de ha ført deg ut i sumpen der borte og latt deg vade halvkvalt rundt i den. Du må huske på at de har stor makt i deres egen sfære, hvis du på en eller annen måte lar deg lede av dem."

Kapittel 24

Historien om Benedetto – Komplot-deltagene Forvirret igjen

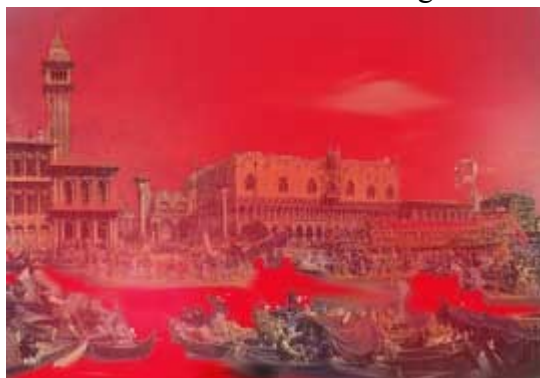
(The Story of Benedetto—Plotters Again Baffled)

Min venn foreslo for meg nå, at vi skulle besøke en by i dette besynderlige land, hvor jeg kunne få se den mannen, hvis skjebne hadde vært min, hvis ikke *hennes* kjærlighet hadde holdt meg oppe. Vår jordiske tilværelse hadde på mange måter vært forskjellig, men det var i mangt og meget likhetspunkter i våre tilbøyeligheter. Ved å stifte bekjentskap med denne mann og de kunnskaper han satt inne med, kunne jeg bli beriket på forskjellig måter slik at jeg engang i fremtiden ville være i stand til å hjelpe ham.

"Det er nå over ti år siden denne mann forlot jorden," sa han, "og det er først i den senere tid at han har nært et ønske om fremgang. Jeg fant ham her under mitt første besøk på dette sted, og jeg var i stand til å hjelpe ham en smule og til sist innskrive ham i vårt broderskap, og jeg har fått å vite, at han om kort tid skal forlate denne sfære og dra mot en høyere."

Jeg samtykket i den foreslåtte reise, og etter en kort men meget hurtig flukt, befant vi oss svevende over en vidstrakt lagune, hvorpå den mørke grunn det lå en by. Den syntes å flyte i vann med sine tårn og palasser hevet over vannet, der de speilet seg. Det man kunne se lignet sort marmor isprengt røde årer, som på en eller annen måte fikk meg til å tenke på blodstrømmer, som fløt igjennom det. Over våre hoder var det mørke skyer, som hist og her opplystes av flekker av de stålgrå og ildrøde damper, som jeg hadde sett i den forrige by. Synet av dette stedet fikk meg til å tro, at vi besøkte disse lavere sfærens Venezia, og da jeg nevnte det for "Trofast Vennen", svarte han:

"Det er ganske riktig, og her vil du finne mange berømte menn, hvis navn er skrevet i disse tiders historie med blodige bokstaver."

Vi befant oss nå i byen og gav oss til å spasere langs hovedkanalene, for at jeg kunne få palassene å se. Ja, dér var de, disse fordervede kopier av alle de smukke steder, som berømte malere hadde gjort en så fortrolig med. Deres ry innrisset hver for seg en nisje i historiens tempel. Men her fløt kanalene som mørkerøde strømmer av blod, som liksom strømmet ut fra uhyre slaktehus, hvor det rislet og plasket opp av palassenes

marmortrinn og etterlot en fet skittent farve; selv steinene i bygningene og brolegningene syntes å svette blod. Luften var tung av den røde fargetone. Dypt nede i de karmosinrøde vande så jeg skikkelser i tusental, som lignet beinrader av drepte eller snikmyrdet, og som hadde funnet deres graver her nede. I fengslenes undergrunn, som lignet huler under hele byen, så jeg ånder som var stuvet sammen som ville dyr - jeg så tigerens villskap i deres stikkende øyne, og den menneskelige tyranns hevngjerrige ondskap manifesterte seg i disse krypende skikkelser.

Prosesjoner av rikmenn og deres følge, hovmodige adelsmenn med deres brokete hale av soldater, sjømenn og slaver, kjøpmenn og prester, beskjedne borgere og fiskere,

menn og kvinner av alle samfunnslag passerte til og fra, og nesten alle så ganske frastøtende ut. Og mens de kom og gikk, syntes det for meg som om deres skjellethender stakk opp gjennom gatens brolegning for å ta andre og trekke dem ned til seg, for at de skulle dele deres elendighet med dem. Det var et jaget og forfulgt uttrykk i manges ansikter, og de syntes grepne av en fortsettende gremmelse.

På en av de mindre broers brystvern fant vi en mann sittende i en kledning, som Håpets Brødre bar. Hans mørkegrå frakk lignet den jeg hadde båret under mine tidligere vandringer. Hans armer var foldet over brystet, og hans hode var så skjult under hatten, at vi ikke kunne se hans ansiktstrekk, men jeg viste straks at det var den mann vi var kommet for å besøke, og jeg så straks at han var identisk med en berømt venetiansk maler, som jeg hadde kjent i min ungdom, dog ikke i et tett vennskap. Vi hadde ikke møtt hverandre senere, og jeg viste ikke at han hadde forlatt jorden før jeg nå så ham sitte her på broen i denne byen i helvete.

Jeg må innrømme at jeg var rystet over gjenkjennelsen, for den minte meg om min ungdom, hvor jeg også studerte kunsten med de tilsynelatende lysende fremtidsutsikter. Og nå! Å se ham og tenke på hvordan hans liv måtte ha vært, siden det hadde brakt ham til dette sted. Han så oss ikke, og min venn foreslo for meg at vi for en stund skulle gå litt til side, mens han fortalte meg denne sjels historie. Deretter kunne vi gå bort og tale med ham.

Denne mann, (jeg vil bruke hans navn i den åndelige verden: Benedetto, ettersom hans jordiske navn helst bør glemmes) syntes å være blitt hurtig berømt etter at vi hadde kjent hverandre. Og han hadde i høy grad vært heldig med å selge sine malerier. Men Italia er ikke noe rikt land, og Benedettos rikeste finansierer, var englendirere og amerikanere, som kom for å besøke Venezia. I huset hos en av dem møtte Benedetto den kvinnen, som skulle formørke hans liv med sin fordervende innflytelse. Han var ung og vakker, talentfull, høyt kultivert og av en gammel, ansett familie, som dog samtidig var meget fattig. Men Benedetto ble mottatt av det beste selskap i Venezia, og det var til en kvinne på det høyeste trinn av den sosiale stige at Benedetto tapte sitt hjerte, og i sin ungdommelige og romantiske tåpelighet drømte om at hun ville være tilfreds med å bli hustru til en kjempende kunstnerspire, som intet eide utover sitt talent og sitt voksende ry.

Damen var knapt tyve år gammel, da de møttes første gang, og hun var begavet med alle de yndigheter, som kan gjøre en mann forhekset. Hun oppmuntret Benedetto på enhver måte, så at den stakkars fyr trodde fullt og fast på at hennes kjærlighet til ham var likeså oppriktig, som hans kjærlighet til henne. Men med hele sin naturs tørst etter beundring og kjærlighet, var hun kald og beregnende, ærgjerrig og verdslig. Hun var ute av stand til å forstå eller gjengjelde en kjærlighet som hans, hun lot seg smigre av hans oppmerksomhet og fortrylle av hans lidenskapelige hengivenhet, og hun var stolt over å ha erobret en så vakker og begavet mann. Men det falt henne ikke inn å ofre noe for hans skyld, og selv når hun var ømmest og mest forførende, brukte hun alle sine kunster for å bli en middaldrende venetiansk adelsmanns hustru, hvis rikdom hun ettertraktet, selv om hun foraktet mannen selv.

Benedettos drøm endte meget brått. Han våget å røpe sine fremtidsplaner for henne og legge alt for hennes føtter, idet han lot hele sin kjærlighet strømme inn i hennes sjel.

Og hun?

Hun hørte kjølig på ham og sa at han måtte være en narr, hvis han ikke kunne innse at hun umulig kunne leve uten penger og posisjon. Hun kastet ham til sist ut med en likegyldighet overfor hans følelser, som nesten gjorde ham vanvittig. Han flyktet fra Venezia og reiste til Paris, hvor han styrtet seg ut i alle de fornøyer, som denne by kunne by ham, idet han forsøkte å begrave erindringen om sin ulykkelige lidenskap. I

noen år så de ikke hverandre, men da førte skjebnen Benedetto tilbake til Venezia enda en gang, og nå mente han å være helbredet - det håpte han. Han foraktet seg selv for sine tåpeligheter. Han var nå blitt en berømt maler og kunne selv bestemme prisen for sine bilder. Han hørte at omtalte dame hadde giftet seg med den hun etterstrebet, og hun regjerte nå som en skjønnhetens og motens dronning i selskapslivet, omgitt av en mengde beundrere, som hun ikke alltid fant det nødvendig å presentere for sin mann. Benedetto hadde besluttet å behandle henne med kjølig likegyldighet, hvis de skulle møtes, men det var ikke etter hennes ønske. En gang hennes slave, skulle han også fortsette å være det. Ingen elsker skulle våge å bryte hennes lenke, før hun selv gjorde det og avskjediget ham.

Hun gjorde derfor alt hva hun kunne for *igjen* å erobre Benedetto's hjerte - og dessverre! Han var kun alt for rede til å overgi seg, da hun fortalte ham hvor inderlig hun angret den vei hun hadde valgt. Og derpå ble Benedetto hennes ukjente elsker og levde for en tid i beruset lykketilstand. Men kun for en tid. Damen ble lei av enhver etter hvert. Hun elsket å gjøre nye erobringer: nye slaver som ville hylle henne. Hun holdt av opphisselse, og Benedetto ble med sin sjalusi, som alltid nagde ham, alt for trettende for henne; hans nærværelse kjedet henne til sist. Det hadde dukket en annen beundrer opp, som også var rik og vakker, og som damen interesserte seg for, og dette fikk Benedetto vite. Han fikk med andre ord sin avskjed for annen gang. Hans lidenskapelige bebreidelser, hans voldsomme protester og heftige sinne plaget i høy grad damen, og det førte til å hun ble kjølig og arrogant overfor ham. Dette gjorde ham kun mer opphisset. Han truet, han bønnfalte henne, svor at han ville skyte seg hvis hun sviktet ham. Det endte med at de skiltes etter en voldsom scene, og Benedetto gikk hjem. Da han neste dag kom for å besøke henne, sa tjeneren at damen nektet å motta ham mer. Uforskommetheten i denne beskjed, hjerteløsheten, den bitre skam over at han for annen gang ble kastet bort som en gammel hanske, var for meget for hans lidenskapelige natur, og han gikk tilbake til sitt tilholdssted og skjøt seg.

Da hans ånd våknet til bevissthet, fant han seg selv som fange i sin egen kiste i graven. **Han hadde ødelagt sitt fysiske legeme, men han kunne ikke befri sin ånd fra det, før det var gått i oppløsning.** Disse vemmelige partikler av det råtnende legeme innhyllet enda ånden; båndet mellom kjøttet og ånden var enda ikke løst.

Hvilken redselsfull skjebne! Man gyser ved å tenke på, hva trettheten og misnøyen med livet og et lettsindig ønske om å befri seg for det, kan styrte sjelen ut i. *Hvis jordens beboere ville være riktig barmhjertige mot selvmorderen, ville de brenne dennes legeme og ikke begrave det, for så ville sjelen hurtig befris fra sitt fengsel. En selvmorders sjel er ikke ferdig til å forlate legemet, den er som en umoden frukt, som ikke så lett faller fra det tre som ernærer den.* Et stort sjokk har slynget den av sted, men den forblir knyttet til det, inntil det sammenholdende bånd oppløses.

Fra tid til annen pleide Benedetto å synke bort i ubevissthet og for en stund tape følelsen av sin fryktelige situasjon, og etter disse barmhjertige glemselstilstander pleide han å våkne for å oppleve at det jordiske legeme litt etter litt mistet sitt tak i ham, idet det smuldret bort og ble til støv. Men så lenge prosessen sto på, måtte han lide den pine, som ledsagede den gradvise oppløsning. En brå ødeleggelse av det jordiske legeme ville ha gitt hans ånd en sterkere og mer pinefull rystelse, men den ville ha spart ham for den langsomme oppløsningstortur. Omsider opphørte det fysiske legeme med å holde ånden fast, og han steg opp fra graven, men svevde fremdeles over den, skjønt han dog ikke lengre var fengslet til den. Det siste bånd var løst, og han var i stand til å vandre omkring på jordplanet. I begynnelsen var hans evner til å se og høre meget svake, men omsider ble de utviklet, og han ble seg sine omgivelser bevisst. Med disse evner kom

hans jordiske lidenskaper og begjær tilbake, sammen med kunnskapen om hvorledes han kunne tilfredsstille dem. Og atter søkte han, som i sitt jordiske liv, å finne glemsel i sanselige nytelser. Men det var forgjeves.

Fortiden pinte ham stadig. I hans sjel var det en vill tørst etter hevn, etter makt til å la henne lide som han selv hadde gjort, og denne utholdende tanke brakte ham dit hvor hun oppholdt seg. Han fant henne som i gamle dager omgitt av et hoff av lystige beundrere, kanskje en smule eldre å se på men ellers den samme. Enda helt hjerteløs, enda ubekymret om sin skjebne og likegyldig for den. Og det gjorde ham *fandenivoldsk* å tenke på de lidelser han hadde pådratt seg av kjærlighet til denne kvinne. Til sist gikk alle hans tanker ut på dette ene: hvorledes han kunne finne midler til å trekke henne ned fra hennes posisjon. Og berøve henne alle de ting hun satte mer pris på enn kjærlighet eller hederlighet og deres liv som ble hennes ofre.

Og han hadde hellet med seg, for ånder har større makt enn dødelige drømmer om. Trinn for trinn så han henne komme ned fra hennes høye posisjon i samfunnet; først mistet hun sin formue, deretter sin heder - også med enhver forkledning hun hadde brukt, og som skjulte alle hennes dårlige egenskaper. Hun ble kjent som den hun var, en ussel forførserske som lekte med menns sjeler, som en annen leker med terninger, uten bekymring for hvor mange hjerter hun knuste, hvor mange eksistenser hun ødela, likegyldig overfor sin manns heder og sitt eget rykte, så lenge hun kunne skjule sine intriger for verdens øyne og heve seg et trinn høyere i rikdom og makt på sine ofres bekostning.

Selv i sitt mørke og sin elendighet følte Benedetto seg stolt og trøstet ved å tenke på, at det var *hans* hender som trakk henne ned og demaskerte hennes egoisme og dårlige egenskaper. Hun spekulerte på hva som kunne være årsaken til at så mange begivenheter liksom sammensvor seg mot henne og fullførte hennes skjebne. Hvordan det kunne være at hennes omhyggelig lagte planer alltid ble spolert. Hennes forsiktig voktede hemmeligheter alltid ble oppdaget og kom for dagens lys. Det kunne hun ikke fatte. Hun begynte til sist å frykte hva dagen ville bringe. Det var som om en usynlig makt arbeidet på å knuse henne. Og da kom hun til å tenke på Benedetto og hans siste trusler; at han, hvis hun drev ham til fortvilelse, ville styrte seg selv i helvete og dra henne med seg i fallet.

Den gang hadde hun trodd at han ville myrde henne, og da hun hørte at han hadde drept seg selv med et pistolskudd, åndet hun lettet ut og tenkte ikke mer på ham, unntatt når en eller annen begivenhet minnet henne om ham. Men nå tenkte hun *alltid* på ham og kunne ikke frigjøre seg for den tanke, at han hjemsoekte henne som spøkelse.

Og det skalv hun for.

Og hele tiden sto Benedetto's ånd ved siden av henne og visket sitt navn i hennes øre og fortalte henne, at dette var hans hevn. Han visket til henne om fortiden og om den kjærlighet som hadde syntes så sødmefull, men som hadde vendt seg til et brennende hat, som fortærte ham som et helvetes ild, og hvis flammer også ville svi hennes sjel og bringe henne til en likeså stor fortvilelse, som han selv led under.

Hun merket tydelig hans nærværelse, selv om hennes øyne ikke kunne se ham. Forgjeves flyktet hun til selskapssalen og alle steder, hvor det var masser av mennesker - bare for å slippe fra ham. Men han var i hennes nærværelse overalt hvor hun dro. Det ble henne etter hvert helt klart, så hun ikke kunne slippe tanken at

han alltid var tett ved henne. Og en aften så hun ham i tussemørket. Hans øyne var ville av hat, som preget hvert av hans ansiktstrekk og hele hans holdning.

Det var for meget for hennes opprevne nerver; hun fikk sjokk og falt død om på gulvet.

Da viste Benedetto at det var lyktes ham å drepe henne, Og fra dette øyeblikk hadde han kainsmerket stemplet på sin panne. Han ble grepet av redsel over sin gjerning. Han hadde hatt til hensikt å drepe henne, og når hennes ånd forlot legemet, ville han dra den med seg ned i mørket og pine og plage henne, så hun aldri mer skulle få fred og ro på denne side av graven. Men nå hadde han kun denne ene tanke å komme bort fra seg selv og den redsel hans gjerning hadde brakt ham. *Alt godt var nemlig ikke drept i denne mann, og rystelsen ved å ha drept kvinnen hadde fått ham til å se sin egen hevnfølelses natur.* Da flyktet han bort fra jorden, nedover stadig nedover, inntil han kom til denne by i helvete, som var et passende oppholdssted for en sjel som hans.

"Det var her jeg fant ham," sa min venn, "og jeg var i stand til å hjelpe den nå dypt angrende sjel og vise ham, hvorledes han best kunne gjøre godt for alt det onde han hadde forvoldt. Han venter nå på denne kvinnes ankomst, som han har elsket og hatet, for å be henne om tilgivelse og også selv tilgi henne. Hun er også blitt dratt til denne sfære, for hennes liv var, som vi vet, meget syndig. Og det er i gjenparten av den by, som var vitne til deres jordiske kjærlighet, at de nå skal møtes igjen. Og derfor venter han på henne på denne bro, hvor de i fortiden så ofte møttes."

"Og vil de snart møtes?"

"Meget snart. Og da vil denne sjels oppholdssted i denne sfære være til ende, og det vil stå ham fritt for å gå over i en høyere sfære, hvor hans forvirrede ånd vil tilbringe en tid i ro, før den gjennom langsomme og pinefulle skritt betreder fremskrittets vei."

"Vil hun også forlate dette sted med ham?"

"Nei og atter nei! Hun vil også bli hjulpet fremad, men deres veier vil ligge vidt atskilte fra hverandre. Det var intet virkelig og sant slektskap mellom dem, kun lidenskap, stolthet og krenket egenkjærlighet. De vil skilles her for aldri mer å møtes."

Vi nærmet oss Benedetto, og da jeg rørte ved hans skulder, for han sammen og vendte seg om. Han gjenkjente meg ikke straks, men jeg fortalte hvem jeg var og sa at jeg gledet meg til å fornye vårt vennskap i de høyere sfærer, hvor jeg håpte vi ville møtes igjen. Jeg fortalte ham, at jeg også hadde syndet og lidd for det, men at jeg nå var i ferd med å bane meg vei opp. Han så ut til å være glad for å se meg, og han trykket min hånd inderlig og varmt, da vi sa farvel til hverandre.

Min venn Trofast og jeg gikk bort og etterlot ham på broen, hvor han ventet på sin siste sammenkomst med henne, som engang hadde vært ham så dyrebar, men som nå kun var ham en pinlig erindring.

Da vi var på vei fra Venezia til hva jeg forstod som *den åndelige gjenparten* av Lombardy's sletter (*nord-italia/Milano-området, se bilde t.v - ALT er "speilet" på div.nivåer på astralplanet*), hørte jeg plutselig en ynkelig stemme kalle på meg. Jeg forlot veien og gikk bort til to ånder, som lå tilsynelatende hjelpeløse på jorden. De vinket til meg om å komme bort til dem.

Og da jeg trodde det var noen som trengte min hjelp, lot jeg min venn gå videre og gikk bort til dem for å se hva det var.

Den ene ånden rakte hånden opp mot meg og mumlet til meg om å hjelpe ham, så

han kunne reise seg. Jeg bøyde meg ned for å hjelpe ham opp, men til min forbauselse grep han fatt i mine ben og gjorde forsøk på å bite meg i armen. Den andre sprang opp for å ta meg i strupen.

Med besvær og ikke så lite sinne ristet jeg dem av meg og trådte et skritt tilbake. Derved kom jeg til å snuble, men til alt hell så jeg meg tilbake, og ikke et skritt bak meg så jeg en veldig avgrunn som jeg derved nesten falt ned i.

Da husket jeg på de advarsler jeg hadde fått med på min reise, om ikke å la mine lavere lidenskaper få makt over meg og derved stille meg på samme nivå som disse vesener. Jeg angret straks mitt sinne og prøvde å bli rolig og lidenskapsløs.

Jeg vendte meg igjen mot de to, og jeg så at den ene som jeg trodde var kommet til skade, krøp bortover jorden for å nå meg igjen, mens den andre krummet seg sammen som et villdyr for å springe på meg.

Jeg festet mine øye stivt på dem begge to, hvorav jeg gjenkjente den ene som mannen med den visne hånd og den andre, som for kort tid siden hadde forsøkt å narre meg med det falske budskap. Jeg fortsatte å se på dem, mens jeg la hele min viljekraft i mitt blikk. Det gjorde dem usikre; de veltet overende, snerret og viste tenner, men var ute av stand til å komme nærmere. Mens de lå der, forlot jeg dem og ilte etter min venn, som jeg snart innhentet. Jeg fortalte ham hva som var skjedd.

Han lo og sa: "Jeg kunne ha fortalt deg hvem de var, men jeg syntes ikke du ville ta skade av denne lille opplevelse. **Og så lærte du samtidig hvilken beskyttelse din karakterstyrke er for deg.** Du har av naturen en sterk vilje, og så lenge du ikke benytter den til å herske over andre og overtre deres rettigheter, er den en meget nyttig og verdifull egenskap. Du vil i ditt arbeide i den åndelige verden erfare, at den er et utmerket redskap som du kan virke med. Ikke alene på dine omgivelser, men også på tilsynelatende livløst stoff. Jeg tror også at disse to vil krysse din vei fra tid til annen. Derfor var det godt at du nå avgjorde hvem av dere som er den sterkeste. De vil alltid være redd for å gi seg direkte i kast med deg. Men så lenge du arbeider på jordplanet, vil du ved enhver anledning finne dem parate til å komme på tvers av dine planer."

Kapittel 25

Å gå i kamp i helvete

(A Pitchet Battle in Hell)

Foran oss lå en veldig bølget slette, hvor det ferdets store masser av mørke ånder. På Trofasts initiativ steg vi opp på en liten høyde for å kunne iaktta deres bevegelser.

"Vi vil nå," sa min venn, "bli vitne til et av de store slag, som finner sted her mellom de mørke ånder. Det er dem som fant behag i kriger, og som følte vellyst ved overfall og blodsutgytelser. I denne mørke tilstand, som er resultatet av deres grusomheter og ærgjerrighet på jorden, fører de ustanselig krig mot hverandre og kjemper om herredømmet over disse kongeriker i helvete.

Se hvordan de samler seg til angrep på deres motstandere til høyre for oss. Og legg merke til hvor dyktige de er til deres manøvrer. De mektige ånder, som hersker over armeer på jorden, hersker over slike ulykkelige vesener her, som ikke er sterke nok til å motstå deres makt. **Slik tvinger de disse mindre motstandsdyktige ånder til å kjempe under deres bannere, hva enten de vil eller ei, på samme måte som de gjorde med de dødelige på jorden.** Du vil se hvorledes disse mektige førere innlater

seg i kamp mot hverandre, verre enn de dødelige. ***Og fordi det ingen død er til å stanse krigen, gjentar de den igjen og igjen, så den nesten synes å vare evindeligg - eller i det minste inntil en av disse mektige førere til sist blir trett av det og begynner å lenges etter en eller annen edlere kampmåte, en eller annen triumf, som mer har nyhetens interesse enn disse elendige veseners kamper, hvor en seier kun gir rett til å pine og undertrykke den beseirede.***

De samme instinkter og naturlige åndsevner, som de nå bruker av personlig ærgjerrighet eller bare av lyst til grusomhet, vil engang når de er rensset, gjøre disse ånder til mektige hjelpere i stedet for som nå, hvor de kun har lyst til å ødelegge. Og den samme viljekraft vil befordre de fremskritt, som de nå forsinker. Hvor og når dette fremskritt finner sted, avhenger av hvornår den sovende kjærlighet til godhet, rettferdighet og sannhet våkner, som er nedlagt i alle sjeler. Det er liksom med seden, som er lagt i jorden; de gode kim som er nedlagt i menneskene kan ligge lenge skjult i et mørke og en ondskap, som hemmer det gode, men det må og vil komme en tid for alle, hvor de bedre følelser våkner, og så vil også spiren til det gode vokse til det som bærer angerens og de gode handlingers frukt."

Vi så ut over den veldige slette og tok de store åndehærer i øyesyn. De tok oppstilling i slagorden helt over for hverandre. Hist og her så jeg mektige ånder, som hver førte deres eget regiment. I spissen for de to kjempende hærer sås to majestetiske skikkelser, som begge kunne stå modell til Miltons Lucifer - så sterkt var det inntrykk av makt og intelligens, som disse vesener innga meg. Det var en viss skjønnhet og storhet i deres ansiktstrekk - de var kongelige majesteter selv i disse nedverdiggende skikkelser. Men akk! Ved nærmere ettersyn var skjønnheten som rovdvrets griskhet, når det lurte på sitt bytte. Disse veseners holdning var mørk og truende, deres øyne var grusomme. Det var en slanges list i deres blick og gribbens ubarmhjertige hunger i deres måte å bevege seg.

Begge kjørte de i deres egen kampvogn, som ikke var trukket av hester men av forkuede ånder, som de pisket frem i rasende tempo, og som senere ble trampet ned under sammenstøtet. Melodier, som skulle forestille å være musikk, lød som skrik fra de fordømte sjeler, og en buldring som en storm reiste seg, da armeene tørnet mot hverandre. Luften fyltes av ville skrik og forbannelser som var redselsfullere enn selve helvete. Og opp over dem alle hadde disse to mørke ånder hevet seg. De var ikke lengre tilfredse med å se deres soldater kjempe mot hverandre, de drev hver enkelt kjempende sjel til det ytterste for å få ham til å ødelegge den andre part. Omsider ble den hatske spenning så sterk, at den presset de kjempende i pusten, så de fløy gjennom luften i deres flagrende kapper, som lignet utspilte vinger, mens de grep fatt hverandre og kjempet om herredømmet. Det var som å se ørner kjempe i luften, mens ådselsravnene sloss om ormene under dem. Og når de kjempende hadde fått tak i hverandre, var det som om deres kvelertak aldri skulle opphøre. Deres blick gjennomboret hverandre som dolker.

Det var langs slagmarken en dyp kløft; her ble beseirede kastet ned og holdt fanget.

Jeg ble syk av vemmelse ved å se på dette og ville forlate stedet, men min venn rørte ved min skulder og sa: "Nå er tiden inne til vårt arbeide. La oss gå dit ned og se om det er noen vi kan hjelpe. Mellom de falne og beseirede er det kanskje en og annen som er like så lei av krigens redsler som du, og som vil være glad for vår hjelp".

Og med det i tankene gikk vi ned på sletten. Den var som en slagmark må være, når natten har senket seg over den, og det kun er sårede og falne tilbake. Alle de andre ånder var forsvunnet. Jeg sto blandt en mengde vesener som stønnet og vred seg, og jeg viste ikke hvor jeg skulle begynne mitt arbeide, for det var så mange, at jeg ikke kunne se noen

ende på oppgaven. Dette var verre, tusener ganger verre enn en jordisk slagmark. Jeg har sett døde ligge på gatene i min fødeby tett ved hverandre som falne soldater, og mitt hjerte har blødd ved synet av deres lidelser og over at noe slikt kan skje. Men dér var dog dødssøvnen og dødsfreden, som brakte en ende på kvalene, og dér var det håp om å kunne hjelpe dem, som enda levde. Men her - her syntes det hverken å være håp eller noen død, som kunne mildne disse sjelers smerter. Her var det ingen morgen som ville demre etter natten og tenne et håp etter elendigheten. For når de levde opp på ny, var det for å finne seg omgitt av denne skrekkelige natt blandt ville menneskesjeler.

Jeg bøyde meg ned og forsøkte løfte hodet på en stakkar, som lå og klynket seg ved min fot. Han var i den grad ille tilredt at han lignet en formløs masse. Og idet jeg gjorde dette, talte den hemmelighetsfulle stemme i mitt øre:

"Selv i helvete er det håp. Hvorfor skulle du ellers være kommet her? Den mørkeste time er alltid like før morgendemringen, og for disse slagne og falne er timen kommet for deres omvendelse. Det samme som var årsak til deres fall skal nå oppløfte dem. Ønsket om et høyere og bedre liv og avsky for alt det onde, som de har vært vitne til og deltatt i, *har gjort dem svake i ondskapens tjeneste*, og det er den som er helvetes innbyggers styrke. Det er nettopp fordi de har lengtes etter et bedre liv, at de er blitt overvunnet. Men en sterkere makt ovenfra vil åpne døren for dem til en høyere tilstand. Og deretter vil det demre et håp for dem. Derfor skal du ikke sørge over dem men prøve å lindre deres lidelser, så de kan falle inn i dyp søvn for senere å våkne til nytt liv i en sfære, som ligger over denne."

"Og hva vil det skje med den mektige ånd, som jeg så bli kastet i avgrunnen?"

"Han vil bli hjulpet når timen er inne, men hans sjel er enda ikke moden til hjelp. Og du skal ikke spille din tid med et forgyves forsøk på å hjelpe ham."

Stemmen tidde, og min venn Trofast, som sto ved min side, viste meg hvordan jeg skulle få disse stakkarer til å falle i søvn. Så pekte han mot himmelen og viste meg tallrike stjerner, som lyste sterkt, og som hadde samlet seg nettopp over dette smertens sted. Og han sa at disse stjerner var sendt av vårt broderskap, som har medlemmer som lik som vi selv var dratt her ned på en kjærlighetens og barmhjertighetens misjon.

Det varte ikke lenge før de lidende sjeler var glidd inn i bevisstløshetens dulmende tilstand, og snart så jeg et i sannhet vidunderlig syn. Over alle de tause slumrende skikkelser hevet seg liksom en svak, tåkeaktig damp - det er noe jeg før har opplevd, når jeg har befridd en ånd. Dampen fikk gradvis skikkelse og fasthet, og alle ble båret bort av lyse eteriske ånder, som hadde samlet seg over våre hoder.

Omsider forsvant de, og deres og vårt arbeide var til endebrakt.

Kapittel 26

Farvel til det Mørke Land

(Farewell to the Dark Land)

Nå oppdaget jeg, at disse Håpets Brødre, som sammen med oss hadde hjulpet sårede ånder, alle tilhørte min egen brigade. Jeg kunne kjenne dem på de små stjerneagtige lys, som vi alle bar. Det lignet emblemer som lyste i mørket. Og dette var en stor oppmuntring.

”Trofast Vennen” og jeg sluttet oss til de andre, og vi utvekslet hilsener og lykkønskninger. Det var som vi tilhørte et kompani, som vendte seierrike hjem fra et felttog.

Før vi trengte gjennom den ildmuren, som omslutter helvetes regioner, førte vår sjef oss opp på toppen av et høyt fjell, hvorfra vi kunne overskue byer, fjell og sletter i dette mørke og skumle land, som vi hver især hadde gjennomstreifet på våre vandringer. Her oppe fra så vi ut over dette mektige Helvetes panorama, som lå utstrakt for våre føtter.

Vår sjef sa i dypt alvor: ***”Det dere nå ser ut over, er kun en brøddel av den store sfære, som menneskene kaller helvete.*** Men de kjenner intet til dets redsler av skyld og lidelse, og hvor dypt en sjel kan synke. Det mørke stoff, som de laveste av jordsfærene er sammensatt av, strekker seg over uoverskuelige vidder. For i dette område er alle syndige sjeler samlet, som har tilbrakt deres fysiske liv på jorden fra da der begynte å leve som selvbeviste, dødelige på denne planet; de har syndet og lider for deres synder, men vil dog alle sammen til sist arbeide seg frem til frelse og lutres gjennom hvert jordisk liv de måtte leve, inntil den siste rest av dårlige egenskaper er fjernet. Veien frem mot målet er lang, men målt med evighetens målestokk er målet dog i sikte og et håp å leve i.

Eksistensene er talløse som havets sandkorn. Hver bygger seg ved sitt liv en bolig i de høyere sfærer, hvis deres gjerningers materialer er tilstrekkelige, og på samme måte en bolig i de lavere sfærer, hvis gjerningene trekker dem nedover; boligene bygges nemlig av gjerningenes materiale. Slik befolkes de vidstrakte sfærer, og slik dannes deres boliger og byer.

Hvert sted og hver bolig bærer preg av den ånd som har skapt dem; for alt er individuelt. Som to ansikter og to sinn aldri er ens, slik er det heller ikke to ens boliger og to like byer i den åndelige verden, uansett hvilken sfære de enkelte måtte høre til.

Hvert sted, ja hver sfære er skapt av de ånder som bor der. Ved vibrasjonenes magnetisme dras de beslektede ånder mot hverandre. De samles i grupper og byer, men selv de enkelte boliger og oppholdssteder er individuelle og bærer preg av det enkelte individs særegenhet og personlige virke i gjerning og mentalitet. Nyansene er utallige innenfor samme sfære. Hvis dere vil beskrive denne eller en hvilken som helst annen sfære, som dere har stiftet bekjentskap med, kan dere naturligvis ikke meddele annet enn hva dere har sett. Og de ånder, som har besøkt andre deler av samme sfære, kan derfor komme ut for å beskrive den helt annerledes, da de forskjellige deler av den avviker meget fra hverandre. *Når derfor mennesker på jorden med deres begrensede meninger, som også er begrenset av deres fysiske legeme, får forskjellige beskrivelser av sfærene forelagt, vil de med god grunn være tilbøyelige til å si, at intet av det kan være riktig.* De glemmer at Rom ikke er Genève, Milano eller Venezia - og dog ligger de alle i Italia. Eller for å si det mer presist: New York og Konstantinopel er begge byer på Jorden, men forskjellene mellom disse to byer er så store, at de kun har dette til felles, at de er byer på jorden.

Og jeg vil henlede deres oppmerksomhet på, at hos alle de ulykkelige vesener, som dere har truffet på deres vandringer, og som var nedsunken i deres egen urettferdighets hengemyr, finnes det et guddommelig kim, som alltid vil leve, og som aldri kan tilintetgjøres. Og jeg vil håpe at dere har lært, at hvor lang en sjels læretid enn kan være, hvor meget sjelen ved misbruk av sine krefter enn kan forhale sin egen forløsning, så er håpet dog alles umistelige fødselsrett. Det vil komme en oppvåkningens time for alle, og de som er sunket dypest vil heve seg som en pendel, som har svingt seg fra det laveste punkt til det høyeste.

Den regning en syndefull sjel vil bli presenteret for er forferdelig, hvis den uten beherskelse og måtehold har hengitt seg til det onde. Men når regnskapet først er gjort opp, så er det utslettet for alltid. Det finnes ingen, som har fått det verv å være fordringshaver for en rettferdighet, som er ubønhørlig for en angerfull sønn eller bror. Hvis denne ønsker å få muligheten for å gjøre godt hva han har forbrutt og angerfull ber om tilgivelse, da skal svaret være: din bod og gode gjerninger skal kjøpe deg løs deg fra din dom og brøde. Det er på tide å reise seg og til å gjenløses.

Tro ikke, mine venner, at mennesket i sin litenhet kan fatte den Allmektiges makt; hans veier er uransakelige. Ingen kan bestemme grensen for hans barmhjertighet, for hans tilgivelse er evig. Kun Gud kan bedømme våre virkelige handlings- grunner, og han alene kan tilgi ut fra disse handlings- grunner. Og alt - hvert gresstrå, hver lysstråle, taler om ham, og stemmen sier:

”Hvor stor er ikke hans godhet og langmodighet! Selv på den andre siden av graven - ja, helt i de mørkeste regioner bak helvetes porter - trenger hans barmhjertighet inn og åpner tilgivelsens port og gir håp for alle ulykkelige sjeler, bare de vil vende seg til ham. Ikke et atom av den udødelige ånd, som ble innblest i mennesket, som er blitt levende ved den levende Gud og blitt en selvbevisst individualitet - ikke en gnist vil noen sinne gå tapt. Og ingen vil bli, hverken til tilintetgjørelse eller evig pine i helvete, ugjenkallelig fordømt.

De som lærer menneskene annerledes farer vill og begår en stor synd, for ved deres lære om helvetes evige pine tar de håpet fra mennesker og gjør de ulykkelige enda mer ulykkelige.

Når dere nå vender tilbake til jordplanet, skal dere forkynde det, som dere har lært, og som dere vet er sannhet. Alle som dere kommer i berøring med skal dere inngi håpets trøst, men dere må samtidig lære dem hvordan de skal leve deres liv på jorden, så at den tid de oppholder seg dér, kan bære den rette frukt, når de etter endt jordisk liv vender tilbake til de åndelige sfærer. Det er nemlig langt lettere for mennesker å gjøre deres feil gode igjen, mens de er på jorden, enn når døden har skilt dem fra alt det de har forsømt eller forbrutt.

De deler av helvete, dere har sett, er alle et produkt av det onde og dårlige liv mennesker har ført på jorden; de omgivelser, sjelen befinner seg i, er alle skapt av sjelen eller mennesket selv. Hvor misdannede og fryktelige vesenene her er, så skal dere huske at de selv har dannet seg slik. Deres guddommelige opphav har ikke lagt denne byrde på dem, det har de selv gjort ved deres dårlige gjerninger. Og enhver må også ved sitt eget arbeide gjøre det godt igjen, som han har forbrutt; enhver må gjenoppbygge hva han selv har revet ned, rens hva han selv har skitnet til.

Når det er skjedd vil disse elendige tilholdssteder, disse vanskapte skikkelser og disse forferdelige omgivelser ombyttes med en lysere og gladere tilværelse, renere legemer og lysere hjem. Og når den tid kommer, hvor jorden og dens sfærer har beseiret det onde, da vil disse forferdelige tilstander blåses bort, som skummet i havstokken glider bort med den stigende flod, og livets rene vann vil strømme over disse steder og rens dem.

De sorte klipper, den tunge kvelende atmosfære, disse vemmelige tilholdssteder -alt dette vil forsvinne i angerens flod. Men intet tilintetgjøres, alt er uforgjengelig. De atomer, som nå danner et legeme, vil på et vist tidspunkt gå bort og siden gå til andre legemers bygning - og slik i det uendelige. Så lenge menneskenes åndelige natur er lavtstående, utsender den disse grove utstrømninger, som nå danner de laveste sfærer, men når jordmenneskets magnetisme ikke lengre er så grov, at den holder de partikler sammen som disse sfærer er oppbygget av, da vil de støtes bort fra jorden og dens sfærer og ile videre gjennom rommet, hvor de forblir svevende i eteren, inntil de tiltrekkes av en annen planet, hvis sfærer de harmonerer med og hvis beboere står på et tilsvarende lavt nivå.

Slik har atomene i de klipper og i det land, dere her har sett, engang tilhørt de lavere sfærer på andre planeter, som nå er utviklet til en slik høyde, at de ikke lengre tiltrekker dem.

På lignende måte er våre høyere sfærer dannet av mer forfinet materiale, men dog av stoff, som er avsondret fra andre planetsfærer, som er langt foran våre. Og engang vil vi, når turen kommer til oss, bortkaste de samme atomer, som da opptas av våre etterfølgere. Intet mistes, intet går til spille, intet er virkelig nytt. Hva vi kaller nytt er bare nye kombinasjoner av hva som før har eksistert, og som ifølge sin natur er evig. Jeg aner intet om hvilken utviklingshøyde vi til slutt vil nå. Ingen kan vite det, ettersom det ikke kan settes noen grense for vår kunnskap og fremadskriden. Men hvis man kunne forutse vår lille planets endelige skjebne - og det kan vi til en viss grad når vi ser bort til de mer utviklede planeter i solsystemet - så tror jeg at selv det mest lavtstående jordiske liv og de mørkeste tilstander i disse skumle sfærer bare er trappetrinn, av hvilke menneskene omsider vi stige opp til englenes troner.

Det vi kan se, det vi vet og kan fastholde, er den store sannhet, at håpet er evig, og at det stadig er mulig å gjøre fremskritt, selv for den mest nedverdige og syndige sjel.

Det er denne store sannhet, som vi ønsker at enhver av dere skal fortelle for både det dødelige og det udødelige menneske, når dere vender tilbake til jordens sfære og gjenopptar deres arbeide dér. Og liksom dere er blitt hjulpet og styrket og opplærte, slik vil dere også føle dere bundne av takknemlighet og forpliktelser i det universelle broderskap, som vil være for dere en spore til å hjelpe andre.

La oss nå si farvel til dette mørke land - ikke i vemmelse over dets dysterhet og synd, men med et håp og en alvorlig bønn for deres fremtid, som enda holdes fangne her."

Vår sjef sluttet sin tale til oss. Vi kastet et siste blick på det mørke land, som lå utstrakt for oss. Så steg

vi ned av fjellet og brøt gjennom ildmuren, som liksom trengtes til side av våre viljers kraft, så vi uskadde kunne passere.

Slik endte mine vandringer i helvetes regioner.

4. Del

Gjennom gullportene

Kapittel 27

Velkomsten ved vår tilbakekomst – Et magisk speil – Arbeide i byer på Jorden – Landet av anger – Dalen av Fantom-tåke – Et hjem for Hvile

(Welcome on Our Return - A Magic Mirror - Work in the Cities of Earth - The Land of Remorse - The Valley of Phantom Mists - A Home of Rest)

Ved vår ankomst tilbake i Demringens Land fikk vi en kongelig mottagelse. Det ble avholdt en fest til ære for oss.

Da vi trådte inn i våre små værelser, lå det en ny kledning til oss, som vi skulle iføre oss. Den var lysegrå, perlehvit av farge. Og porten og beltet og vår ordens merke: et anker og en stjerne på venstre side, var av dyp gyllengul farge.

Jeg var meget glad for denne nye kledning, fordi drakten i den åndelige verden symboliserer åndens utvikling, og den betraktes som et tegn på hva enhver har oppnådd. Men hva jeg satte enda mer pris på var en skjønn krans av rene hvite roser, som jeg fant opphengt omkring bildet av min elskede. Og det var en ramme av et materiale, som aldri tørket eller falmet, og hvis duft var om meg, når jeg hvilte på mitt leie og så ut over de fredfulle høyder, bak hvilke man ante den gryende dag.

Jeg ble revet ut av mine drømmerier av en venn, som kom for å hente meg til festen. Og da jeg trådte inn i den store hall, traff jeg min far og noen av mine venner fra

vandringene. De hadde alle ventet på meg. Vi hilste meget beveget på hverandre, og etter å ha nydt et traktement, som lignet mye det jeg tidligere har beskrevet ved min første inntreden i denne sfære, ble vi alle forsamlet i den nedre ende av hallen foran et bredt forheng i grønt og gult, som fullstendig dekket veggen.

Mens vi i spenning ventet på hva som ville skje, nådde en blid melodi vår ører. Den ble forsterket langsomt, inntil den slo over i en høytidelig og bevegende majestetisk rytme. Det var ikke en triumf marsj hvor man fryder seg over en seier, men den var en slik som spilles av kjempende i en hær, som sørger over en kamerats død - så stor og full av patos/henførelse var denne eiendommelige melodi.

Forhenget gled til side, og vi så inn i et stort speil av sort marmor. Musikken skiftet til en annen rytme, fremdeles høytidelig og av en ubeskrivelig fylde. Men plutselig slo den om i disharmoni. Den ble ujevn i takt og rytme, som om den haltet med usikre trinn, snublet og nølte.

Det ble mørkt omkring oss. Vi kunne knapt se hverandres ansikter. Lyset svant langsomt bort, og til sist kunne vi kun se den sortpolerte overflate av det gigantiske speil, og i dette så jeg bildet av to skikkelser - to av vår ekspedisjons medlemmer. De beveget seg og snakket sammen, og omgivelsene ble nå tydelige for meg - det var nettopp det inferno jeg hadde forlatt. Den trolldomsaktige musikk opphisset min sjel til det ytterste, og mens jeg så dramaet for mine øyne, glemte jeg hvor jeg var - jeg glemte alt, og det forekom meg at jeg stadig vandret i helvetes dypeste mørke.

Bildene skiftet; det ble vist oss de mangeartede erfaringer som vår forsamlede skare hadde opplevd, helt fra det laveste medlem, til vår sjef, inntil det øyeblikk hvor vi alle sto på klippe-tinden, med landet liggende under oss, og lyttet til hans tale da han sa farvel til oss.

Det var omtrent som koret i en gresk tragedie; den ville musikk syntes å forklare det hele med enhver variasjon i de forskjellige hendelser. Snart var den trist og sorgfull, snart triumferende, deretter i samme åndedrag klagende eller skrikende. Derpå forandret den seg til en nynnende vuggesang, hvor en eller annen befridd sjel fant hvile. Derpå hevet den seg igjen til en støyende melodi for i et nå å dø bort i disharmoniske toner, som lød som fra brutte strenger på et instrument.

Ved sluttscenen sank tonene bort i en mild, klagende melodi av overordentlig skjønnhet for deretter å dø bort tone for tone. Derpå forsvant mørket, forhenget gled bort over det mørke speil. Vi vendte oss alle om med et lettelsens sukk, idet vi lykkeønsket hverandre med at våre vandringer i dette mørke land var forbi.

Jeg spurte min far hvordan dette skuespill gikk

for seg, om det var en illusjon eller hva?

Han svarte: "Det du har sett er en vitenskapelig anvendelse. Dette speilet er innrettet slik, at det kan motta og gjengi de bilder, som kastes på det fra en rekke tynne metall plater, eller rettere gjenpartner av jordiske metallplater for å bruke det riktige

uttrykk. Disse metallplater er så følsomme, at de er i stand til å motta og oppbevare bildene. De opptar både lydbølger og bilder.

Da dere vandret om i disse mørke sfærer, var dere satt i magnetisk forbindelse med dette instrument, og det hver især opplevde ble overført til en av disse plater, mens deres sinnsbevegelser fikk lydbølgene i musikkens og litteraturens sfære til å vibrere tilsvarende.

Du hører til i kunstens, musikkens og litteraturens sfærer, derfor er du i stand til å se og føle og forstå disse sfærers vibrasjoner. I den åndelige verden reproduseres alle sinnsbevegelser og begivenheter og blir til bilder, musikk og poesi for dem som er i harmoni med hverandre. **De åndelige verdener er skapt av sjelenes tanker og handlinger, og derfor danner enhver handling eller tanke sin gjenpart eller kopi.** I denne sfære vil du finne mange ting, som mennesker på jorden enda ikke kjenner. Her er mange merkelige oppfinnelser, som med tiden vil bli overført til jorden og dér få en materiell form.... Men se! Nå skal dere hver motta en palmegren som belønning for deres seier."

I dette øyeblikk ble hallens fløydører åpnet, og vår stormester trådte inn, fulgt av den samme skare unge menn, jeg før hadde sett, men i dag bar hver av dem en palmegren og ikke en laurbærkrans, som sist jeg så dem.

Da stormesteren hadde tatt plass under sin tronehimmel, ble vi kaldt bort til ham for hver å motta en palmegren, og da dette var skjedd og vi igjen hadde inntatt våre plasser, sang vi alle i kor en frydefull seiershymne, idet vi svingte våre palmegrener i takt til musikken, og våre glade stemmer fylte rommet med en overjordisk, himmelsk harmoni.

*

Jeg nøt nå en lang og rolig hviletid, som hadde meget til felles med den halvvåkne tilstand man befinner seg i, når man er for sløv til å tenke på noe konkret, selv om man er fullt bevisst om sine omgivelser. Etter denne tilstand, som varte et par uker, var jeg fullstendig restituert, og jeg merket ikke mer til virkningene av mine vandringer i de mørke sfærer.

Min første tanke var å besøke min elskede for å erfare om hun kunne se meg og oppfatte mitt nye utseende. Men jeg skal ikke dvele ved dette besøk; gleden vedkommer kun oss. Jeg vil kun si til leserne av denne bok, at døden ikke avbryter kjærligheten mellom to, som i deres jordiske liv elsket hverandre, og hvor den ene måtte bli tilbake. Døden utelukker ikke muligheten for at to mennesker kan dele sorger og gleder, selv om graven adskiller dem.

Jeg erfarte, at jeg nå var meget bedre i stand til å komme i forbindelse med henne gjennom hennes egen mediumitet, så vi ikke behøvde noen tredjeperson til å hjelpe oss.

Mine anstrengelser ble hjulpet av hennes blide ømhet og hennes beviste erkjennelse av min nærværelse.

å dette tidspunkt var mitt arbeidsområde enda det jordiske plan og de byer, hvis pendant jeg hadde sett i helvete. Jeg hadde min gjerning blandt disse dødelige og de ånder som klumpet seg sammen dér. Jeg skulle inngi deres sinn en fornemmelse av, hva jeg hadde opplevd i den mørke sfære nedenunder. Jeg viste godt, at det var vanskelig å få dem til å forstå, at det ventet dem noen uunngåelige karmiske følger av de misgjerninger de nå begikk. Men selv om det kun var lite jeg kunne utrette, kunne jeg dog avskrekke en og annen fra å hengi seg alt for hemningsløst til egoistiske forlystelser og samvittighetsløs utnyttelse av mennesker som var dem betrodd. Inn imellom fant jeg noen av de jordbundne ånder, som var knyttet til disse steder, og som jeg kunne hjelpe i kraft av den viten og styrke, jeg hadde ervervet på mine reiser.

Det er alltid rikelig å gjøre for dem som arbeider på jordplanet. Likeså mangfoldig arbeidet er dér, likeså mye trenges det vesener, som vil ta gjerningen opp med å hjelpe andre, idet det hver time og hvert minutt er mennesker som forlater det jordiske liv, og de har bruk for all den hjelp de kan få.

Slik gikk det noen uker, og jeg begynte nå å merke den gamle, hvileløse lengsel etter å stige til høyere sfærer og nå mer, enn jeg nå hadde nådd. Jeg lengtes etter å nærme meg den sfære, hvor min elskede ville komme, når hennes jordiske liv var til ende. Kun ved å nå den kunne jeg oppnå den usigelige lykke å bli forent med henne i den åndelige verden, hvor hun hørte hjemme. Når jeg fikk slike tanker, levde jeg i en stadig frykt for at hun skulle forlate jorden, før jeg hadde nådd hennes nivå, så jeg derved ville bli skilt fra henne.

Det var denne frykt som fikk meg til stadig å strebe etter å overvinne meg selv, så jeg kunne nå mitt mål i rett tid. Jeg var utilfreds med de fremskritt jeg hadde gjort. Jeg var nok klar over at jeg hadde kjempet hårdt og overvunnet meget og derved hadde forbedret meg, men selv om det var skjedd forholdsvis hurtig, var jeg enda plaget av den sjalusi og mistanke, som mine tilbøyeligheter og min jordiske erfaring hadde samlet i meg. Det var enda øyeblikk, hvor jeg begynte å tvile på min elskedes standhaftighet, tross alle de beviser på ekte kjærlighet hun hadde gitt meg. Ja, jeg var redd for at en eller annen i kjøttet skulle vinne hennes kjærlighet fra meg, mens jeg var borte

fra henne.

Slik sto jeg i fare for å bli en jordbunnen ånd på grunn av mitt uverdige begjær etter hele tiden å våke over henne.

Åh, dere som tror at en ånd har forandret alle sine tanker og ønsker! Hva kjenner dere til tilstanden i dette annet liv bakenfor graven! **Hvis dere viste hvor langsomt vi forandrer de tankevaner vi har skapt i vårt jordiske liv, og hvor lang tid de henger ved oss i vår åndelige tilstand!**

Selv mens jeg tvilte og fryktet, skammet jeg meg over min tvil. Jeg viste hvor urettferdig den var, men kunne allikevel ikke befri meg for den. Mine jordiske erfaringer hadde gjort meg mistroisk, det var noe som klebet seg til meg fra mitt kjøds dager, og det var ikke lett å frigjøre seg fra.

Det var mens jeg befant meg i denne tilstand av selvpineri, at Ahrinziman kom og fortalte meg, hvordan jeg skulle befri meg fra disse fortidens skygger, som plaget meg. "Det finnes," sa han, "et land, som ikke ligger langt herfra, og som kalles Samvittighetens Land. Hvis du vil besøke det, vil reisen være meget nyttig for deg; for når først dets fjell og daler er passerte og dets øvrige vanskeligheter overvunnet, vil ditt jordiske livs sanne natur med alle dets feilgrep, klart bli vist deg, og det vil bety stor fremgang for din sjel. En slik reise vil være full av bitterhet og sorg, for du vil da se din fortids handlinger i all deres nakenhet, noen du allerede har sonet, men som du ikke har mulighet for å se under samme synsvinkel, som de høyere intelligenser ser dem.

Det er ikke mange, som kommer fra det jordiske liv, som er oppmerksomme på de sanne motiver til deres handlinger. For noens vedkommende varer det år, før de blir klar over dem. De unnskylder seg derfor deres samvittighet. Et slikt land, som jeg her taler om, vil være meget nyttig for deg. Reisen må imidlertid foretas av fri vilje, men den vil forkorte ditt fremskritt med år.

I dette land er menneskers levnetsløp arkivert som bilder, som gjengir deres grunner til de mange feil de har begått. De avspeiles i en vidunderlig åndelig atmosfære, som samtidig viser at de mest ubetydelige årsaker kan ha de største virkninger, fordi de former ethvert liv og skaper karakteregenskaper, som utspringer av sjelens dypeste gjemmesteder. Du vil komme til å gjennomgå en hård og skarp selvransakelse, men desto mer helbredende for din sjel vil den være."

"Vis meg dette land; hvor det enn finnes vil jeg dit," ba jeg.

Ahrinziman tok meg med opp på tinden av de slørede og fjerne høyder, som jeg

kunne se fra mitt vindu. Vi så ut over en slette, som var omgitt av en rekke fjell langt, langt borte. Da vi hadde betraktet panoramaet en tid, sa Ahrinziman

"På den andre siden av disse fjerne høyder ligger det vidunderlige landet, vi taler om; det er et land, som de fleste ånder har måttet passere, hvis mentalitet har vært av en slik art, at deres samvittighet har tynget dem. De, hvis villfarelser bare har vært hverdagsaktige, og som er felles for så godt som alle mennesker, behøver ikke å gå igjennom her. Det er andre måter, hvorpå slike ånder kan opplyses om kilden til deres villfarelser. Dette land er mer nyttig for sjeler med en sterk vilje, og som er rede til å erkjenne og fritt innrømme, hvori de har handlet uriktig, så de på den måten kan heve seg til høyere sfærer. Og du hører til dem. Vibrasjonen i denne sfære vil være alt for sterk for sjeler, som ikke har styrke nok til den alt for hurtige og skarpe avsløring av de synder de har begått. De vil sønderknuses og overveldes av mismot. Slike sjeler må langsomt og gradvis belæres. *Men du som har dette sterke sinn, den kraftige vilje og motet, vil meget hurtig stige; for jo mer det går opp for deg, hva årsaken er til å du bærer disse lenker som tynger din sjel, desto hurtigere vil du frigjøre deg fra dem.*"

"Vil det ta lang tid å gjøre denne reise?"

"Nei. kun kort tid - to til tre uker etter jordisk målestokk; for når jeg skisserer den for deg, ser jeg også bildet av deg, hvor du vender hurtig tilbake til dette land, og det sier meg at tidspunktet for din avreise og din tilbakekomst ikke er langt fra hverandre.

I den åndelige verden, hvor tiden ikke regnes i dager eller uker eller telles i timer, beregner vi etter det mellomrom som er mellom to begivenheter. Og vi ser hvor tett eller fjernt de gitte tidspunkter er fra hverandre. Og så forsøker vi, så godt vi kan, at anvende den jordiske målestokk for tiden her i den åndelige verden, selv om den ikke kan måles helt korrekt. **Det vil derfor være tilrådelig for dem som har venner på jorden, når de forutsier en eller annen begivenhet, som ventes å finne sted innenfor et bestemt tidsrom, at de ikke fastslår det bestemte tidspunkt, da de imøtesette begivenheter godt kan variere tidsmessig. Og det kan virke forstyrrende på slike menneskers sjeleliv, som er særlig mottagelige for meddelelser fra det åndelige plan og gjerne vil tro på dem. En begivenhet kan synes meget nær forestående, men den kan forsinkes eller oppholdes - ja, noen ganger kan den helt dreies i en annen retning**

av en makt, som er sterkere enn den som satte den i bevegelse."

Jeg takket min veileder for hans anvisninger, og vi skiltes.

Jeg var imidlertid sterkt oppsatt på å komme videre, og kort tid etter tiltrådte jeg min reise.

Mine fremskritt gikk imidlertid ikke så hurtig på denne reise, som det var tilfellet med de foregående reiser, for nå hadde jeg tatt den fulle byrde av mine tidligere feiltrinn og synder på mine skuldre. Og liksom den kristne pilegrim, som knuges til jorden av sin skyld, slik var det også med meg. Den syndens last jeg nå bar på, gjorde min vandring og alle mine bevegelser langsomme og besværlige.

Som en riktig pilegrim bar jeg en grov, grå kjortel; mine føtter var nakne og mitt hode udekket, for i den åndelige verden er det sinnstilstanden som skaper klededrakten og omgivelsene. Og jeg hadde det slik at jeg var kledd i usle klær.

De jeg langt om lenge var kommet over de fjerne høydetrag og fjell, så jeg foran meg en hvit sandslette -en stor ørken. Her så jeg mitt jordiske livs golde gjerninger utstrødd som sand og atter sand. Ingen trær, ingen busker, ikke så meget som en gren eller noe som kunne ligne grønt løv var å se. Mitt blikk flakket rundt i denne intethet, hvor det ikke fantes en nok så liten kilde, som jeg kunne forfriske meg ved, eller litt skygge hvor jeg kunne hvile mine trette ben.

De sjeler, som hadde gjennomstreifet denne ørken i søken etter det som kunne bringe dem fred - og det var jo formålet med å reise i dette land, hvor de skulle lutres -hadde alle vært blottet for sann og uselvvisk kjærlighet. Og den selvfornektelse, som det eneste som kan få en ørken til å blomstre, kan kun skapes av gode og

nestekjærlige tanker. Ingen, ikke en eneste av de sjeler, som hadde vært her før meg, hadde etterlatt seg spor av litt kjærlige følelser mot andre, noe som kunne ha skapt en smule vekst i dette ørkenhav.

Det var intet.

Jeg slo inn på en smal sti, som syntes å føre mot høydene på den andre siden av ørkenen. Den byrde jeg bar på var nå nesten blitt umulig å bære. Jeg lengtes etter å kunne legge den fra meg. Men nei, jeg kunne ikke frigjøre meg for den et øyeblikk, og det brennende sand fikk mine føtter til å svulme opp. Hvert skritt var pinefullt og anstrengende.

Mens jeg vandret, eller rettere slepte meg av sted, dukket bilde på bilde opp fra min fortid, sammen med bilder av dem jeg hadde kjent. Disse fantomer syntes å sveve foran meg i luften, noe lignende de speilbilder ørkenvandrerne ser. Det var som tåkebilder, som smeltet inn i hverandre for atter å gi plass for andre, som nå trådte frem og skapte nye scener. Og gjennom dem alle gikk alle de venner og bekjente og fremmede, jeg hadde møtt i min tid, og som jeg kjente når jeg så dem. De for lengst glemte, uvennlige tanker om dem og de ord jeg hadde talt til dem, *sto nå anklagende opp foran meg*. Jeg hadde fått andre til å gråte, jeg hadde sagt grusomme ord som var hardere enn noe slag. Alt det jeg hadde såret mine omgivelser med møtte meg nå igjen. I tusental reiste disse harde tanker og egenkjærlige handlinger fra min fortid seg opp og anklaget meg. Episoder jeg for lengst hadde skutt til side, glemt eller unnskyldt, rullet forbi meg.

Ville dette da aldri få noen ende?

Omsider ble jeg så overveldet av alt det som ble rullet opp for meg, at jeg brøt sammen, gav slipp på min stolthet, bøyde meg mot jorden og gråt av skam og sorg.

Men se! Dér hvor mine tårer falt og ble oppsugd av den varme sand, vokste det små hvite blomster opp. Og hver lille blomst bar i sitt beger en krystallklar duggdråpe. Jeg følte meg som i et eventyrland, for stedet hvor jeg var sunket sammen, og som jeg hadde vætet med mine angrende tårer, ble nå til en liten skjønn oase midt i den golde ørken.

Jeg bøyde meg ned og plukket en bukett av disse yndige blomster og gjemte dem ved mitt bryst. Jeg ville gjemme dem som en erindring om dette sted.

Og så reiste jeg meg og vandret videre. Til min overraskelse så jeg ikke flere bilder.

Plutselig så jeg foran meg en kvinne, som bar på et lite barn. Det syntes å overstige hennes krefter tross barnets lille størrelse. Både kvinnen og barnet jamret seg av utmattelse og frykt. Jeg ilte etter dem og tilbød å bære barnet, for jeg kunne ikke utholde å se barnets forskremte ansikt.

Kvinnen stirret på meg et øyeblikk. Så la hun barnet i mine armer. Jeg dekket det til med min kappe, hvorpå den lille skapning falt i dyp søvn i mine armer.

Hun fortalte meg at barnet var hennes, men i sitt jordiske liv hadde hun ikke følt noen særlig kjærlighet til det. Og hun sa videre, at hun slett ikke hadde ønsket dette barnet, og at hun aldri hadde elsket barn. Og da så dette ene barn kom, brydde hun seg ikke

om det og forsømte det derfor. Da det vokste til, straffet hun det hardt, sperret det inne i et mørkt værelse og var på alle måter hard og uvennlig mot det. Da barnet var fem år, ble det sykt og døde. Umiddelbart etter døde hun selv av samme sykdom. Da hun kom over i den åndelige verden, hjemsøkte barnet henne, og hun kunne ikke gjøre seg fri av det. Til sist ble hun rådet til å foreta denne reise sammen med barnet, som hun stadig måtte bære på.

"Og du føler stadig ingen kjærlighet til dette stakkars lille menneske?"

"Nei, jeg kan ikke si at jeg er kommet til å holde av det. Kanskje vil jeg aldri komme til å elske det, som mange mødre elsker deres barn. Jeg hører til de kvinner, som aldri skulle betroes til å være moder. Jeg er ganske blottet for moderlig følelser - enda da. Jeg holder ikke av barnet, men jeg er lei av at jeg ikke har vært vennligere mot det. Og nå ser jeg, at når jeg virket å være pliktoppfyllende, og når jeg gav inntrykk av å ville veilede barnet og rette dets forskjellige feil, var det bare en unnskyldning for mitt eget onde lune og en tilfredsstillelse av mine dårlige egenskaper, som når jeg trengte å få avløp for mitt sinne. Jeg kan se at jeg har handlet feil, men jeg kan ikke si at jeg holder særlig mye av dette barn."

"Og skal du så ta det med deg under hele vandringen?" spurte jeg, idet jeg fikk tårer i øynene og kysset det lille forskremte vesen. I det samme kom jeg til å tenke på min elskede på jorden. Hun ville ha vært lykkelig for et slikt barn, og hun ville ha gitt det en mors ømmeste kjærlighet. Da jeg kysset barnet, våknet det og slo sine armer om min hals og smilte til meg i halvsøvn. Og det var et smil som ville ha gått enhver mor til hjerte. Selv om det ikke skjedde i dette tilfelle, ble kvinnens ansikt dog mildere ved det, og hun sa med en vennligere stemme enn før:

"Jeg tror ikke jeg skal bære det så lenge mer. Det vil snart bli opptatt i en sfære for barn, hvis foreldre ikke har vært gode mot dem, og dér vil det bli pleiet av ånder som er glade for barn."

"Det er jeg glad for å høre," sa jeg.

Derpå trasket vi videre sammen, inntil vi kom til en liten fjellgruppe, hvor det var en vann -dam. Vi satte oss ved bredden for å hvile oss. Og her falt jeg i en dyp søvn.

Da jeg våknet var kvinnen og barnet forsvunnet.

Jeg reiste meg og fortsatte min vei. Straks etter kom jeg til de klipper, som var reist av menneskers hovmod og ærgjerrighet.

Stien som førte over dem var steil, hard og stenet og med dårlig fotfeste for vandreren. Jeg følte at her var alt for vanskelig å gå; men da jeg med besvær klatret opp, måtte jeg erkjenne, at jeg på en eller annen måte hadde ansvar og del i disse klippers sammensætning av selvglede, hovmod og egenkjærlighet. Materialet til disse klipper, som jeg åpenbart hadde vært med på å skape, var av krefter jeg ikke kjente på dette sted, hvor jeg nå møtte mitt eget verk, og som jeg med grenseløst møye og besvær måtte bestige.

Det er ikke mange av oss som kjenner hemmelighetene i våre egne hjerter. Vi synes ofte, at vår ærgjerrighet er langt edlere enn den selvforherligelse, som faktisk får oss til å strebe etter et høyere nivå, enn det våre medmennesker står på - mennesker som ikke er likeså vel utrustet til å ta del i kappløpet i livets mangeartede kamper.

Jeg så med skamfølelse tilbake på min fortid, for i alle disse forskjelligartede klipper så jeg mine feiltrinn og egoisme - faktisk henledet hver nyanse i dem på det ene og det andre. ***Som små symboler lyste mine gjerninger meg i møte, og navnlig dem som minte meg om de mennesker, som jeg for å berike meg hadde hatt forbindelse med, og som jeg hadde brakt lidelser over, uten at min samvittighet i minste måte hadde reagert.***

Og mens jeg vandret på denne steinete sti, som var så vanskelig å gå på, hadde jeg kun et eneste ønske: at jeg kunne leve mitt liv om igjen, så jeg kunne handle bedre, oppmuntre andre hvor jeg hadde forsømt å gjøre det, hjelpe til hvor jeg hadde ødelagt noe.

Jeg hadde vært så ivrig etter å nå toppen, at jeg aldri hadde vært tilfreds med mine resultater - selv ikke når alle standsfeller roste meg og jeg hadde vunnet en seier på mine konkurrenters bekostning. Og jeg mente meg også berettiget til å bedømme andre, som studerte den skjønne kunst, etter min egen målestokk. Jeg kunne ikke se noe fortjenstfullt i anstrengelsene hos de stakkars mennesker, som forekom meg bare å være barn i sammenligning med de store kunstnere og mestre. Talent og geni kunne jeg beundre og åpent lovprise, men for middelmådigheter hadde jeg ingen sympati. Og de middelmådige hadde jeg ingen lyst til å hjelpe. Jeg *overså* at disse *svake* evner var som frø, som engang ville vokse opp og blomstre.

I mine tidlige dager, hvor hellet var begynt å følge meg, og før jeg var begynt å lide skipbrudd, hadde jeg hatt de ærgjerrigste drømmer. Men i de senere år, hvor sorger og skuffelser hadde lært meg i noen grad å ha medlidenhet med andre i deres kamper, hadde jeg dog ikke lært å ha sann sympati med dem, som var utrustet med små evner. Nå erkjente jeg, at det var min mangel på sympati som hadde reist disse høye klipper. Jeg hadde selv skapt dem.

Tynget av denne sørgelige erkjennelse så jeg meg om etter noen jeg kunne hjelpe, noen som var svakere enn meg, og som jeg eventuelt kunne hjelpe litt på veien. Og det var det plutselig. Rett overfor meg, på den samme stien jeg gikk, så jeg en ung mann, som var helt medtatt; det så ut som om han hadde mistet alle sine krefter under bestigningen av klippene. Også for hans vedkommende var disse hindringer skapt av

hans eget familiehovmod og ærgjerrighet, og han hadde av overmot ofret alle dem som var ham kjærest. Han klynget seg til en klippeavsats, men han var så blek, at det så ut som om han *kun* kunne holde seg fast i kort tid.

Jeg ropte til ham at han skulle holde fast, og så hurtig jeg kunne, klatret jeg opp til ham. Det lyktes meg under store anstrengelser å hale ham opp til klippens topp. Da min styrke åpenbart var dobbelt så stor som hans, var det også mulig for meg å hjelpe ham, og samtidig følte jeg også en lettelse i min samvittighet over de mange svake sjeler jeg hadde knust i fortiden.

Da vi nådde toppen og satt et øyeblikk for å hvile oss, så jeg ned langs meg selv og deretter på ham. De skarpe steiner vi var snublet over hadde sønderrevet oss begge. Men min egoismes tunge byrde var nå vekk.

Da jeg så ned av den sti jeg var klatret opp av, kledde jeg meg på ny i ”sekk og aske”, symbolet på ydmykhet. (Når det skulle gi uttrykk for sin sorg, kledde de seg gjerne i sekkestrie og strødde aske på hodet). Og jeg besluttet å gå tilbake til jorden for å oppsøke en eller annen, som jeg kunne være til hjelp. Det var navnlig svake individer jeg ville hjelpe til en bedre forståelse av kunst. Så lenge jeg kunne, ville jeg nå yte dem all den hjelp jeg kunne med den innsikt jeg hadde. Hvor jeg hadde rent en beskjeden sjel over ende, ville jeg nå oppmuntre, hvor mitt skarpe kunnskap hadde såret, ville jeg prøve å lege. Jeg var nå klar over, at ingen skulle våge å forakte en svakere broder eller ta hans forestillinger fra ham, selv om de for en mer åndsutviklet intelligens syntes små og trivielle.

Jeg satt lenge på klippe - toppen og tenkte over disse ting. Den unge mann, jeg hadde hjulpet, var gått videre alene. Omsider reiste jeg meg og gikk langsomt og ettertenksomt av en vei, som førte til en dyp kløft, hvorover som var spendt en skrøpelig bro, men foran den var det en høy port, hvor en del ånder ventet. De prøvde på forskjellige måter å åpne porten, så de kunne komme innenfor. Noen prøvde å bruke makt, andre å klatre over muren, og andre igjen uttenkte et eller annet triks, som kunne åpne porten. Og når den ene eller den andre hadde gjort noen forsøk, som alle mislykkets, søkte de andre å trøste de skuffede.

Da jeg ankom, var det en seks syv ånder som trakk seg tilbake for å se hva jeg ville gjøre. Det var en stor port, som syntes skapt av et materiale som lignet jern, men jeg var ikke sikker på hva den virkelig var laget av. Den var så høy og glatt, at ingen kunne forsere den, og så solid at det var umulig å slå den inn; dertil var den så solid lukket, at det var umulig å åpne den. Jeg var fortvilet over oppgaven og spekulerte på hva i all verden man skulle gjøre. Mellom de forsamlede så jeg en stakkars kvinne gråte fortvilet. Hun hadde oppholdt seg her i lang tid og hadde forgjeves søkt å åpne porten. Jeg forsøkte å trøste henne og inngi henne håp. Da jeg vendte meg om var porten vekk. Den var liksom smeltet.

Bak oss reiste porten seg igjen. Jeg ble meget forundret over dette, og kvinnen som hadde grått så fortvilet var også borte. Ved siden av broen sto en gammel, krumbøyet og svak mann. Jeg ble enda mer forundret, og da jeg atter kom til å tenke på porten, som forsvant og atter kom til syne, lød en stemme i mitt øre:

"Den er de vennlige handlingers og tankers port. De som er på den andre siden må vente til deres vennlige tanker og handlinger er sterke nok til å åpne den. Det var dine tanker og beslutningen om å hjelpe andre som åpnet den - du som slet så hardt for din unge kamerat på klippen!"

Jeg gikk frem til broen, hvor den gamle

mann sto. Han banket på fjellene med sin stakk, som om han følte seg for, og sukket dypt over sin hjelpeløshet. Jeg var redd for at han skulle falle igjennom hullene i den ødelagte del av broen, og skyndte meg bort for å hjelpe ham over. Men han ristet på hodet: "Nei, nei, unge mann! Broen er så elendig at den aldri kan bære vekten av oss begge to. Gå heller til side og la meg klare meg så godt jeg kan."

"Vet du hva, du er så gammel og svak at du kunne være min bestefar, og hvis du går alene, styrter du sannsynligvis igjennom på det ødelagte stedet. Jeg er ung og kraftig, og jeg skal nok finne en måte å komme over."

Uten å vendte på svar tok jeg ham på mine skuldre og bad ham holde godt fast, hvorpå jeg trådte ut på broen. Men hvor han dog tynget meg! Og broen knaket og gav liksom etter for vår vekt. På et vist tidspunkt var jeg redd for at vi begge skulle styrte ned i kløften nedenunder. Hele tiden bad den gamle meg om endelig ikke å slippe ham. Jeg holdt fast på ham, så godt jeg kunne, men nå krøp jeg på alle fire. De vi skulle passere det ødelagte stedet, så jeg at det var et stort hul, som man bare hadde lagt noen råtne planker over. Det var en vanskelig situasjon. Jeg kunne godt ha svingt meg over alene, men med en slik byrde på skuldrene var det nesten håpløst, og - ærlig talt streifet den tanke meg, at jeg skulle la ham bli tilbake. Men det var så grusom en handling mot den stakkars sjel, at jeg besluttet meg til å løpe risikoen. Den gamle mann sukket, da han ble klar over hvordan det sto til, og han sa:

"Du må heller la meg bli tilbake. Jeg er for svak til å komme over, og du vil spolere dine egne sjanser ved å bære meg. Sæt meg av her og gå videre selv."

Hans stemme lød så sørgmodig og fortvilet, at jeg ikke kunne tenke meg å la ham i stikken. Jeg ville gjøre et fortvilet forsøk og bad ham bare holde godt fast. Så grep jeg om den i stykker-brutte bjelke med den ene hånden og foretog et veldig spring over hullet med en slik viljestyrke, at vi begge fløy gjennom luften.

Og så sto vi begge uskadet på den andre siden. Vi var frelst.

Jeg så meg tilbake for å se hvilken ulykke vi hadde unngått. Og skal si jeg ble forbauset! Broen var ikke gått i stykker på noe sted; den var så solid at jeg aldri har sett noe så sterkt bygd. Jeg var målløs. Jeg vendte meg om igjen for å ta omgivelsene i øyesyn. Og ved siden av meg sto - ikke den gamle mann, men Ahrinziman i egen person. Han smilte over min forbauselse og la sin hånd på min skulder:

"Franchezzo, min sønn! Det var kun en prøve som du skulle bestå. Du skulle åpenbare hva som bor i din sjel, og det viste seg at du var villig til å hjelpe en svak gammel mann, selv når dine egne sjanser var små. Jeg forlater deg nå, men du vil senere bli stilt overfor den siste av dine prøvelser, og da vil du få anledning til selv å dømme om den tvil og den mistenksomhet du har hatt. Farvel, og måtte lykken være med deg!"

Vekk var han.

Og jeg var igjen overlatt til meg selv. Alene vandret jeg av sted gjennom en annen dyp dal, som lå foran meg.

*

Dalen lå mellom to høyledrag og ble kalt Spøkelseståkenes Dal. Store virvler av grå damp svevde frem og tilbake, og det var som om disse tåker dannet mystiske skikkelser, som krøp opp langs fjellsidene og smøg seg omkring meg hvor jeg gikk. Jo lengre jeg vandret frem gjennom denne hulvei, desto fastere ble skikkelsene, inntil de til sist lignet levende vesener.

Jeg viste godt at det ikke var annet enn mitt jordiske livs tankefostre, som nå formet seg som levende skikkelser. Det var gjenferdene fra min fortid, som nå anklaget meg.

Den mistenksomhet jeg hadde hatt, den tvil jeg hadde gått med, de uvennlige og stygge tanker jeg hadde utsendt - alt dette syntes nå å samle seg om meg for å true meg, narre meg, håne meg. Det var som om de visket meg i øret, mens de samlet seg over mitt hode i store skyer av mørke. Da mitt liv hadde vært fullt av slike tanker, omsluttet de meg, inntil de sperret stien for meg. Det var noen forferdelige, hatefulle skikkelser som viste seg for meg. Og det var alt sammen mine egne skapninger, som nå møtte meg, så jeg kunne se hvordan jeg hadde vært.

Slik var disse tankefostre blitt til, og da jeg nå måtte kjempe med dem, prøvde de for enhver pris å overvelde meg. Forgjeves søkte jeg å slå dem tilbake og ryste dem av meg. De kretset rundt meg på samme måte som min tvil og mistenksomhet overfor mennesker hadde beleiret meg i min jordiske tid og hadde gjort meg hård og kynisk. Jeg ble grepet av redsel og kjempet som en vanvittig mot

alt dette, som syntes å skulle trekke meg ned i forderv og elendighet. Og midt i det hele åpnet som seg et dypt svelg, som vesenene søkte å dra meg bort imot. Jeg kjempet som en vanvittig for mitt liv, men jo mer jeg kjempet, desto mer syntes mine motstandere å få ta i meg og trekke meg bort til svelget. Da skrek jeg høyt i sjele-angst om hjelp, og idet jeg åpnet mine armer var det som om jeg grep fatt i en av skikkelsene og slynget den fra meg.

Da svaiet den mektige tvilens sky og oppløstes som om vinden hadde spredt den, og jeg sank - overveldet og utmattet sammen i bevisstløshet. Mens jeg lå i denne tilstand hadde jeg en kort men deilig drøm, hvori jeg følte at min elskede var kommet til meg og hadde drevet de heslige tanker bort. Jeg syntes hun knelte ned ved min side og la mitt hode til hvile ved sitt bryst, som en moder tar sitt barn inn til seg. Det var som om jeg merket hennes armer omslynge meg og holde meg oppe.

Da jeg kom til meg selv igjen, lå jeg stadig i dalen, men tåkene var liksom rullet bort, og mitt liv i tvil og mistenksomhet var overstått. Jeg lå på en benk av grønne gresstorv ved enden av hulveien, og foran meg så jeg en eng, som ble gjennomstrømmet av en flod med krystallklart vann. Jeg reiste meg og fulgte floden et stykke, hvoretter jeg kom til en vakker liten lund. Mellom stammene skimtet jeg en

dam, og på dens blanke overflate var det et vell av vannliljer. Det var en kilde ved siden av dammen, og fra den spredtes vannet som små diamanter ut over vannflaten. Over den bøyde seg trær av en vidunderlig skjønnhet, og høyt oppe mellom grenene skimtet jeg den blå himmel.

Jeg gikk nærmere for å hvile meg og forfriske meg ved kilden. En kvinne av overjordisk skjønnhet nærmet seg; hun hadde en krans av vannliljer rundt om sitt lange blonde hår og var iført et fjærlett grønt stoff. Det var kildens voktende ånd, og hennes verv var å hjelpe alle trette vandrere. Hun fortalte meg i samtalens løp, at hun i sitt jordiske liv hadde levd i en skog, og her i den åndelige verden hadde hun funnet et hjem, som var omgitt av de samme trær, hun hadde elsket så høyt på jorden.

Hun gav meg både noe å spise og drikke. Da jeg hadde hvilt meg litt, viste hun meg en bred sti, som gikk inn mellom trærne og som ville føre meg til et sted, hvor jeg kunne hvile meg en tid. Men hele mitt hjerte takket jeg denne lysets ånd, og etter å ha fulgt stien kom jeg et øyeblikk etter til en stor bygning, som var omgitt av skogliljer og bekledd med noe som lignet vedbend. Bygningen hadde mange vinduer og vidt åpne dører, som bød alle inn. Jeg nærmet meg den store port, som

lignet en port av smijern, men ornamentene forestilte her fugler og blomster og var så livaktige, at de så ut som levende fugler som hadde samlet seg der. Mens jeg så porten, åpnet den seg som ved et trylleslag, og jeg gikk inn i huset. Her kom en skare ånder i lyse klær meg i møte og bød meg velkommen; de førte meg inn i et nydelig værelse, fra hvis vinduer jeg kunne se ut over en gress- plener omgitt av trær, og her fikk jeg lov til å slå meg til ro.

Da jeg våknet, så jeg at noen hadde fjernet min pilgrimsdrakt og i stedet for lagt der min lysegrå kjortel, som nå hadde fått tre border av rent hvitt. Glad og fornøyd iførte jeg meg den, for jeg følte at det hvite var et tegn på at jeg hadde gjort fremskritt, da hvitt i den åndelige verden symboliserer renhet og lykksalighet, mens sort representerer det motsatte.

Jeg ble ført til et stort værelse, hvor det var forsamlet en del ånder. De var kledde som jeg, og mellom dem oppdaget jeg kvinnen med barnet, som jeg hadde hjulpet på

Samvittighetsnagets og Tårenes Slette. Hun smilte nå mer vennlig til barnet og hilste på meg, idet hun takket meg for den hjelp jeg hadde gitt henne. Barnet satte seg på mitt fang.

Det ble satt fram et rikelig måltid av frukt og andre ting for oss, og vi slukket tørsten med den åndelige verdens rene vin. Etter en takkegudstjeneste lyste den presiderende broder velsignelsen over oss, og vi tok avskjed med hverandre med takknemlighet i våre

hjerter, hvoretter vi vendte tilbake til våre egne hjem.

Kapittel 28

Mitt hjem og Arbeide i Morgenlandet

(My Home and Works in the Morning Land)

Det var ikke meningen at jeg skulle bli i Morgendemringens Land. Mitt hjem skulle nå være i Morgenlandets Krets, og jeg ble derfor ledsagd der hen av noen venner.

Stedet lå på den andre siden av den fredelige sjø og de fjell, bak hvilke jeg pleide å iaktta det demrende dagslys, som i Morgendemringens Land aldri syntes å bli klarere eller vokse.

Dette land lå i motsatt retning av Samvittighetsnagets Slette.

Her i Morgenlandet erfarte jeg, at jeg hadde fått et lite hus for meg selv. Og det hadde jeg selv gjort meg fortjent til. Det lille huset, som var såre enkelt, var jeg meget glad for. Det var i sannhet et fredfylt sted. Det vokste grønne trær på hver side, og foran var det utsikt til et grønt bakkelandskap. Men det var ingen blomster, som kunne fryde øyet; dette hadde jeg med den fortid, jeg stadig hadde besvær med, ikke gjort meg fortjent til. Det var dog en liten skoglilje, som sendte sin vidunderlige duft gjennom mitt vindu, så mitt værelse var fylt med blomsterduft.

Skogsliljen var en gave fra min elskede; den var en åndelig vekst av hennes blide og elskelige tanker, som slynget seg rundt om mitt lille hus, og påminnet hennes vedvarende kjærighet.

Det var kun to små værelser. Det ene brukte jeg til å motta mine venner og også som arbeids- og studieværelse, det andre var et sovekammers, hvor jeg kunne hvile når jeg var trett av arbeidet på jordplanet. Og i dette værelse var min elskedes maleri innfattet i de roser, som aldri visnet. Her oppbevarte jeg også en hel del av mine småskatter.

Den blå himmel sendte sitt rene og klare lys ned til mine øyne, som så lenge hadde lengtes etter å se den.

Det grønne gress og den duftende skoglilje - ja, det var alt sammen så herlig for meg, at jeg har vansker med å beskrive det, trett som jeg var av mine lange vandringer i mørket.

Jeg var overveldet av takknemlighet og sinnsbevegelse.

En blid hånd vekket meg av mine tanker, og jeg hørte en kjær røst. Jeg så opp og fikk øye på min far. Åh, hvilken glede, hvilken lykke følte jeg ikke ved å se ham. Og større ble min glede, da han ba meg følge med ham ned til jorden for gjennom en visjon å vise henne jeg elsket, dette mitt nye hjem.

Når jeg går tilbake i erindringen blir jeg alltid så beveget ved å minnes de lykkelige timer i dette mitt første hjem i den åndelige verden. Jeg var så stolt over å ha ervervet meg det. Mitt nåværende hjem er langt finere, min nåværende sfære langt skjønnere i enhver henseende, men jeg har aldri følt større lykke enn over dette - mitt første hjem.

Jeg vil ikke trette leseren av denne beretning med å skildre alt hva jeg foretok meg

på jordplanet i denne tid, og hvor mange sørgende sjeler jeg fikk anledning til å oppmuntre og lede inn på en bedre vei. Det er en slik ensformighet i dette arbeide, at et enkelt tilfeller kan si det samme som mange.

Tiden går for ånder - såvel som for dødelige - og bringer stadig nye forandringer og nye fremskritt. Og mens jeg slik arbeidet på å hjelpe andre, lærte jeg litt etter litt den kunst, som hadde vært det vanskeligste for meg å tilegne meg: kunsten å kunne tilgi sine fiender og til og med å gi dem den fulle forståelse av, at vi ikke ønsker dem noe ondt, men tvertimot noe godt - og av et oppriktig hjerte gjengjelde ondt med godt. Det hadde vært en hård kamp å overvinne min tørst etter hevn - eller i hvert fall ønsket om at en eller annen straff måtte ramme den, som så dypt hadde forurettet meg. Og det var likeså vanskelig og kanskje enda vanskeligere å ønske at jeg kunne få anledning til å gagne (hjelpe) denne personen.

Gang på gang, mens jeg arbeidet på jordplanet, var jeg meg hos dette menneske, ubemerket og usett. Og når jeg slik en tid hadde stått ved siden av ham, så jeg alle de situasjoner hvor vi hadde vært i forbindelse med hverandre, og da de ikke var behagelige, ble tankene bitre. I min åndelige kunnskaps klare lys så jeg hvor mine feil hadde ligget, og ofte mer klart enn min fiendes feil. Og fra slike besøk vendte jeg så tilbake til mitt lille hus i Morgenlandet - aldeles overveldet av samvittighetsnag og indre smerte, men alltid ute av stand til å føle annet enn bitterhet og sinne mot den som hadde fylt min tilværelse med sorg og urett.

Men en dag da jeg sto ved siden av denne dødelige, ble jeg meg en ny følelse bevisst. Det var noe i meg, som direkte fremtvang en følelse av medlidenhet mot denne person, hvis sjel på sin side var blitt overveldet av et sterkt psykisk press, som gav seg utslag i medlidenhet hos meg ved tanken om vår felles fortid. Det oppsto et ønske hos ham om å finne en måte, hvorpå han kunne befri seg for dette samvittighetsnaget, som tynget ham så hardt.

Slik oppsto på denne måten et ønske hos oss begge om å løse opp for våre negative følelser og nære gjensidige vennlige tanker overfor hverandre. Og selv om disse gjensidige følelser kun var et svakt ønske om forandring mellom oss, så var de dog et første skritt fremad og opp for oss begge. Det var spirer som engang kunne vokse opp og nedbryte den hatets mur, som skilte oss fra hverandre. Og nettopp i det øyeblikk, hvor jeg fikk leilighet til å gagne min gamle fiende, nettopp i samme øyeblikk hvor jeg også hadde anledning til å skade ham hvis jeg ville, var jeg bedre utrustet til å overvinne mitt hat og dra fordel av min seier over meg selv. Og det ble *min* hånd, som før hadde vært løftet til slag, forbannelse og fordery, som nå var den eneste som kunne hjelpe ham ut av hans vanskeligheter.

Min fiende var ikke klar over min mellomkomst til hans fordel, men han følte at hatet mellom oss på en eller annen måte var borte, og at det også var best å la vår kamp mot hverandre fare, når jeg nå var død. Slik kom det omsider til en gjensidig tilgivelse mellom oss. Og det bevirket at de bånd, som så lenge hadde knyttet oss sammen i vårt jordiske liv, ble løsnet. *Jeg vet at vi på det jordiske plan ikke mer vil krysse hverandres vei, men nettopp som i tilfellet med Benedetto - vil våre ånder, når vi engang møtes i den åndelige verden, gjensidig kunne be hverandre om tilgivelse. Først til den tid vil alle bånd være oppløste, slik at enhver kan gå til sin egen sfære.*

Kjærlighet og hat har så store og varige virkninger på vår sjel, at de *lenge etter* at det jordiske liv er forbi, vil hefte seg ved oss. Og jeg har sett mange ånder, som er bundet til hverandre - ikke av gjensidig kjærlighet - men av gjensidig hat.

Kapittel 29

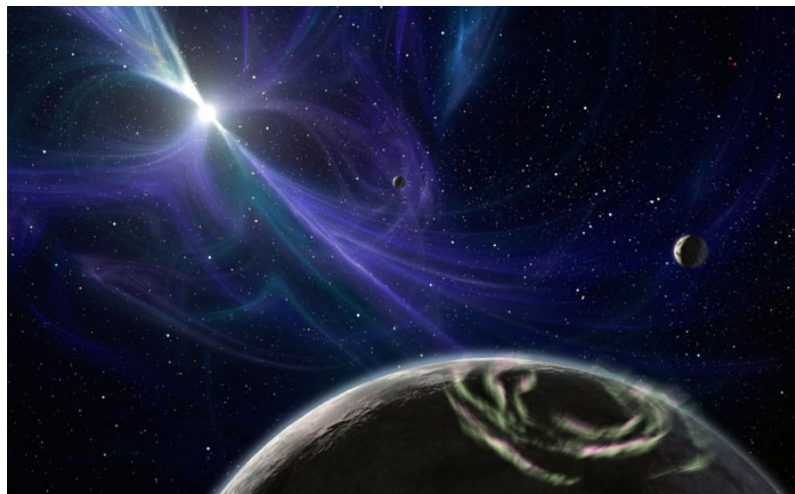
Dannelsen av Planeter

(The Formasjon of Planets)

Da jeg omsider hadde lært leksjonen om selvovertinnelse, var mitt sinn blitt lettet for en stor og tyngende byrde. Og nå kastet jeg meg med fornyet interesse over studiet av den åndelige verden og dens vilkår.

Min venn Hassein møtte jeg ofte i denne periode av mine vandringer, og han hjalp meg til å forstå mange ting, som hadde forvirret meg i mitt jordiske liv.

Da vi engang satt hyggelig sammen i mitt lille hjem og pratet om mange ting, ba jeg ham fortelle meg noe mer om de forskjellige sfærer og deres forhold til jorden.

"Uttrykket *sfærer*,"
sa han, "brukes om de
steder, hvor åndelig
stoff omkretser jorden
og andre planeter.

Det brukes også om enda større og mer utstrakte tankebølger, som cirkulerer gjennom hele universet. Man kan derfor si, at det er to slags sfærer, nemlig de som til en viss grad er stofflige og omkretser

hver planet eller hvert solsystem, og som er oppholdssteder for hver planets åndelige beboere. De er oppdelt i kretser og angir liksom trinn på en stige, åndenes fremskritt.

Den andre slags sfære er mental - ikke materiell i sine bestanddeler, og den hører ikke til noen som helst planet eller noe solsystem og er like så ubegrenset som rommet. Den beveger seg i strømmer av tanker, som stadig utvider seg fra det sentrale punkt, hvor det menes at Den Høyeste finnes, og hvorfra menes disse tankebølger å ha deres utspring. Jeg kan kanskje bedre forklare det på en annen måte. **Forestil deg, at det finnes en stor sfære av det vesentlige i sjelens intellektuelle evner eller egenskaper, og inndel så denne sfære i kretser, som hver for seg er utspring for alt det som kan fremme utviklingen og forskjønne tilværelsen gjennom filosofien, musikken, litteraturen, poesien - alt det som kan forsøte vandringen på utviklingens stige opp mot det guddommelige.**

Man kaller dem vanligvis sfærer, men jeg synes det er mer korrekt å kalle dem sirkler (eng: circles). Disse intellektuelle sirkler/kretser er hver for seg et stort drivhjul, som andre små hjul er avhengige av, og hvert hjul har sitt eget solsystem, hvorom andre små sirkler dreier seg - og så videre i alle størrelser og variasjoner, som hver er omgitt av sin egen

spiralring og sitt eget system, men de er alle avhengige av den store kraftkilde, det store guddommelige drivhjul.

I den åndelige verden blir alle, som er knyttet til hverandre ved sympatiens bånd, sammen - uansett kjødelig familieskap. Ånder, som på jorden har vært forbundet på den måten, kommer kun på flyktige besøk hos hverandre, hvis sympatiens bånd forbinder dem med hverandre. **Ellers vender alle tilbake til deres egen krets og sfære, idet de dras mot hverandre av et åndelig slektfellesskap i de kretser, hvor de føler de hører hjemme.** Slik dras noen til musikkens sfære, noen til filosofiens, andre igjen til litteraturens sfære, osv. Alle dras til de steder, hvor de føler seg hjemme og er i harmoni med deres omgivelser, og hvor felles interesser av enhver art skaper et lykkelig samvær og samarbeide. Og det bærer velsignelsen i sitt skjød, idet alle uhindret kan utvikle de muligheter, som er nedlagt i hver enkelt intelligens.

Sentralsolene i alle de uhyre intellektuelle sirkler/kretser i de mentale sfærer, stråler som lysende magneter. De er prismer som gløder av renhetens og sannhetens himmelske ild og utslynger til alle sider stråler av den høyeste kunnskap, og i dette lyshav samles de skarer av ånder, som søker å tenne deres sjels lampe ved kjærlighetens og kunnskapens glødende opprinnelser. Fra dette kunnskapens lyshav utsendes til den mørke jord disse edelstener av sannhet og kjærlighet, som gjennom alle tidsaldre har opplyst jordens mennesker om de evige sannheter. De blir så opptatt av enkelte

menneske-hjerner, for atter å utsendes til massene. Men i massenes mørke blir de evige sannheter splittet av, så jordens mennesker i dag lever i villfarelse om det lys, som har sitt utspring i Lysenes Fader, som er kjærlighet. Og de ånder, som står på de høye utviklingstrinn, er dem som er nærmest sentralkraften fra det høye, og som er disse stjernelignende sentres blendende lys.

De intellektuelle og moralske evners store sfærer, kan man kalle universelle sfærer, og de andre, som omgir planetene, kan kalles planetariske sfærer. De første består av tanke- og sjele- essens, de andre av forskjellige grader av spiritualisert stoff," *sluttet han.*

"Og hvordan vil du da beskrive skapelsen av en planet og dens sfærer?"

"Man kan si at skapelsen av en planet begynner, når den avkastes fra modersolen som en tåket masse av ild-damp. På dette stadium utgår det fra den - en sterk magnetisk kraft, som tiltrekker de små stoffpartikler, som svever i rommets eter. *Man har hittil ment, at det ikke fantes slike materielle atomer i planetens atmosfære, men man er ikke klar over, at atomene simpelthen består av enda mindre partikler.* Jorden er kun som et sandkorn i forhold til lyshavet, og disse atomdeler finnes overalt i rommet; først senere blir de av planetens tiltrekningskraft samlet til atomer, som dem som svever som støv i jordens atmosfære; de er ikke bare usynlige for øyet, men også for vitenskapen. (I teosofien kalles de urstoffet).

De er i sannhet eterbestemte og er blitt den første grad av åndelig materie som følge av den sum av sjele-essens, som er blitt forenet med grovere elementer. Ved å bli tiltrukket av embryo-planetens glødende masse, blir disse atomer så tett blandet sammen, at de mer eteriske elementer presses ut og forsvinner i rommet igjen, etterladende den faste, grove del til dannelsen av klipper/fjell osv. ved den bestandige tiltrekning av nye atomer og den nødvendigvis slik skapte forøkelse av trykket. Disse uratomer er evige og likeså uforgjengelige som alle de andre elementer som danner universet, og de absorberes og bortstøtes på ny av planet etter planet, når disse passerer gjennom de forskjellige stadier av eksistens og utvikling.

De stofflige atomer kan klassifiseres under tre hovedgrupper, og hver av dem kan igjen deles i et uendelig antall grader av tetthet, som utgjør de forskjellige grader av foredling, hvortil de er nådd. De tre hovedgrupper kan benevnes som planetarisk stoff, åndelig eller sjele-

omgivende stoff, som ikke er synlig for det fysiske øye, og endelig sjele- essensen; denne siste er så fin, at jeg ikke kan gi deg en beskrivelse av dens natur. Det laveste og tetteste stoff er de mineralske substanser som jord og steiner er dannet av; de avkastes som støv i atmosfæren og reabsorberes ustanselig for å omdannes til planter osv. i den prosess, som foregår overalt i naturen. Mellomgraden mellom mineralene og plantene er den fluidiske, hvor de mer faste partikler holdes i oppløsning i de forskjellige kjemiske luftarter som de består av. Den andre grad av stoff er det vegetabiliske liv, som næres av den tette materie i forbindelse med den fluidiske. Slik kommer vi gjennom uendelige grader av jordisk stoff fra det laveste til det høyeste, nemlig kjøtt og bein. Uansett om

det bekler menneskesjelen eller dyret, utgjør det den høyeste grad av jordisk stofflig utvikling.

Den andre eller åndelige grad av stoff er, som jeg har sagt, bare en eterisk utvikling av stoffets første, jordiske form, mens sjele-essensen er begges livgivende prinsipp, uten hvilket de to første former av stoff ikke kan eksistere.

Det er en del av loven, at de to første klasser av stoff skal bekle det høyere sjele-prinsipp; hvis det ikke skjer, mister de deres kraft og oppløses i elementære deler igjen. Sjele-materien er den eneste, som besitter noen permanent identitet. **Den er det sanne Selv, ettersom den ikke av noen makt kan oppløses eller miste sin individualitet.** Den er det virkelige liv i hvilken som helst lavere form for stoff, og den forandrer *og omdanner dette lavere stoffet til likhet med seg selv*. Sjel-essensen finnes i enhver livs-type fra det mineralske gjennom det vegetabiliske til mennesket, som er den høyeste type i dyreriket, og enhver av disse typer er egnet til utvikling til den høyeste eller himmelske form, hvor som helst den finnes i en planets eller et solsystems sfære.

Da vi altså kan gå ut fra, at enhver ting har en sjel av en høyere eller lavere type, bør det ikke vekke bekymring i noen dødeliges sinn, når vi meddeler, at det er planter og blomster, steiner og ørkener, dyr og fugler i de åndelige verdener. De finnes der i deres spiritualiserte tilstand og blir mer eteriske etter hvert som de skrider høyere opp i overensstemmelse med den samme lov, som styrer menneskets utvikling. Når en plante dør eller den faste klippe er oppløst til støv eller smeltet og oppvarmet til gass, så går dens sjele-essens, dens tilhørende åndelige materie, over i den åndelige verden til den sfære, som den tilsvarende er nådd til i sin utvikling. De stofflige deler av den absorberes av jorden, og de finere partikler påvirkes mindre av jordens tiltrekning og svever derfor lengre bort fra den. I de tidligere stadier av en planets liv er det slik, at hvis den kun er i besittelse av en liten del sjele-essens og en stor del tung materie, avkastes den i sfærer som er lengst borte fra dens sol; den er meget materiell og utviklingen av dens åndelige beboere er meget lav.

På dette tidlige stadium har planteriket, så vel som dyreriket og menneskeriket, en grovere form for sjeleliv, idet de mangler den finhet og skjønnhet, som de senere får når evolusjonen skrider frem. Så forandres vegetasjonen gradvis, dyrene utvikles og menneskeracene blir mer høytstående og fullkomne, og som en konsekvens av dette blir de i åndelig tilstand avkastet til høyere sfærer. Under de første stadier av en planets liv eksisterer det neppe noen sfærer; de kan sammenlignes med en kjegles form, hvor den smale ende er den høyeste sfære, og den brede del – på grunn av planetens beboeres lave utvikling - er som den brede del av kjeglen. Etter hvert som planeten utvikler seg ved sine beboere, vokser sfærene i størrelse og antall; de høyere begynner å danne seg, idet kjeglens topp trekker seg bort fra planeten bort mot solen.

Slik er sfærene dannet under og over planeten ved den konstante innstrømning av de atomer, som avkastes fra moderplaneten. På et vist tidspunkt i dens historie skjer det, at menneskenes intellektuelle og selviske egenskaper er mer utviklet enn deres moralske og uselviske sinn, og så blir de lavere sfærer større enn de høyere, og det kan man kalle de mørke tidsaldre i planetens historie, hvor undertrykkelse og begjær og grusomhet kaster sine skygger over menneskeheten.

Men etter hvert som tiden går, bevirker den evige lov, som driver alltings utvikling frem, at de høyere og lavere sfærer blir like i utstrekning og antall. Så ser vi at det er balanse mellom de gode og onde krefter, og den periode kalles meridianen i planetens liv. Så følger en periode hvor kjeglen ved menneskehetens gradvise forbedring blir vendt om, idet jordplanet igjen blir den smale ende av kjeglen på grunn av at de lavere sfærer krymper sammen og forsvinner, mens de høyere stiger mot den høyeste sfære, *og planeten selv skrumper inn, inntil alle de grove stoffpartikler avkastes fra den, og den*

opphører med å eksistere; dens atomer svever umerkelig bort og absorberes av andre planeter, som er under dannelsesprosessen.

Så vil denne planets sfære - sammen med dens beboere - overgå til de store sfærer i solsystemet, og dens beboere vil bli opptatt dér på samme måten som alle andre åndelige samfunn, når deres planeter er opphørt med å eksistere. Men de planetariske samfunn vil beholde deres særpræg og individualitet, på samme måte som de forskjellige nasjoner på jorden har deres nasjonale særpræg. Endelig går alle gradvis inn i solsystemets store nasjon. **Så gradvise og langsomme og umerkelige er disse utviklingsprosesser, og så uhyre lange er tidsperiodene før de når fullkommenheten, at man må tilgi mennesker på jorden, som har vansker med å fatte de forandringer som finner sted.**

De forskjellige planeter har ikke samme varighet; deres størrelse og plassering i solsystemet så vel som andre årsaker, gjør at de varierer i utvikling, men i store trekk skjer den på samme måte, idet det stoff, hvorav hver planet består, ikke har noen kjemisk substans som ikke også finnes i større eller mindre grad hos de andre. På den måten er vi i stand til å forstå jordens tilblivelseshistorie når vi sammenligner oss med de planeter som er omkring oss."

"Hvis våre sfærer absorberes av vårt solsystem, vil vi da som individualiteter gå opp i solsystemet?" spurte jeg.

"Nei, ikke helt. Sjelens individualitet kan hverken forandres eller ødelegges. Ganske vist er den kun en litenhet i verdenssjelens store ocean, men den er dog en distinkt enhet, da enhver sjels personlighet i virkeligheten er dens ego.

Det er nettopp denne individualitet, og det umulige å oppløse eller tilintetgjøre sjelen, som konstituerer dens udødelighet, og som atskiller den fra all annen materie. Og det er dette som gjør det så vanskelig å forklare eller analysere dens natur.

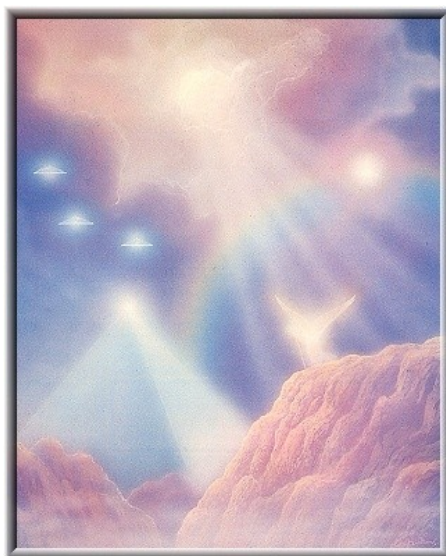
Du er et medlem av Håpets Broderskap, men allikevel beholder du din individualitet, og slik er det også med sjelen i all evighet, likegyldig hvilke vilkår den kommer ut for. **Prøv å forestille deg et legeme, som er så lett at den fineste damp er tung i sammenligning med dette legeme - et legeme som er i besittelse av en slik sammenhengskraft, at det er umulig å oppløse det i partikler. Det har en motstandskraft overfor alle materielle eller åndelige former for materie, som står overfor damp. Forestil deg det, så vil du forstå hvorfor du som ånd kan passere gjennom solide dører og tykke murer av jordisk materiale, og hvorfor en høyere ånd enn du, - med samme letthet kan passere gjennom disse vegger av åndelig materiale som omgir oss her.**

Jo mer sjelen er frigjort fra grovt stoff, jo mindre kan den bindes av noe element, og desto større blir dens makt, for det er ikke sjele-essensen, men dens tette hylster, som kan bindes til - eller fengsles av jorden eller i sfærene. De jordiske hus sine vegger, er nå ikke mer noen hindring for deg. Du går igjennom dem med samme letthet, som ditt jordiske legeme gikk gjennom tåke. Tåkens tetthet kunne være ubehagelig for deg, men den kunne ikke stanse din gang."

"Jeg forstår på deg, at hver type sjele-essens har sin egen individualitet, men mener du også at et dyrs sjel kan overgå til et menneskes og omvendt?"

"Absolutt ikke. Vi antar at hver sjele-type kan utvikles til den høyeste grad av fullkommenhet. *Men menneskesjelen, som er den høyeste type av alle, er i stand til å nå den høyeste utvikling, nemlig det vi kaller englenes utviklingstrinn eller de meget fremskredne veseners. Engler er sjeler som har passert fra de laveste grader av*

menneskelig planetarisk liv gjennom alle dets sfærer til de har nådd solsystemets himmelske sfærer eller himlenes himmel, som er likeså høyt hevet over vår planetariske sfæres himmel, som denne er hevet over planeten selv. Vi tror at sjelen fortsettende vil stige liksom i spiralringer, som stadig utvider seg, inntil den til sist har nådd universets sentrum, men om vi da, når vi når dette våre lengsels høyeste mål, vil finne at dette kun er et punkt, som kretser rundt om et enda større sentrum, det kan jeg ikke uttale meg om. Men min egen oppfattelse er, at vi skal passere gjennom sentrum etter sentrum, stadig fortsettende dér gjennom millioner av år, til vår lengsel igjen driver oss til høyder som ligger likeså høyt over oss igjen. Jo mer man tenker over det, desto mer umåtelig og ubegrenset blir det. Hvordan kan vi noen sinne bare streife håpet om å se en ende på våre vandringer gjennom alt det, som ingen ende har og ingen begynnelse har hatt. Og hvordan kan vi noen sinne danne oss et klart begrep om dette høyeste vesen, som vi anser for å være kosmos' allmektige hersker, når vi ikke engang kan fatte storheten i hans skaperverk?"

Kapittel 30

Materialiseringen av Ånder (Materialisasjon of Spirits)

Da vi en annen gang talte sammen, spurte jeg Hassein om hans mening om de spiritistiske fenomener, som jeg naturligvis var dypt interessert i, spesielt vedrørende materialisasjon, som jeg gjerne ville vite alt om.

Hassein svarte: "Det kan være på sin plass å belyse den fulle betydning av atomteorien, som gir en forklaring på stoffets passasje gjennom stoffet. Det er mange mennesker som ikke har ofret det en tanke, og som heller ikke bryr seg om å se det forklart som en enkel sak, at delingen av stoffet er så uendelig, at selv det støvgrann som vi ser svever i en solstripe, *består av et uendelig antall mindre partikler, som tiltrekkes og holdes sammen av de samme lover, som styrer klodenes tiltrekning og frastøtning.*

Det er kjennskapet til disse lover, som gir åndene makt til å bruke slike atomer til eget bruk, når de fremkaller de manifestasjoner som man kaller materialisasjoner, og som de som studerer spiritismen - er fortrolige med. De ånder som ønsker å materialisere seg, bruker de dertil egnede atomer. Stoffet hentes fra atmosfæren, som er vrimplende full av det materiale som de skal bruke til formålet, men også fra de emanasjoner som utgår fra menn og kvinner i den spiritistiske krets. Disse atomer blir i kraft av åndenes vilje dannet i den skikkelse deres jordiske legemer hadde, og de blir holdt sammen av en kjemisk substans, som i større eller mindre grad finnes i alle levende tings legemer. Hvis jordens kjemikere kjente til det, kunne de utdra dette kjemikalium fra ethvert levende vesen i naturen og oppmagasinere det til senere bruk.

Denne substans eller essens er i virkeligheten den hemmelighetsfulle livs - eliksir. Og det har til alle tider vært vitenskapsmenns ønske å oppdage hemmeligheten ved å kunne utdra og oppbevare disse kjemiske stoffer, som de viste måtte finnes i naturen. De er imidlertid så fine og eteriske, at ingen dødelig enda har vært i stand til å finne denne essens og gjøre den til gjenstand for undersøkelse så den kunne analyseres, selv om den har vært kjent og klassifisert under betegnelsen "magnetisk aura". Den finnes i solens livgivende stråler, men hvem kan oppsamle deler av solens stråler og oppbevare dem i flasker? Kunnskapen finnes dog hos fremskredne vesener, og når verden engang er lengre fremme i utvikling, vil kjennskapet til prosessen bli gitt menneskene, på samme måte som elektrisiteten ble oppdaget og utnyttet på forskjellig måte, noe som i tidligere tider ble betraktet som trolldom.

Det finnes vesener i de høyere sfærer, som er i stand til å skape seg et fysisk legeme uten hjelp fra noe medium. Deres kjennskap til kjemiens lover og deres egen vilje, kan uttrekke denne substans fra jordens atmosfære som er nødvendig. Det menneskelige legeme er jo en kombinasjon av alle de materialer det finnes på jorden og i dens atmosfære, og det behøves kun et kjennskap til sammensætningen for å kunne skape et legeme som ligner det jordiske menneskes. De kan slik iføre seg det etter behag og holde det sammen i kortere eller lengre tidsrom.

Alt dette er enda ukjent, unntatt i de høyere sfærer. Det kreves nemlig en meget høy åndelig utvikling før man kan forstå alle detaljer og de mangfoldige naturlover, som saken omfatter. De gamle hadde rett når de hevdet, at de kunne skape et menneske. De kunne skape det og enda til en viss grad believe det med det astrale og lavere livsprinsipp, men de kunne ikke fortsettende opprettholde dets liv på grunn av den store vanskelighet, som var forbundet med å samle dette lavere livsprinsipp. **Og når de hadde dannet det på kunstig måte, var det blottet for intelligens og fornuft, egenskaper som utelukkende tilhører sjelen.** Et kunstig legeme kunne tjene som

klede drakt for en ånd eller sjel, som kunne bruke det til å samtale med mennesker i kortere eller lengre tid i kraft av åndens makt til å holde dette hylster sammen i komplett stand. De gamle kunne slik uten tvil etter for godtbefinnende, fornye *deres legemers materielle* klær, og virkelig leve på jorden i ubegrenset tid - eller de kunne oppløse dem og ferdes på deres eget plan, samt rekonstruere dem når det passet dem.

Det er en veldig bevegelse i gang i den åndelige verden i den hensikt å utbre kunnskapen om alle disse ting. Det arbeides på den av både inkarnerte og diskarnerte. Og den geistlighet i kirkens og templenes verden, som vil motsette seg kunnskapen om dette, kan kanskje for en tid kjempe mot bevegelsen, men den vil kjempe forgjeves. Den kraft som utsendes er for sterk. Mennesker drives inn på kunnskapens veier fra alle sider og samler seg foran dørene til kunnskapens rike. Og før eller senere vil dørene sprenge.

Ingen kan undertrykke kunnskapen. Den er enhver sjels fødselsrett. Den kan heller ikke gjøres til noen klasses eiendom. Så snart mennesket begynner å tenke, vil det søke etter viten og næres av de visdoms-smuler som faller på dets vei. Og det er sikkert bedre å opplyse om den omhyggelig og skånsomt valgte kunnskap, så den kan bli tilegnet, heller enn det er å undertrykke ønsket om å komme i besittelse av den, så den tørstende sjel selv må finne den frem i villfarelsenes avfallsdyng.

Menneskeslekten skrider evig frem, og man skal ikke bruke barnets formynderskap på den oppvoksende ungdom. Den krever frihet, og den vil engang rive seg løs av de begrensende bånd, så den kan vandre på kunnskapens vei så langt den ønsker og klarer. Er det da ikke godt at slektens vise kommer denne tørst etter lys i møte – ved å åpne enhver kanal til kunnskapens rike og derved gi tidsalderens visdom en slik form, at den lettest kan begripes og tilegnes?

Denne planet er kun en prikk i universet, og den vitenskap den sitter inne med, svarer til den plass som denne prikk opptar i rommet. Hver time krever at det menneskelige sinns horisont utvides ved hjelp av de kilder, som nye kunnskaper og lys alene er i stand til å yte. Dog ikke slik å forstå, at alt gammelt skal kasseres, hvor den nye kunnskaps lys er for skarp for sjeler, som i åndelig utvikling ikke kan tilegne seg det. Men selv om dette er riktig, bør motstanderne av kunnskapens utbredelse ikke fritt og uhindret fare frem med deres undertrykkelse."

Kapittel 31

Hvorfor Sfærene er Usynlige - Åndsfotografier

(Why the Spheres Are Invisible - Spirit Photographs)

"Og nå er det noe annet, Hassein, som jeg vil spørre deg om. Jeg har ofte hørt mennesker på jorden si at de gjerne vil vite hvorfor de ikke kan se sfærene omkring jorden - hvis de eksisterer - og hvorfor de heller ikke kan se de ånder som sies å befinne seg i samme rom som dem selv. Folk er naturligvis ikke alltid tilfreds med å få vite at det er fordi de ikke er klarsynte eller har sjele-syn. De ønsker en tydelig forklaring. Jeg er selv en ånd, og jeg vet at jeg eksisterer, og *det* er også tilfellet med min bolig. Men jeg kan ikke besvare Spørsmålet. Kan du?"

Hassein lo. "Jeg kunne gi deg mange lærde forklaringer, men hverken du eller disse dødelige, som er ute av stand til å se åndene, vil bli meget klokere av dem. Jeg vil heller svare deg uten tekniske forklaringer. **Dødelige kan også se de avdøde.** Prøv å tenke tilbake i ditt jordiske legeme, hvor du var ute av stand til å se ånder. La oss sammenligne det materielle og åndelige syn med to øyne. Det ene kaller vi det venstre, det annet det høyre, og *la så det venstre representere det materielle syn og det høyre det åndelige.* Anta nå at du står med ryggen mot lyset og holder pekefingeren foran det høyre øye, hvor den alene kan ses av dette øye, idet det venstre kun ser veggen foran deg.

Lukk så det høyre øye, og fingeren er usynlig - allikevel er den der, kun ikke i syns-linjen for det venstre øye eller det materielle syn. Lukk nå begge øynene opp på en gang, og se din finger; du vil sikkert se den, men på grunn av en besynderlig optisk illusjon ser den ut som om den var gjennomsiktig. Den ligner skyggen av en finger, idet veggen ses gjennom den, og den kan virke med en spøkelsesfinger, skjønt du vet at den er virkelig.

På den måten kan du forestille deg hvordan et menneske som bruker sitt materielle syn, ikke kan se hva som krever klarsyn. Og du kan forestille deg hvorledes et menneske, som har sitt materielle syn og åndelige syn åpent på samme tid, kan se en ånd, men med samme gjennomsiktige utseende som din finger nettopp nå hadde. Der har du den populære oppfattelse av *spøkelset.* *En klarsynt som betrakter en åndelig gjenstand med det åndelige syn, kan lukke sitt materielle syn ved en viljesakt.* Derfor ses den åndelige gjenstand som en absolutt virkelighet, omtrent som om en materiell finger viser seg når den ses alene av det materielle øye.

Det er de færreste mennesker som vet at deres materielle syn avhenger av de materielle atomer, som fyller jordens atmosfære, og uten disse atomer ville det ikke vært noe lys å se gjennom.

Om natten kan de dødelige se stjernene, også de som ikke selv er stjerner eller soler, fordi de er materielle gjenstander, som reflekterer sollyset. Om dagen er stjernene der stadig vekk, men den umåtelige masse av materielle partikler i jordens atmosfære, som er belyst av solstrålene, skaper en så tett atmosfære av lys, at stjernene ikke lengre er synlige for øyet. Hvis man derimot steg opp uten for atmosfæren, ville stjernene være synlige ved middagstid, fordi den omgivende eter i rommet, som er fri for slike

partikler, er ganske mørk. Her er det intet som kan reflektere sollyset.

De små partikler, som stadig kastes inn i atmosfæren av jorden selv, er kun større og grovere atomer, som inneslutter eller dreier seg rundt om disse små åndelige frø. Det er de siste som danner en åndelig atmosfære omkring jorden *og reflekterer de åndelige elementer av solens lys. Denne åndelige atmosfære er kjent som astralplanet og har samme tetthet i forhold til astrallegemene, som den materielle atmosfære har til de dødeliges legemer. Og lyset fra solens åndelige elementer, som reflekteres av disse åndelige partikler, er astralplanets lys, hvorved astrale ånder ser, da jordens materielle atmosfære er usynlig for dem, liksom den åndelige atmosfære er usynlig for de dødelige.* Er det så ikke lett å forstå, at det eksisterer sfærer rundt om jorden mellom mennesket og solens materielle hylster, uten at de er i stand til å se dem? De åndelige sfærer og deres beboere er sikkert mer gjennomsiktede og uoppfattede for den dødeliges syn, enn hans finger viste seg å være. **Allikevel eksisterer de og er av en likeså håndgripelig virkelighet som din finger; de er kun usynlige på grunn av det syn som er begrenset til materielle ting."**

Kapittel 32

Gjennom porter av gull – Min Mor – Mitt Hjem i Landet av Den Lyse Dag – Jeg gjenforenes med Benedetto

(Through the Gates of Gold - My Mother - My Home in the Land of Bright Day – I Am Joined by Benedetto)

Jeg ble aldri trett av å se skyene sveve over himmelen og forme seg etter mine tanker. Etter at jeg er kommet til den andre sfære, har min himmel alltid hatt skyer svevende omkring. Yndige, lyse skyer, som er som hvit ull og danner seg i tusener av former og antar de skjønne farge nyanser, noen ganger regnbuefarvede, andre ganger av den mest blendende hvithet, for atter å forsvinne. Det er blitt fortalt meg av noen ånder, at de aldri ser skyer på deres himmel, den er alltid ren og klar. ***Og det er sikkert slik i deres land, for i den åndelige verden danner våre tanker og ønsker våre omgivelser.*** Det er fordi jeg elsker å se skyer, at jeg selv skaper dem. Jeg ser på min himmel, somme tider skjuler den, til andre tider mildner den sin skjønnhet og får meg til å bygge luftslott.

En tid etter at jeg hadde fått mitt lille hjem i Morgenlandet, begynte jeg å se noe i horisonten som lignet et ørkenens fatamorgana. Det var tydelig og helt livaktig, og deretter bleknet det og forsvant, mens jeg stirret. Det var en yndefull eterisk port, som lignet gull - slik som inngangen må være til et eller annet fe-/alve-(guddinne-) land. Det fløt en klar strøm av vann mellom meg

og denne port. Trær så skjønne, at ord ikke kan beskrive dem, bøyde deres løvrige grener over den skinnende port og slynget seg langs dens sider. Visjonen viste seg atter og atter for meg, og mens jeg en dag satt og stirret på dette vidunderlige syn, sto min far ved siden av meg. Men jeg ante det ikke.

Da rørte han ved min skulder og sa: "Franchezzo, denne gyllne port innbyder deg til å komme nærmere. Gjør det. Ta den riktig i øyesyn. Den er inngangen til den høyeste krets i denne andre sfære, og det er foran denne port at ditt nye hjem står beredt til deg. Du kunne for lenge siden gått gjennom porten, hvis ikke kjærligheten til ditt lille hjem her hadde holdt deg tilbake. Men nå vil det være godt for deg å dra av sted og se om ikke det nye lands vidundere vil fryde deg enda mer. Jeg befinner meg som du vet - i den tredje sfære, og den vil enda være over deg, men jo mer du nærmer deg, desto lettere kan jeg besøke deg. Og i ditt nye hjem kan vi ofte være sammen."

Jeg ble så glad overrasket, at jeg akkurat i øyeblikket ikke kunne svare. Det forekom meg helt ufattelig, at jeg kunne gå igjennom denne porten, men på min fars råd forlot jeg mitt lille hjem. Det var ikke uten vemod jeg tok avskjed med det, for jeg blir alltid knyttet sterkt til de steder, hvor jeg har bodd lenge, men nå dro jeg av sted til det nye landet. Porten strålte i en underfull glans for meg hele tiden, men den svant ikke bort, som andre porter hadde gjort.

*På de åndelige plan er overflaten ikke rund som på jordens kule, og man ser ikke gjenstandene i horisonten forsvinne på samme måten som på jorden; himmel og jord møtes heller ikke her i det fjerne; derimot ser man himmelen som en uhyre tronhimmel over sitt hode, og alt synes å ligne hengende landskaper, som har en skjønnhet, som ingen jordisk kan gjøre seg forestillinger om. Og når man ser et slikt nytt land med dets fjell utbredt for seg, er det alltid i horisonten flere fjell og nye land, som ligger høyere enn det man har nådd. Slik kan man se ut over de land og landskaper man har passert. De ligger liksom i terrasser, hvor den ene fører til den andre, og den ene mindre skjønn enn den foregående etter hvert, som man når til planet som omgir jorden, inntil man til sist når selve den fysiske jordkloden. Bakenfor den ligger - for de ånder hvis syn er så utviklet at de kan se - de terrasseformede land som fører ned til helvete. **Slik går den ene krets over i den andre i sfære etter sfære, men mellom dem er det en skranke av magnetiserte bølger, som driver dem tilbake, som fra en lavere sfære forsøker å passere dem. Dette kan nemlig ikke skje, før de er i harmoni med den høyere sfæren.***

I løpet av min reise gikk jeg gjennom de gyllne porter mellom atskillige kretser i denne andre sfære, hvis byer og oppholdssteder ville ha fristet meg til å bli dér, hvis jeg ikke hadde vært så interessert i å se det eventyrland, som nå var mine forventningers mål. Jeg viste dog, at jeg på ethvert tidspunkt kunne stanse og utforske disse mellomliggende land, idet en ånd, hvis han ønsker det, alltid kan betre den underliggende vei, som han én gang har gått.

Omsider nådde jeg toppen av den siste fjellkjede, som var mellom meg og den gyldne port, og jeg så ut over et vidunderlig skjønt landskap. Vinden bevegde trærnes løvrige kroner liksom en velkomst til meg. Foran meg lå den skinnende floden, ved hvis bredder det vokste blomster av en skjønnhet og med en duft jeg ikke kan beskrive. Og på den

andre siden av floden så jeg den gyllne port. Med en voldsom følelse av glede kastet jeg meg i floden og svømte over til den andre siden. Det friske vann lukket seg over mitt hode, mens jeg dukket og svømte. Min kledning var drivvåt da jeg steg opp på den motsatte bredden, men et øyeblikk etter var den tørr. Jeg så ned på meg selv og ble meget overrasket. Den grå kjortel med de tre hvite kanter bar jeg ikke mer; i stedet for hadde jeg fått en blendende hvit kjortel, med en gylden kant og et gyllent belte. Min sjel ble oppfylt av glede og takknemlighet. Jeg så min kledning:

Ved håndleddene var ermene festnet med gyllne spenner, og på samme måte var det gyllne spenner ved halslinningen; alt var i harmoni med de gyllne farver på den hvite drakt. Jeg kunne neppe tro mine egne øyne, jeg stirret og stirret på meg selv i salig glede, og med en fryd, som fikk mitt hjerte til å banke, nærmet jeg meg med andakt den gyllne port.

Da jeg grep om håndtaket, gled porten opp, og jeg sto på en vei som var omgitt av trær og busker, urter og blomster som sendte meg en vellukt i møte. Ja, det var som om alt bak denne porten tok meg i sin favn og varmet meg helt inn i min sjel. **Intet, intet av det jeg her erfarte kan beskrives.** Det må oppleves.

Trærnes bøyde deres grener mot meg, som om de var levende, sjelfulle skapninger som bød meg velkommen.

Blomstene syntes å nikke til meg, som om de viste at jeg elsket blomster. Gresset, som min fot trådte på, var av en dyp, fløyelsaktig grønn farge, og himmelen over mitt hode var ren og blå. Og lyset, som strålte fra denne vidunderlige himmel, kledd med trær og busker og blomster i purpur og dannet solpletter på veien og i skogbunnen under trærnes kroner. Langt borte skimtet jeg blå fjell og under dem en innsjø, hvori de speilet sine tinder. På sjøen så jeg mange små øyer, som var prydet med trær og busker, så de lignet buketter som speilet seg i sjøen. Inn imellom dem seilte sjeler, kledd i drakter av alle farger, i små båter. Alt dette, som lå utbredt for mine øyne, hadde en viss likhet med Sydens skjønne solrike land, og dog var det så forandret, fordi det var rensset for all synd.

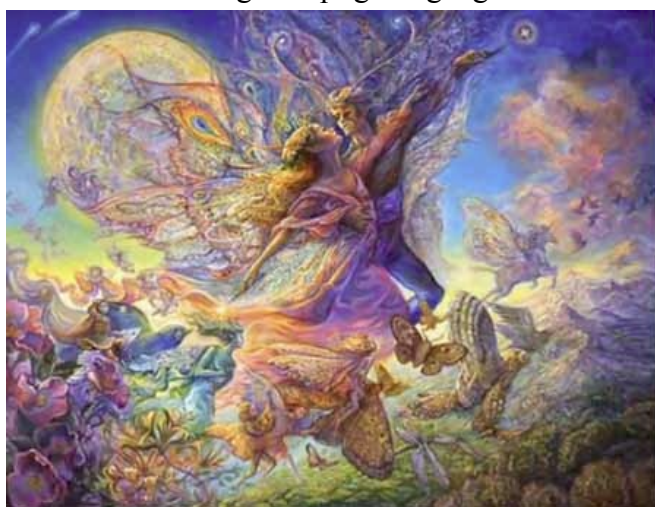
Da jeg gikk opp av veien, kom en skare sjeler meg i møte og hilste meg velkommen, og blant dem gjenkjente jeg min far og mor, min bror samt en søster og mange av mine venner fra ungdomstiden. De bar florlette drakter av rød, hvit og grønn farge. De vinket til meg og spredte blomster på min vei da jeg nærmet meg, og de sang mitt hjemlands vakre sanger. Det var en velkomst så

gripende, at jeg ikke kan sammenligne den med noe.

Jeg var overveldet av lykke over all den kjærlighet, som strømmet meg i møte, for jeg bar enda i min erindring bevisstheten om mine synder, da jeg vandret på jorden, og derfor syntes jeg ikke at jeg hadde gjort meg fortjent til all den kjærlighet som ble vist meg.

I disse herlige omgivelser søkte mine tanker til jorden til henne som var meg dyrebarest av alle mine kjære. Og jeg tenkte: Akk, om hun bare var her og kunne dele

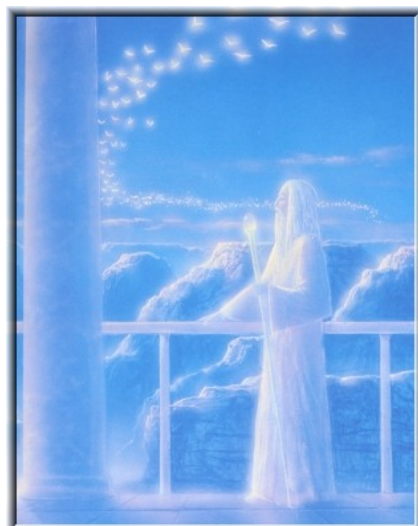
min lykke med meg, nettopp hun hvis uselviske kjærlighet jeg kan takke for at jeg er her nå. Idet disse tanker bemektiget seg min sjel, så jeg plutselig hennes skytsånd ved min side. Han bar henne halvt sovne og halvt bevisstløs i sine armer. Hennes klede drakt var fra den åndelige verden; den var hvit som en bruds og skinte av diamanter, som lignet duggdråper. Jeg vendte meg om og trykket henne til mitt hjerte, og ved min berøring våknet hennes sjel, og hun smilte til meg. Jeg presenterte henne for min familie og mine venner som min forlovede. Hun vant dem alle med sitt inntagende og hjertelige smil. Hennes skytsånd trådte nå til og kastet en blendende hvit kappe over henne, hvorpå han løftet henne opp i sine sterke armer. Som et trett barn syntes hun å synke bort i slummer, da han bar hennes sjel ned til hennes jordiske legeme, som hun hadde forlatt for en tid for å kunne dele dette høytidelige øyeblikk med meg. Akk, selv i min glede følte jeg det hardt at skulle se henne forsvinne, uten at jeg kunne beholde henne hos meg. Men hennes jordiske livstråd var enda ikke helt utspunnet, og jeg viste at hun som andre måtte gå sin pilgrimsgang til ende.

Da min elskede var forsvunnet, stimlet mine venner sammen rundt om meg og omfavnet meg hjertelig. Men min mor, som jeg ikke hadde sett siden jeg var et lite barn, og som jeg kun svakt erindret, strøk meg med hånden over mitt hår. Hun kjærtegnen og kysset meg som kun en mor kan gjøre. Ja, min mor var overfor meg, som om jeg enda var den lille sønn hun hadde etterlatt på jorden for mange, mange år siden. Minnet om henne hadde vært svakt,

men min far hadde hatt bildet av dem begge klart i tankene.

Nå ble jeg av mine venner ført bort til et prektig hus, som var dekket med roser og sjasminer, som slynget seg rundt om de slanke, hvite pilarer i pergolaen/piazzaen (I England refererer ordet piazza vanligvis til en asfaltert åpne fotgjenger plass, uten gress eller planting, ofte foran en betydelig bygning eller butikker. Pergola (it.) er en løvgang dannet av doble rader med frittstående vegetasjon og slyngplanter med rikt løvverk. Pergola kan også i moderne arkitektur være en overdekket gangvei.). På denne måten dannet det blomstrende forheng. Åh, hvilket herlig hjem! Og her skulle jeg bo! Jeg følte i min glede og takknemlighet, at jeg slett ikke hadde gjort meg fortjent til en slik bolig. Stuene var rommelige. Det var syv av dem, og de var lyse og luftige. Hver av dem var innrettet til de spesielle studier jeg ville kaste meg over, og alle bar de preg av den personlige smak, jeg hadde utviklet

Dette vidunderlige hus lå på et fjell, hvorfra jeg hadde utsikt over sjøen. Herfra kunne jeg også se ned over de lavere bakker og den mørke dal og slette lenger ned. Ja - jeg så fra min nye bolig ned i de lavere plan, jeg hadde passert - helt ned til det jordiske plan og selve jordkloden, som lyste som en stjerne dypt nede under meg. Jeg tenkte, da jeg skuet ned på den, at dér var min elskede enda, og dér var også min arbeidsmark. Jeg har mange ganger stirret ned på denne ensomme planet, idet episoder fra mitt forgangne liv er glidd forbi som en lang billedserie.

De kaller på min erindring, når mine tanker kretser om henne, som var min ledestjerne.

Det værelse, hvorfra jeg hadde utsikt til den fjerne jordklode, var mitt musikkværelse, og i dette fantes musikk-instrumenter av enhver art. Det var blomster på veggene, og som var bløte draperier foren vinduene, noe lignende de gardiner man bruker på jorden. *Vinduene her var uten glass; noe slikt bruktes ikke her, draperiene var tilstrekkelige til å begrense de milde vinder som viftet i disse sfærer.*

Det var også skogljiljer - av samme slags som dem som vokste ved mitt hus i Morgenlandet, og som jeg hadde vært så glad for - de vokste opp i min nye bolig og fylte rommene med deres duft. På veggene hang det bilder av min elskede, og de var alle innrammet av hvite roser - et symbol på hennes rene sinn og opphøyede sjel. Alle de små skatter, som jeg hadde samlet på mine vandringer, var anbrakt i værelsene. De minte meg om den gang, da håpets lys syntes så fjernt, og nattens skygger helt omgav meg.

Værelset var pyntet med blomster, og møblementet lignet mye det man bruker på jorden, det var bare lysere og skjønnere og i det hele tatt mer fullkomment. Og så var det et sengeleie, hvor jeg kunne hvile meg når jeg følte trang til det. Dette sengeleie var meget yndefullt og vakkert; det hvilte på fire søljer som forestilte skognymfer, som så ut som om de var hugget i hvitt marmor, men var gjennomsiktige som alabast. Deres hoder var bekranset med løv, og deres armer var utbredte. De var yndefullt draperte med et klede om deres skikkelser, så man skulle tro de var levende vesener og ikke figurer. Sengen var dekket av noe som lignet svane dun, men det var mattgult av farge. Det var så bløtt at det straks innbød til hvile. Hvor ofte har jeg ikke ligget her og sett ut over alt det skønne - med jordkloden langt borte og alle dens trette pilegrimer, de møysommelig kjempende sjeler.

Det neste værelse var fylt med de skjønneste malerier, vakre statuer og tropiske planter av en eiendommelig ynde. Det lignet mer et oppbevaringssted for skønne kunster enn et værelse å oppholde seg i. Maleriene hang på veggen bak i værelset. Statuene sto i forgrunnen, og døren var også omkranset med blomster. Når man fra avstand så inn i værelset,

var det som en helhet å se, et kunstverk av overjordisk ynde. Det var også en liten grotte der, med et springvann og rennende vann. Den rislende lyd, som svakt hørtes under blomstene, var som skjønn musikk. I nærheten av grotten var det et maleri, som straks tiltrakk seg min oppmerksomhet, for det illustrerte en av opplevelsene fra mitt jordiske liv. Det forestilte en stille forsommeraften på jorden, hvor min elskede og jeg rodde på floden. Solen sto glødende bak en stor banke, mens grå skygger snek seg inn mellom skogens stammer. Det var den gang en følelse av fred og harmoni i våre hjerter, som løftet våre sjeler mot himmelen. Jeg kunne gjenkjenne det hele, og jo mer jeg fordypet

meg i bildet, desto sterkere trådte erindringen fra de lykkelige timer frem. Det var nettopp ved slike stunder, hvor det ingen mislyd var til stede, at det liksom trådte ut av bildet og åpenbarte seg for meg. Foruten dette var det bilder av mine venner og scener fra den åndelige verden. Fra vinduene her hadde jeg en annen utsikt enn fra musikk værelset. Her så jeg ut over de landskaper, som nå lå under meg, og hvis topper og tinder svakt skimtes gjennom en lys tåkedis, som stadig skiftet i farve.

Jeg likte å gå fra det ene værelse til det andre for å nyte utsikten og bli minnet om den fortid, som var forbundet med så mye smerte, som jeg nå var befridd fra. Jeg holdt også av å se inn i fremtiden, selv om den enda var tåket og uklar for meg. I malerisalongen fantes alt hva som kan fryde øyet, og i det foregående værelse hva legemet

kunne begjære av hvile. Våre legemer krever også hvile i denne verden, liksom i den fysiske verden, selv om hvilen dog er vidt forskjellig. I den åndelige verden nyter man med større velbehag den hvile man har gjort seg fortjent til ved sine gjerninger, enn man gjør på jorden. Og vi nyter den på bløte dunleier. Ingen dødelig kan forestille seg hvorledes en slik hvile er i de himmelske boliger.

I min nye bolig var det rom for alt hva jeg hadde bruk for og glede av. Det var værelser hvor jeg kunne motta mine gjester og tale med dem. Og det var de mest delikate matvarer og kosteligste viner, som jeg kunne servere dem. Det var et bibliotek fylt med bøker og med opptegetninger over alt det, jeg hadde erfart i mitt livsforløp på jorden og på de åndelige plan. På samme måte var det bøker om de personligheter jeg interesserte meg for. Og så var det bøker som hadde den eiendommelighet at de ikke var trykte som på jorden, men når man bladde i dem, manifesterte de personer seg i bilder, som hadde skrevet bøkene. Også deres tanker som ble oppbevart i disse bøker, manifesterte seg. Her mottok man også inspirasjon fra de store diktere og forfattere, som hadde deres boliger i sfæren over.

Og her har jeg sittet og skrevet på de blanke sider i bøkene. Jeg har skrevet dikt til henne som opptok over halvdelen av mine tanker. Fra dette bibliotek var det dører ut til haven. Jeg vender tilbake til min første dag. Min far sa at han ville vise meg mitt soveværelse, når gjestene var gått. Her som alle steder, var det anbrakt blomster, og jeg har som sagt alltid elsket blomster. Det var som om de taler til meg om mange ting og hvisker rene tanker til min sjel. Det var en terrasse rundt om huset, og det så ut som om haven direkte gikk ut i étt med den blanke sjø. Det var et fjernt hjørne av haven som var omgitt av en liten lund, og som senere ble min yndlingsplass, for herfra kunne jeg se ned til jordkloden og forestille meg, hvor min elskede hadde sitt hjem. Herfra sendte jeg mine tanker over de millioner av mil som atskilte oss. Mine tanker kunne nå henne, og jeg følte også at hennes tanker kunne nå meg, for vår kjærlighet dannet en usynlig tråd

mellom oss, som aldri kunne briste.

Da jeg hadde sett og beundret alt, førte mine venner meg tilbake til huset, og vi tok alle plass for å glede oss ved den velkomstfest, de hadde forberedt for meg.

Og hvilken fest ble det ikke! Vi la planer for hverandres lykke og fremskritt. Vi drakk hverandres skål i en vin, som ikke etterlot noen beruselse. Denne overjordiske vin, som har alle gode og forfriskende egenskaper, og alle de velsmakende retter - hadde de tilstedeværende medbrakt. Det var nesten for mye lykke, syntes jeg. Jeg følte det som en drøm, som jeg sikkert snart ville våkne av. Omsider forlot alle mine venner meg, og kun mine foreldre ble tilbake. De førte meg gjennom de øvrige av husets værelser. Et av dem var soveværelset. Sengen her var det første jeg bemerket, og jeg ble mer forbauset over dette enn over noe annet jeg hadde sett. Leiet var av snøhvitt stoff som var

kantet med syrenfarvede og gyllne kanter. Ved fotenden sto det to englefigurer omtrent som dem, som var anbrakt i mitt andre værelse, men disse var bare høyere enn min egen skikkelse. Deres hoder og utbredte vinger syntes nesten å berøre loftet. Disse figurer var som alt annet fullkomne i skjønnhet og ynde. Det var som om de svedde over sengeleiet - ja, som om de var ankommet fra de høyeste himmelske sfærer. Det var en mannlig og en kvinnelig skikkelse. Den mannlige bar en hjelm på sitt hode og et sverd i sin høyre hånd, og i den andre hånd løftet han en krone høyt over sitt hode. Hans skikkelse var fullkommenheten av mannlig skjønnhet og karisma, og hans ansikt bar de skjønneste trekk. Det uttrykte på én både en mildhet og styrke, kongelig majestet og guddommelighet.

Den kvinnelige skikkelse ved hans side var mindre og mer blid og engleaktig i enhver henseende. Hennes ansikt var yndig, kvinnelig og av stor skjønnhet. Statuen var som om den var hugget ut av marmor, men øynene var store og milde på tross av materialets art. De lange krøller halvt skjulte hennes skuldre. I den ene hånd holdt hun en harpe med syv strenger. Den andre hånd hadde hun lagt på den mannlige figurs skulder, som om hun gjennom den fikk styrke og kraft. Hennes deilige hode var lett bøyd, og det var noe blidt og yndefullt ved den fremstrakte hånd, som hvilte på mannens skulder. På hodet bar hun en krans av rene hvite liljer. Uttrykket i hennes ansikt var så moderlig og ømt, at det godt kunne ha stått modell til et bilde av selve Jomfrumoderen. Begge skikkelser var så skjønne, at jeg fortsatte å stirre på dem, og når jeg tok mine øyne fra dem, var det som om deres skjønnhet på ny fikk meg til rette blikket mot dem. Jeg vendte meg til min far og spurte, hvordan det kunne skje at et så yndefullt kunstverk kunne bli satt opp i min bolig - og ellers hvorfor de hadde vinger, da engler jo i virkeligheten ikke er forsynet med slike overnaturlige ting.

"Min sønn," sa han, "disse figurer er en gave fra din mor og meg. Vi vil gjerne tenke oss, at du i gitte situasjoner hviler under disse vingens skygge. De skulle være et symbol på den beskyttelse vi gjerne vil yte deg. De er fremstilt med vinger, som er

symbolet på de englelike sfærer, men hvis du ser nærmere etter, vil du oppdage at disse vinger er en del av figurenes draperier, og at de slett ikke har forbindelse med dem. Det ser bare ut som om de vokser ut av skikkelsenes skuldre, slik som jordiske kunstnere fremstiller engler. Vinger er ellers uttrykk for englenes makt til å heve seg inn i selve himlene. Den skinnende hjelmen og sverdet er symbolet på kamp, nemlig kampen mot villfarelsen, mørket og undertrykkelsen. Sverdet er dessuten symbolet på kampen mot den lavere naturs dårlige lidenskaper, som enhver sjel må kjempe imot for å vinne fremad og opp mot Lysenes Fader. Kronen symboliserer dydens og selverbringens seier. Harpen i kvinnens hånd sier at hun er en engel i den musikalske sfære. Kransen av liljer om hennes hode er symbolet på renhet og kjærlighet. Og hånden på mannens skulder viser, at hun henter sin styrke og får beskyttelse fra ham og hans sterkere natur, men hennes holdning og blick, der hun slik bøyer seg over ditt leie, uttrykker den ømme kjærlighet og trang til å beskytte, for *det* er kvinnens modernatur.

Sammen viser de sjelens dualitet, nemlig at den ene halvdel ikke er fullkommen uten den andre. De er også symbolet på din sjels tvillingvoktere, hvis vinger i åndelig forstand er utbredt over deg."

Men jeg må allikevel tilstå, at det tross dette skjønnne hjem var tider, hvor jeg følte meg ensom. Jeg hadde nok et vidunderlig hus, som jeg selv hadde ervervet meg, men jeg hadde ingen å dele det med. Og jeg har alltid følt, at en glede var dobbelt stor, når det var en annen jeg kunne dele den med, og som selv nøt den. Min ledsagerske, hun som jeg frem for alt ønsket nærværende, var stadig inkarnert på jorden, og jeg viste at det ville vare mange år enda, før jeg kunne forenes med henne. Min venn Trofast bodde i sfæren over meg og hadde sitt hjem dér, og hva angår Hassein var han langt over oss begge. Jeg så dem engang imellom, og på samme måte mine kjære foreldre, men i tiden som gikk mellom disse besøk følte jeg meg usigelig ensom. Det var ingen jeg kunne dele tilværelsen med - ingen kammerater og ingen som ventet meg når jeg kom hjem. Det var heller ingen jeg kunne vente på. Jeg var ofte på jorden hos min elskede, men jeg fant at jeg med min fremskredne tilstand i den åndelige verden ikke kunne oppholde meg så lenge i de lavere sfærer, som jeg tidligere pleide å gjøre; det føltes som om jeg ble senket ned i en kullmine eller et meget fuktig sted. Og dette led jeg for mye under, idet jeg ikke hadde den motstandskraft som svarte til disse sfærer. Jeg måtte alltid raskt stige opp igjen - så å si for å få kunne trekke pusten, som man sier på jorden.

Ærlig talt, jeg satt ofte i mine elegante rom og sukket for meg selv: "Hadde jeg dog bare en åndsbeslektet sjel, som jeg kunne utveksle tanker med." Og engang, hvor jeg følte meg særlig ensom, sto min venn Trofast inne hos meg. Han hadde et forslag å si meg:

"Jeg kommer på en venns vegne. Han er kommet til dette område i sfæren, men han har enda ikke noe sted å være. Han vil gjerne bo et sted hvor han kan tale med en som er mer fremskreden i viten enn han selv. Han har ingen slektninger her, og jeg tenkte at du kanskje ville være glad for hans selskap?"

"Det er klart at jeg vil være glad for å ha din venn boende."

"Trofast Vennen" lo: "Han kan sikkert også kalles din venn. Du kjenner ham godt, det er Benedetto."

"Benedetto!" Jeg ble glad overrasket. "Åh, så er han dobbelt velkommen. Bring ham her bort så hurtig som mulig."

"Han er her allerede, men han venter uten for døren. Han er så beskjeden, at han ikke ville komme inn, før han var sikker på at du ville se ham og by ham velkommen."

"Ingen er mer velkommen, la ham straks komme inn."

Vi gikk bort og åpnet døren. Og dér sto Benedetto. Hans utseende var meget

forskjellig fra den gang jeg så ham i den fryktelige by i den lave sfære. Den gang var han sørgmodig og så nedtynget og nedbrutt ut. Nå derimot, var han lys - hans klededrakt var liksom min, ren og hvit. Og selv om hans ansikt enda hadde et sørgmodig uttrykk, var det dog fred og håp i hans øyne, som han så inn i mine. Vi trykket hverandres hender, og jeg omfavnet ham som det er skikk og bruk i Syden, når vi møter noen vi holder av.

Det var en stor glede for oss å møtes, vi som begge hadde gjort så mange feil og lidd så mye. Og vi skulle heretter bli som brødre.

Etter dette, var mitt hjem ikke lenger ensomt; for når en av oss vendte tilbake fra vårt arbeid, var den andre der for å ta imot og by velkommen og dele glede og bekymringer med, og tale om hellet eller uhellet med.

Kapittel 33

Min Visjon av Sfærene

(My Visjon of the Spheres)

Det er ikke lett å få det hele med, når jeg skal fortelle om de mange venner, som besøkte mitt hjem, og om de skjønnne byer jeg besøkte i dette skjønnne land.

Det kan jeg simpelthen ikke. Det ville kreve beskrivelser som ville fylle tykke bøker. Jeg vil kun fortelle om et syn jeg hadde, og som viste meg en ny arbeidsoppgave, hvor jeg kunne hjelpe andre med de erfaringer, jeg hadde gjort på mine vandringer.

Jeg våknet i min seng etter en lang søvn. Jeg så dit jeg pleide mot de to figurer, og hvor jeg alltid fant nye betydninger, som jeg ikke før hadde tenkt over. Nå til morgen var det noe nytt og selsomt som opptok mine tanker. Det var som om dette forunderlige utstrålte fra figurenes ansikter og holdninger, hver gang jeg så på dem, og jeg ble etter hvert klar over, at det var min østerlandske leder, Ahrinziman, som fra en fjerntliggende sfære søkte å gi seg til kjenne, hver gang mine øyne falt på de to figurer.

Jeg satte meg derfor opp, idet jeg brakte meg i en fullstendig passiv tilstand, og da jeg gjorde dette, følte jeg at en blendende hvit tåket substans omgav meg. Det var som

om vegger og alt hva som var i mitt værelse forsvant for mitt blikk, og min sjel ble løftet fra mitt åndelige legeme, så den svedde bort og etterlot det på sengen.

Det var som om jeg svedde opp og opp, som om min mektige leder kalte meg til seg ved sin sterke vilje. Stadig svedde jeg opp med en følelse av letthet, som jeg endog som ånd aldri hadde følt.

Omsider var det som om jeg dalte ned på et høyt fjell, hvorfra jeg kunne overskue jorden; jeg kunne se de lavere og høyere sfærer dreie seg under meg. Jeg så også den sfære, hvor jeg hadde mitt hjem, men den syntes å ligge langt under det opphøyde sted, hvor jeg nå befant meg.

Ved siden av meg sto Ahrinziman, og som i en drøm hørte jeg ham si:

"Her ser du, min sønn, den nye vei, som jeg gjerne vil du skal arbeide på. Betrakt jorden og dens ledsagende sfærer og forstå hvor viktig for dens vel det arbeide er, som jeg gjerne vil du skal delta i. ***Du skal også forstå hvilken makt du har ervervet deg på din reise til helvetes kongeriker. Den vil senere gjøre deg kvalifisert til å bli medlem av den store armé, som dag og natt beskytter de dødelige mot angrep fra helvetes beboere.*** Se på dette panorama av sfærer og lær av det, hvordan du kan bli i stand til å yte din innsats i et foretagende, som er likeså mektig som den makt, som utøves av herskerne i de sfærer, du nå ser under deg."

Jeg stirret i den retning han pekte, og jeg så det kretsformede belte rundt om det store jordplan. Jeg så dets magnetiske strømmer, som lignet oseanets ebbe og flod, og som bar på millioner og atter millioner av ånder. Jeg så alle disse besynderlige elementaler på astralplanet, hvorav noen var gyselige og andre pene. Jeg så også jordbundne ånder av menn og kvinner, som enda hadde forhold til hverandre ved grove fornøvelser eller perversiteter. Mange av dem brukte dødeliges organismer for å tilfredsstille deres begjær. Jeg så disse og andre beslektede mysterier på jordplanet. Og jeg så likeledes bølger av hellige mørke vesener fare opp fra de under- liggende sfærer; de trengte seg rundt om mennesker og klynget seg til dem, og der hvor de samlet seg, skjulte de lyset fra den åndelige sol, hvis stråler fortsettende skinner over jorden. Dette

lys kunne de ved deres mørke tanker helt lukke ute, og hvor denne sol mistet sitt klare lys, oppsto det mord, røveri og ondskap av enhver art. Overalt hvor menneskene hadde sluppet samvittighetens tøyler og gitt plass for egensinn/egoisme og begjær, hovmod og ærgjerrighet, der samlet de seg disse vesener og skygget for sannhetens lys med deres mørke legemer og onde tanker.

Jeg så også mange dødelige, som sørget over deres kjære, som de hadde elsket og mistet. De gråt fordi de ikke kunne se dem mer. Og hele tiden så jeg dem som de sørget over, stå ved siden av dem, og de søkte av all makt å gjøre de etterlatte begripelig at de

stadig levde og var i deres nærhet. Men deres anstrengelser var forgjeves, for de levende kunne hverken se eller høre deres kjære, og disse kunne ikke løsrive seg fra jordplanet og stige til lysere sfærer, fordi de sørgende stadig holdt dem bundne til seg ved den sorg de bar på. **Og så lenge de tilbakeblitte sørget over deres tap, like så lenge bant de deres kjære til disse mørke regioner.** Derved ble deres ånds lys tåket og uklart, så de ikke kunne finne frem til de boliger som var forberedt til dem, og de ulykkelige diskarnerte svevde slik hjelpeløse og blinde rundt i jordplanets sfære, idet de led en likeså stor sorg som dem de hadde etterlatt.

Ahrinziman sa til meg: "Her trenges det i høy grad veiledning og formidlere mellom de to parter: de tilbakeblevne og de såkaldt døde, så de kan bli trøstet på begge sider. Og det er i høy grad nødvendig, at de syndige mennesker blir gjort oppmerksom på, at det er mørke vesener omkring dem, som vokter på enhver anledning til å trekke dem nedover i fortvilelse, og at jordens mennesker ikke ved deres gjerninger skal tiltrekke disse intelligenser, som det nesten ikke er mulig å frigjøre seg for."

Nå så jeg et herlig blendende lys. Det så ut som om det kom fra en sol så strålende, at ingen på jorden har sett mage til dens glans og herlighet. Dens sterke stråler trengte gjennom mørkets og sorgens skyer og fordrev dem, og jeg hørte en musikk så overjordisk vidunderlig at den ikke kan sammenlignes med noe jeg tidligere hadde hørt; musikken kom fra de himmelske sfærer. Det slo meg at menneskene nå ville stanse og lytte, og at de ville se det blendende lyshav.

Men de kunne ikke. Deres ører var lukket av de falske ideer de hadde gitt næring til, og jordens tåke og skitt tynget deres ånd og gjorde dem blinde for det herlige lys.

Deretter så jeg andre dødelige, hvis åndelige syn kun var delvis tilsløret. Og det kan heller ikke sies at de var helt døve for den åndelige verden, for de talte ofte om den og dens vidunderlige skjønnhet. De ble bekjent med store tanker fra store tenkere, og de overførte, hva de hadde lært, til jordisk språk. Det samme var tilfellet med musikken, som de søkte å gi uttrykk for så godt de kunne. De hadde videre visjoner, som de prøvde å illustrere for andre. Alle disse dødelige ble kalt genier, og deres ord, deres musikk og deres billedkunst skapt i deres trang til å løfte menneskene opp mot den Gud, som de ikke kjente - men dog viste noe om allikevel.

Men med all denne skjønnhet i kunst, musikk og litteratur, med alle disse lengsler, med all den religiøse iver, var det enda ikke åpnet noen vei av hvilken menneske på

jorden kunne få forbindelse med deres kjære. De var gått forut for dem inn i det land, som beboene på jorden kalte "det land, hvorfra ingen er vendt tilbake" eller "den evige søvn" eller "skyggenes land" - et sted som de ikke kjente, og som de kun hadde en tåket forståelse for. Og det fantes heller ingen metoder, hvormed de ånder som søkte å hjelpe menneskene til en høyere og renere kunnskap om sannheten, kunne benytte

seg av. De ideer og villfarelser om livet etter døden, som hadde tilfredsstilt menneskene i verdens barndoms dager, blandet seg stadig med det nyere og fullkomnere syn, som den åndelige verden søkte å gi, men det ble fordunklet før det nådde frem til menneskenes sinn og nådde dem kun usammenhengende og stykkevis.

Deretter så jeg, at det i det materielle liv liksom var mange dører, som kunne åpnes mot det fremmede og ukjente, og ved hver dør sto det en engel som vokter. *Fra hver dør var det en uendelig kjede av vesener, som strakte seg fra jorden til de høyeste sfærer;* mellom hvert vesen var det liksom dannet et trinn til en høyere utvikling, og hvert vesen hadde nøklen som kunne åpne døren til det neste trinn på utviklingens stige fra jordens mørke til himmelens lys. Og dørene kunne til enhver tid åpnes for alle sjeler, som søkte fremad og opp mot Lysets Fader. Og det var en stadig forbindelse mellom de dødelige og den åndelige verden.

Men midt under alt dette, som inngav meg et håp for de ulykkelige, ble jeg tynget av en stor sorg. Etter hvert som tiden skred frem, så jeg hvorledes disse sjeler, som var betrodd det høye kall å forvalte nøklene til et høyere utviklingstrinn, svek dette hellige kall. De lot seg lokke av jordens gleder og makt og vendte seg rundt og lot dørene forbli uåpnet.

Andre holdt dørene delvis åpne, men der hvor lyset og sannheten skulle strømme inn, lot de mørke og villfarelser snike seg inn, hvorpå det blandet seg med sannhetens lys og gjorde mennesker forvirret. Deretter opphørte sannhetens lys å skinne og måtte vike plassen fra grove og urene stråler fra bedrageriske ånder fra de mørkeste sfærer. Og til sist måtte de høye lysets vesener lukke disse sannhetens kanaler, hvorpå de ikke mer kunne opplyse jorden og veilede dens beboere.

Jeg måtte vende meg bort ved dette triste syn. Jeg så mange dører stå åpne, og ved dem sto det dødelige, hvis hjerter var rene og uegennyttige og ubesmittet av jorden og dens lyster. Og gjennom disse dører strømmet det en slik flod av lys ned over jorden, at jeg ble ganske blendet og måtte vende meg bort. Da jeg igjen ble herre over mitt syn, så jeg alle disse døråpninger oppfylt av lyse og glade diskarnerte, men også andre, hvis drakter var mørke og hvis hjerter var sørgmodige på grunn av de liv de hadde ført på jorden. *Men i deres hjerter var det et ønske om å utrette noe godt.*

Det var andre som var lyse og rene, men som var i ytterste sorg, fordi de ikke kunne komme i forbindelse med deres kjære, som de hadde etterlatt på jorden, fordi visse lyskanaler var lukket på grunn av sviktende ånder. Og atter så jeg de sørgende og syndige diskarnerte, trøste seg ved å komme i forbindelse med deres kjære på jorden. Og hos mange dødelige var det glede, fordi dødens mørke forheng var dratt til side, så de kunne få kontakter fra dem som var gått bort.

Det kom en underlig stillhet over meg ved tanken om alt det som kunne ha vært anderledes, hvis mennesker hadde vært anderledes. Hærskarer av ånder fra de høyeste sfærer dro forbi meg. Deres klær var av det hviteste hvite. På deres hoder bar de hjelmer, og i deres hender holdt de sverd som strålte i det veldige lys som fulgte dem. Noen av dem syntes å være ledere, som hadde myndighet til å føre de storslåtte hærer. Jeg vendte meg mot Ahrinziman og spurte:

"Hvem er de? Har de noen side vært dødelige mennesker?"

Han svarte: "De har ikke alene vært dødelige mennesker, men mange av dem har vært mennesker, som engang har ført et slett levesett. De har selv måttet tilbringe en tid i helvetes regioner, som du har sett. Men ved deres nesten ulidelige anger og ved deres ønsker om å gjøre godt for å sone det onde de har forvoldt, og ved å vinne seier over deres dårlige lidenskaper av forskjellig art, som de var belastet med, ble de senere utvalgt til å inntre i lysets hær. De er krigere, de er kjempere som med en viljekraft, du ingen mulighet har til å bedømme, når de kaster seg i kamp for å beskytte menneskene

mot mørke ånders dårlige innflytelse." **De er soldater i lysets hær, som kjemper mot mørkets fyrste og hans hærskarer."**

Nå og da så jeg mørke masser av ånder bølge frem og tilbake, som når bølgene velter mot strandbredden. Det var menneskers onde begjær og grådige egoisme som var som et hav i opprør. Og jeg så hvorledes de ble drevet tilbake av lysets hærer. Det var menneskesjeler som kampen sto om, og dog hadde disse to veldige hærer ikke andre våpen enn deres viljers kraft. **Hjelmene og sverdene var kun symboler. De kjempet utelukkende med deres magnetismes tilbakedrivende makt og de mektige viljer på begge sider.** Det var en kamp - ikke på liv og død, for døden finnes ikke - men en kamp om seier eller nederlag, **og de kriger som føres på jorden er for intet å regne mot de kriger som utkjempes i den åndelige verden, hvor ingen død kan avslutte kampen.**

Ahrinzimans stemme avledet min oppmerksomhet fra de kjempende hærer. Han pekte mot en dør, ved hvis inngang det sto en dødelig kvinne:

"Se, kjeden er brutt. Det mangler et ledd mellom henne og den åndelige kjede. Gå ned og utfyll den plass. Hvis du kan være det ledd som mangler, vil du med din styrke kunne beskytte henne og gjøre henne sterk. Og du vil ved å holde døren åpen, være i stand til å beskytte henne mot de mørke ånder, som flokkes rundt om henne. **Dine vandringer i de lavere sfærer har gjort deg kvalifisert til dette arbeide, og hvis det kreves sterkere makter, vil de bli sendt til hennes beskyttelse.** Når du en gang imidlertid ønsker å hvile deg, hvor du hører hjemme, vil en stedfortreder innta din plass.

Kast enda en gang et blikk på jorden og se hvilken kamp som står om den."

Jeg så der ned mens han talte, og det så ut som om sorte tordenskyer svedde over jorden. Alt under meg ble sort som natten, og lyden av voldsomme stormer steg opp fra de mørke sfærer i helvetes dyp. Som bølger på et stormpisket hav rullet skyer av mørke ånder frem mot de lyse ånder og prøvde å slukke sannhetens lys ved å drive dem tilbake. De angrep alle dører, hvor sannheten skinte igjennom, og forsøkte å kvele lyset. Og denne kamp i den åndelige verden ble til en krig blant menneskene: nasjon reiste seg mot nasjon og kjempet om herredømmet og om rikdom, drevet av et brennende begjær. Det forplantet seg fra folkeslag til folkeslag, og i dets kjølvann fulgte undertrykkelse og lidelser. Jeg så meg omkring, om det var noen der jeg kunne hjelpe. Om det ikke var en hær fra lysets riker som kunne gripe inn og sprede de mørke makter, som søkte å drive menneskeheten ut i uvitenhetens bunnløse intet

Da så jeg en stjerne i øst. Dens lys strålte med en glans som blendet alt. Og jeg så at dens lysstyrke vokste og vokste, og i dette lys manifesterte det seg armeer av kampkledde vesener. Deres ånds lys lynte som fra lysfronter ned i den mørke masse av mørkets hærskarer, og den lysets hær, som i lang tid hadde kjempet mot mørkets hær og var ifred med å bli trengt tilbake, fikk fornyet motstandskraft, da den så de armeer som kom den til unnsetning i det kritiske øyeblikk. Da ble mørkets hærer kastet tilbake. De ble blendet til blindhet av stråleglansen og sank tilbake til de mørke sfærer, hvorfra de var kommet. Og de ulykkelige sjeler, som de hadde kjempet om, forble i lysets varetekt.

Slik kjemper lyset og mørket mot hverandre. **Lyset kjemper for å skape fred mellom nasjonene, mørket for å skape krig.**

Og hvem var disse lyse ånder i lysets armeer? Hvem var disse krigere, som aldri vek tilbake men holdt mørkets makter i sjakk med deres veldige viljeskraft og det godes makt over det onde? **Det var ånder fra de mørkeste sfærer, som for mange, mange tidsaldre siden ble forløste.** Som gradvis gjennom anger og åndelig utvikling, gjennom lidelser og savn, kjempet og seiret. Engang var de mennesker på jorden, og gjennom tidsaldre høstet de, de erfaringer, som satte dem i stand til å kjempe i lysets veldige hær.

Min visjon av jordens kamper svant bort. Langt borte så jeg en enslig stjerne skinne meg i møte med et rent sølvfarvet lys. Dens stråler falt som en tynn sølvtråd ned mot

jorden på det sted, hvor min elskede bodde.

Ahrinziman sa: "Betrakt hennes jordiske stjerne og se hvor klar og ren dens stråle er. Og du skal vite, min kjære elev, at for hver sjel som fødes på jorden, skinner det i den åndelige himmel en slik stjerne, som viser sjelens planlagte livsbane. Det er den vei som sjelen må følge til ende, hvis ikke den bryter naturloven ved et selvmord og derved styrter seg selv i sorg og lidelse."

"Vil det si, at enhver skjebne er forutbestemt, og at vi kun er som halmstrå som flyter på vår skjebnes flod?"

"Nei, ikke helt slik. Men det jordiske livs større begivenheter er fastlagte, og de vil uunngåelig møte oss i visse perioder i vår jordiske eksistens, og det er slike begivenheter, som visse voktere i de englelike sfærer mener vil tjene til denne sjels oppdragelse og åndelige utvikling. Hvorledes de vil påvirke den enkelte sjel - om det blir til et

vendepunkt i god eller dårlig retning, det beror på sjelens valg. Det er menneskets frie viljes privilegium, og uten dette ville vi være som mekaniske dukker, som var komplet uansvarlige for enhver handling vi utførte. Så ville vi hverken kunne belønnes eller straffes og heller ikke gjøre fremskritt og heller ikke stagnere. Men for å vende tilbake til denne stjerne:

Merk deg, at så lenge sjelen er ren og dens tanker uegennyttige, da skinner denne stjerne med klar stråleglans og er som en lykt for sjelen. *Stjernens lys kommer fra sjelen og er et gjenskinn av dens renhet.* Når sjelen opphører med å være ren, hvis den altså utvikler lave egenskaper i stedet for høyere, vil sjelens stjerne fordunkles og bli matt og flakkende. Og hvis sjelen synker ned i enda lavere egenskaper, da vil dens lys helt forsvinne som en lampe som slukkes, fordi oljen er oppbrukt, og den vil ikke mer kunne lyse på den vei som fører gjennom inkarnasjonens mange tilskikkelser.

Når visse clairvoyante ser det åndelige lys, som utstråler fra mennesket, vil de kunne forutsi dets skjebne, og de vil kunne si om mennesket er ondt eller godt.

Nå vil jeg si deg farvel, og jeg vil ønske for deg, at den jord du nå skal oppdyrke må gi deg de skjønneste frukter."

Da Ahrinziman hadde sagt hva han hadde på hjerte, og var forsvunnet, begynte min sjel å synke nedover. Den fortsatte å dale og stanset ikke før den nådde mitt åndelegeme, som jeg hadde etterlatt på sengen. Da min sjel igjen tok mitt åndelegeme i besittelse, mistet jeg for et øyeblikk bevisstheten. Deretter våknet jeg opp og så at jeg befant meg i mitt værelse med de skjønne hvite engler svevende over meg, de som ifølge min far var symbolet på evig beskyttelse og kjærlighet.

Kapittel 34

Konklusjon

Men alt får en ende. Jeg har fortalt min historie, og jeg vil kun si til alle, som leser den, at de skal tro hva den utgir seg for å være, *nemlig en sann beskrivelse av en angrende sjels opplevelser, en sjel som etter døden er gått fra mørket til lyset*. Og jeg ville ønske, at de som har lest min sjels historie, vil rette spørsmålet til seg selv, om det ikke ville være gagnlig for andre mennesker som søker sannheten, å bli kjent med de erfaringer jeg har gjort, og la det jeg har skrevet gå videre til omverdenens kunnskap.

Og jeg vil si til alle, som mener at evangeliet om barmhjertighet etter døden er alt for lettkjøpt for syndere:

Vet dere hva det vil si at våkne opp til samvittighetens kvaler? Har dere sett den sti som sjelen med møye og besvær og under bitre tårer må vandre på, hvis den vil vende tilbake til det guddommelige? Forstår dere hva det vil si, trinn for trinn, under mørke og lidelser og anstrengelser som nesten varer i ubegrenset tid, å skulle gjenopprette et jordisk livs syndefulle handlinger, ord og tanker?

Alt skal betales til siste bit. Slik lyder Mesterens ord som ikke kan omstøtes. Enhver må tømme kalken til bunns av det vedkommende selv har skjenket i. Kan dere forestille dere hva det vil si å sveve omkring jorden i hjelpeløs og avmektig tilstand og kun ha dette ene for øye: å se sine egne synders sørgelige forbannelse, og se dem gå i arv til de slektsledd dere har etterlatt? Dere bør vite, at enhver av disse etterkommere, som har formert seg mangfoldig, er belastet med de dårlige tilbøyeligheter, som er gått i arv fra dere. Det vil bli tungt for samvittigheten å bære, for så vidt dere har bidratt til å gi dem en kloss om foten, som hemmer deres fremskritt, inntil det øyeblikk opprinner hvor dere har sonet deres brøde og også har hjulpet dem, som ved deres gjerninger er sunket i lastens avgrunn.

Forstår dere nå hvorfor mennesker, som er døde for hundrer av år siden, enda ferdes som sjeler over jorden for å hjelpe inkarnerte med å finne den rette vei? Tenk hva en sjel må føle, når den bakenfor graven søker å komme i tankekontakt med dem, som den i sitt jordiske liv har ført på villspor; og når den så oppdager at dens tanker ikke er sterke nok til å få de mennesker den har forurettet til å reagere, og derved hemmer sin egen utvikling og også utsoningen av sin brøde. En handling som én gang er skjedd kan ikke gjøres uskjedd. Den kan ikke avvende en eneste følge av den lidelse den har påført andre. Det er som om en mur har reist seg eller et svelg har åpnet seg mellom dem, som er gått bort, og dem som er blitt tilbake.

Gid det kunne bli slik, at de som er gått forut kan vende tilbake av tilgjengelige veier og advare de etterlevende, som den rike mann i Evangeliet gjerne ville ha gjort, hvis det hadde vært mulig. Er menneskene på jorden da så gode, at de ikke har bruk for å høre på en advarende røst fra den andre siden? Nei, mennesker har virkelig behov for en slik advarsel, så de kan lære at elske hverandre og gjøre godt hva de har forvoldt av ondt. **Det er lettere å gjøre urett god igjen før vi har forlatt legemet; når døden først har satt avstand (stengsel) mellom levende og døde, er angeren tifold verre, ja, mennesker har ingen idé om de selvbredelser en sjel etter døden må lide.** Og det er ingen andre kommunikasjoner enn dem som skjer gjennom andres organismer, og de er meget ufullkomne.

Jeg har engang møtt en diskarneret, som i sitt jordiske liv svek et annet menneske ved å forfalske et dokument Da jeg sto ansikt til ansikt med ham, var han enda jordbunnen med sterke lenker til det hus og den familie og det land han hadde tilhørt. Først da han etter usigelige sjelelige lidelser fikk forbindelse med et medium, som kunne meddele offeret hvor det rette dokument befant seg, ble den diskarnerte løst fra

sin angers og lidelsers lenker. Så snart dette var skjedd, ble det rette dokument overgitt i de rette hender. Men med det var den diskarnerte ikke løst fra jordsfæren. Han måtte fortsette med å ferdes rundt for å veilede alle, som han med sin handling hadde vill-ledet, inntil disse mange sjeler kunne finne det rette vei; det var nemlig ingen annen enn den diskarnerte selv som kunne gjøre uretten god, og han kunne heller ikke løses av sine lenker før alt var betalt til siste bit.

Kun få tørr se den sanne trosbekjennelse i øynene, men ingen kan sette grenser for Guds barmhjertighet. Det er som tidligere sagt, ingen evig straff og ingen evig fortapelse, men det er frelse for Guds barn, også for de aller mest villfarne.

Jeg har på disse sider forsøkt å videreggi min virkelige erfaring; for jeg har selv vært en av dem, som kirkene på forhånd har dømt til evig fortapelse, fordi jeg døde uten tro på kirkens religion og kun med en svak anelse om, at det var en Gud til. Min indre stemme visket alltid til meg, at det måtte være et høyeste guddommelig vesen, men jeg vendte det døve øre til og skjøv tanken fra meg og lullet meg inn i en falsk følelse av trygghet, som strutsen stikker hodet i sanden. Men under mine vandringer her i det hinsidige, er jeg blitt belært om at det en allmechtig, guddommelig hersker over universet - en hersker som opprettholder og bevarer det, men *aldri* har jeg fått den oppfattelse, at dette vesen kan reduseres til en mannsskikkelse eller et annet menneskelig vesen. Jeg har derimot lært å frigjøre sinnet fra et hvilket som helst trossystems lenker.

Menneskeslektens barndom, hvor dens forestillingsverden ligner et barns, kan kalles troens tidsalder. Her gir kirken trøst og håp om udødlighet, og den befrier sinnet for byrden å skulle tenke selv, og selv danne seg en mening om sjelens eksistens og dens omgivelser i det livet som er bakenfor. Tro erstatter lengselen hos en primitiv og uutviklet sjel, og det primitive menneske tror uten å spørre eller vite. Og på dette grunnlag ble kirkene til.

Etter dette kommer fornuftens tidsalder, hvor menneskets åndelige utvikling bevirker, at det ikke kan stilles tilfreds med blind tro på det ukjente. Det var kirkens morsmelk, men den kunne ikke i lengden mette sjelen, etter hvert som den vokste i utvikling, like så lite som et barn kan bli ved med å mettes ved moderens bryst, men skal ha fast føde når det vokser seg større.

Det tenkende menneske krever frihet og føde for forstanden. Derfor søker det ernæring uten for kirken. Og under kampen med det opprørske barn, der kirken har oppdraget, søker den forgjeves å bevare den makt den hittil har hatt over det. Men troen, som engang var barnets føde, smaker nå ikke som tidligere, for barnet er vokst fra kirkens morsmelk og gått inn i fornuftens tidsalder og har rykket alle trosbekjennelser opp med roten.

Så kommer det neste stadium hvor barnet, som nå er vokset til tenåring, selv har erfart sorger og gleder, gjenvordigheter og velgjerninger. Det har derved lært å vurdere sine egne evner og deres begrensninger, og nå skuer det tilbake på den tro det engang foraktet, men som det senere erkjenner har sin skjønnhet og verdi. Barnet innser at selv om troen ikke var tilstrekkelig føde for sjelen, så er forstandens verden uten for barnestadiet en hard og næringsløs føde, som ikke er i stand til å holde sjelen oppe, nå hvor den er blitt bevisst om det ubegrensede og uendelige univers. Sjelen forstår etter hvert som den utvikles, at fornuften alene ikke er i stand til å gi noen tilbunnsstående forklaring, fordi mennesket på sitt åndelige utviklingstrinn ikke har betingelser for å fatte den store sammenheng. Derfor må mennesket ofte vende tilbake til troen og søke å forene den med fornuften, så disse to kan supplere hverandre på veien frem mot det guddommelige.

Troen og fornuften er det sentrale, og de er prinsipper i to forskjellige sfærer i den

åndelige verden. Troen er religionens og kirkens lovgivende prinsipp, liksom fornuften er filosofiens. Disse to, som i begynnelsen var motsatte hverandre, er ikke desto mindre i stand til å supplere hverandre i den åndelige utvikling; for der hvor disse to er til stede, er sinnet i religiøs henseende også i likevekt. Hvor den ene har overvekt, vil individet - inkarnert eller diskarnert - bli sneversynt i én retning, og det vil være ute av stand til å få det riktige syn på de åndelige mysterier. Det vil være som en tohjulet vogn, hvor det ene hjul er mindre enn det andre. Vognen vil ustanselig forandre retning, inntil feilen blir rettet.

Et menneske kan være ytterst samvittighetsfull i sitt ønske om å søke sannheten, men hvis dets intellektuelle egenskaper ikke er like så utviklet som dets moralske, vil dets sinn være som en landevei, som er forsynt med alt for mange villedende veivisere, så sannhetens lys ikke kan trenge igjennom. Det brytes av de villedende prizmer, så det enten ikke kan trenge inn i menneskets sjel, eller gir forvanskede bilder av sannheten. Forstanden er som sjelens øye, men hvis dette øye er ufullkomment, forblir sjelen i et åndelig mørke tross dens alvorlige ønske om mer lys. Det åndelige syn kan ikke anvendes, før det er klart og sterkt.

Blind og uvitende tro er ikke noe vern mot villfarelse. Det sikre bevis er religionskrigene og religionsfølgelsene i alle tidsaldre. De store ånder, som har vært på jorden, og som menneskeheten kan takke for de store oppdagelser til vår gagn og utvikling, har vært mennesker hos hvem det moralske og det intellektuelle har vært i balanse. Og i de fullkomne mennesker, de opphøyde ånder eller engler, hos dem er alle de gode egenskaper blitt utviklet til en fullkommenhet, som er ufattelig for oss alminnelige mennesker.

Enhver god, sjeelig egenskap, åndelig som moralsk, har fargestråler som svarer til disse egenskaper, og disse fargestråler samler seg i skjønne regnbuefarver, som smelter inn i hverandre og danner et hele.

Hos noen sjeler vil utviklingen av visse evner skje hurtigere enn hos andre. Hos noen vil visse intellektuelle og moralske evner ligge som latente spirer. Man vil ikke se at de i det hele tatt eksisterer. De vil dog vokse frem engang. Den sæd som ligger i jorden kan ikke ses av det menneskelige øye, men forstanden vet at den er der, og at den engang vil vokse opp. Slik er det også med de skjulte evner, som nå ligger i menneskesjelen. De vil engang i tidens fylde vokse frem, enten på jorden eller i høyere sfærer. Og da vil de blomstre og utvikle seg til fullkommenhet.

Ondt oppstår av mangel på utvikling av andre egenskaper. De sjeler, som enda bor i de lavere sfærer, gjennomgår simpelthen den nødvendige oppdragelsesprosess for å vekke de slumrende moralske evner til aktivt liv og vekst. Og likeså fryktelige som disse onder og lidelser er mens prosessen står på - og som vi vet kan den vare lenge - likeså nødvendige og gagnlige er de for sjelens utvikling til fullkommenhet.

I den sfære hvor jeg nå oppholder meg, er det et prektigt palass, som tilhører Håpets Broderskap. I dette palass møtes alle vårt broderskaps medlemmer, og her er det en veldig vakker hall, som er skapt av noe som svarer til jordens hvite marmor. Den kalles ganske simpelt for Foredragshallen, og her samles vi for å høre foredrag av meget fremskredne og opphøyde ånder fra de høyeste sfærer. I den øverste ende av hallen er det anbrakt et praktfullt maleri, som forestiller Det Fullkomne Menneske. Det skal dog forstås slik, at alt er relativt. Jeg vil kalle det relativt fullkomment, for selv den høyeste fullkommenhet, som kan oppnås på det plan hvor jeg her hører hjemme, vil det alltid være relativt i forhold til sjelens fullkommenhet i høyere sfærer, fordi alt er underkastet utviklingens lov. Man kan derfor ikke anvende ordet fullkommenhet, hvor det er mulighet for fremskritt.

Skikkelsen på maleriet forestiller en engel, som står på den høyeste tinde i de

himmelske sfærer. Jorden og dens tilhørende sfærer ligger langt under den. Englens blikk er rettet mot fjerntliggende regioner, og det har preg av undren, fred og ærefrykt. Og det som engelen ser imot er forjettelsens store, lyse land, hvorfra som stadig utgår nye veier og nye muligheter for sjelens utvikling. På hodet bærer han en hjelm, symbolet på åndelig styrke og erobring. Over armen har han et sølvglinsende skjold, symbolet på den beskyttende tro. Drakten er blendende hvit og viser sjelens renhet, og de *vidt utbredte vinger viser hans sjels evne til å svinge seg opp over alt det lave og urene mot sfærenes høyeste tankeregioner*. Bak skikkelsen er det en hvit sky, som er omgitt av en regnbue, hvis mange farger blander seg i den skjønneste harmoni, som viser at sjelen har utviklet seg til de høyeste grader av intellektuelle og moralske egenskaper.

Ingen jordisk penn kan beskrive dette bilde, og ingen jordisk pensel vil kunne frembringe slike farger, og dog har jeg hørt, at dette kunstverk er så fjernt fra originalen, som det finnes i de høyere sfærer, og som forestiller en tidligere stor mester av vår orden; det er en intelligens, som er gått videre til sfærer som ligger helt uten for vårt Solsystem. Gjengivelser av dette maleri finnes i den høyeste krets i hver jordsfære i de bygninger, som tilhører Håpets Broderskap, og det viser det sammenbindende ledd mellom vårt broderskap og de himmelske sfærer i vårt solsystem. De åpenbarer også for beskueren alle de høyere sfærer, som ånden streber mot:

Verdener som ligger langt forut, og som grenser mot evighetenes tidsaldre. Ja, enhver av oss, **selv den laveste broder som arbeider i jordens laveste sfærer, og selv den mest fornedrede sjel, som kjemper i mørke og ubeskrivelig synd, er ikke lukket ute; for alle sjeler er alltid innfor Gud, og det er intet som er blitt nådd av en opphøyd ånd, som ikke også kan nåes av alle som kjemper alvorlig for å nå målet.**

Slik er den viten jeg gjennom erfaringer og kamper og lidelser har ervervet meg. Den er min personlige eiendom, som jeg i all evighet ikke skal miste. Slik er den tro jeg har oppnådd, siden jeg forlot mitt jordiske liv. Og jeg vil tilføye, at jeg ikke har erfart at noen spesiell trosretning hverken hjelper eller hemmer sjelens fremskritt, unntatt i de tilfeller hvor trosretninger med deres sneverhet og egoisme forvrenger en religions ideer om rett og urett. I disse tilfeller forhindres mennesker, som har underkastet seg disse trosretningers lære om det guddommelige og opphøyde, i å kunne oppnå de fremskritt, som svarer til sjelens utviklingstrinn.

Jeg vil gjerne gjenta: Jeg har skrevet om disse opplevelser på mine vandringer i håp om, at det blant dem som leser dem, finnes en og annen som synes det er umaken verd å undersøke, om de ikke skulle være hva de utgir seg for å være: en sann beretning. Det kan kanskje også være noen iblandt dem, som har mistet venner eller slektninger som de holdt meget av, og som i deres livsførelse ikke hører til dem som kirken kaller "velsignede, som er døde i Herren". Det kan være elskede venner, som absolutt ikke kan sies å ha vandret på godhetens, barmhjertighetens og sannhetens vei. Til disse sørgende vil jeg si: Vær rolige, deres kjære er ikke fortapte, selv om de i kirkens øyne synes å være det Ja, selv om noen av dem i et fortvilet øyeblikk er døde "for egen hånd". Ingen fortapes. Jeg vil be slike, som oppholder seg på jorden, om å tenke alvorlig over alt det jeg har meddelt, og videre stille seg selv det spørsmål, om de ikke ved deres bønn og sympati skulle være i stand til å hjelpe dem, som behøver all deres støtte og trøst Jeg minner om mine egne erfaringer, som jeg her bringer videre. **Jeg ber dem tenke på tankens kraft, dette at alt skapes ved tanken, og at tankens kraft er den samme som bønnens kraft.**

Fra mitt hjem i dette lyse land, som har meget til felles med mitt fedreland, farer jeg bort for å arbeide blant ulykkelige på det jordiske plan. Derved hjelper jeg også til en

forståelse for at det er forbindelse mellom dem som lever på jorden, og dem som menneskene kaller ”de døde”.

En stor del av min dag tilbringer jeg hos min elskede, og jeg er i stand til å hjelpe og beskytte henne på mange måter. Jeg har også den glede å få besøk i mitt hjem i det åndelige land av venner og ledsagere jeg har lært å kjenne på mine vandringer, og her i dette lyse land er jeg omgitt av herlige erindringer om kjærlighet og vennskap, og jeg imøteser med lengsel og glede den time, hvor min elskedes jordiske liv er til ende og hennes jordiske livslampe er utbrent Når dette skjer, vil hun komme og forene seg med meg i et lyst og herlig hjem, hvor håpets og kjærlighetens tvilling-stjerne aldri vil slukkes men skinne for oss begge i evighet.

Oversatt bl a fra engelsk opplag og online publ. av
Divine Truth, USA

<http://www.divinetruth.com/>

ver. 1.0

(boken kan kjøpes i dansk oversettelse [her](#) for ca 200 dkr
<http://www.visdomsbogerne.dk>)

*[utskriftbar wordversjon uten bilder link](#) (Norsk)

*[utskriftbar wordversjon link](#) (dansk uten bilder)